

SERXWEBÛN

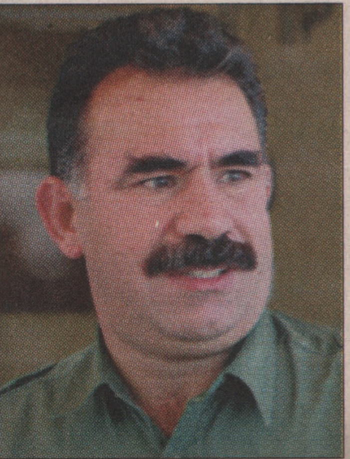
JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎNE

Yıl: 18 / Sayı: 208 / Nisan 1999 / 5,- DM

Gerilla henüz son sözünü söylememiştir!

PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan yoldaşın VI. Kongre'ye Sunduğu Politik Rapor'dan– I

PKK'nin müthiş savaşan fedaileri yenilmemiştir

Her şeyden önce yaşadığımız amansız sürecin bazı özelliklerini derinliğine anlamak önemlidir. Mesele benim şahsi durumum değil, ondan çok daha kapsamlı bir gerçeklik yaşanmaktadır. Görünüşte TC'nin, daha çok da onun amansız baskısının çok büyük bir takibe dönüştüğünü belirtmem gerekir. Bu, orduların takibinden de öte boğucu, soluk aldırtmayan, hatta gün ışığına bile çıkmaya fırsat vermeyen, çok karanlık bir biçimde ve görünmez güçlerce yürütülen, yine en "*dostum*" diyenlerin dahi alet olmaktan kendilerini kurtaramadıkları ve yiğitçe tek bir sesi bile cesurca dile getirmekten korktukları bir takip durumudur. Bunları belirtmemin nedeni, ne şimdiye kadar yaşadığınız aymazlık konusunda sizi uyarmak, ne de çok zor durumda olduğumu, çekindiğimi belirtmektir. Benim şahsımda en başta takip altına alınan bu halkın kimliği ve özgürlük umutlarıdır. Yürütülmek istenen daha da derinliğine bir jenosid gerçekliğidir.

İndirilmek istenen darbeden çekinen tüm güçlerin ve hükümetlerin bu temelde suçlarının açığa çıkarılması gereği var. Aslında burada insanlık suçu var ve bu insanlık suç işlenmeye devam ediliyor. Bu, her ne kadar TC'ye dayandırılarak başta ABD olmak üzere, onun irili-ufaklı tüm müttefiklerince açıktan yürütülmek isteniyorsa da, Kürt halkının kimliğine sahip çıkma ve özgür yaşama isteğinin, özgürlüğü esas alan ve bir devrime dayanan yürüyüşümüzün şahsında, 20. yüzyılın devrimle değil, karşı-devrimle kapanması hedeflenmektedir. Dolayısıyla halkların devrimine dayatılan muazzam bir karşı-devrimci dalganın, ideolojik, politik ve pratik düzeyde benim şahsımda sonuç al-

● *devamı 12. sayfada*

Zafer fedai Apocuların ve fedaileşen Kürdistan halkının olacaktır!

ABD'nin başını çektiği emperyalist sistem, bütün dünyaya iradesizleşmeyi, kayıtsız şartsız teslimiyeti ve boyun eğmeyi dayatmaya devam ediyor. Teslimiyet ve boyun eğme dışında her türlü uzlaşmaya da kendisini tamamen kapatan emperyalizm, elindeki muazzam askeri teknik güçle egemenliğini tartışmasız ve sınırsız kılmak için her türlü cinayeti işleyebileceğini hergün yeniden yeniden kanıtlıyor.

Irkçı, şoven burjuva milliyetçiliğinin babası olan bu sistem, sözde ırkçılığa karşı insan hakları, halkların hakları ve demokrasi için savaşan kurtarıcı maskesi takınarak, dünyanın tartışmasız otoritesi olduğunu herkese kabul ettirmek ve direnmeyi

> ***"Son seçim de kanıtlamıştır ki, Kürdistan halkının ezici çoğunluğu her şeyiyle partisi PKK'nin ve Ulusal Önderi Apo'nun yanındadır. Bu nettir. Faşizmin kaşarlanmış Başsavcısı Vural Savaş çatlasa da Türk devletinin valileri, kaymakamları, garnizon komutanları Kürtlerin temsilcileriyle birlikte çalışmak zorundadır. İsterlerse bütün belediyeleri gasp da edebilirler. Kendilerine yakışan da, beklenen de zaten budur. Ama Kürdistan halkı kendi tercihini yapmıştır, her şey olup bitmiştir. Yapılan bir referandumdur ve kimese yapılmamış sayamaz, saysa bile beşpara değer ifade etmez. Ve sonuçta referandum sonuçları da göstermiştir ki, bu halk sösürgeciliği, köleliği kabul etmemektedir."***

düşünen halklara gözdağı vermek için her fırsatı değerlendiriyor, müdahale etmek için gereken bahaneleri provakasyonlar düzenleyerek geliştiriyor ve ardından büyük bir hışımla saldırıp yükleniyor.

Afganistan, Sudan ve Irak'tan sonra Sırbistan bunun en son örneğidir. Bundan bir buçuk yıl kadar önce İzmir'de ABD'nin TC'ye kurdurduğu UCK'ya (Kosava Kurtuluş Ordusu) dahil edilecek sahte asker ve komutanlar örgütlendirdi. Türkiye'de MHP'li faşistlerden paralı askerler derlenerek, Kosova savaşı büyük bir planla hazırlandı. ABD, TC eliyle UCK, MHP ve ÖKK komandolarına bir dizi kontra eylemler yaptırarak, Sırp milliyetçiliğini provake edip zıvanadan çıkmasını sağladı. Müdahalenin koşullarını maşası TC'ye hazırlatan ABD, şimdi de sözde insan haklarını, demokrasi ve azınlık haklarını koruma adı altında, Balkanlarda hakimiyetini tartışmasız kılmak, Avrupa'nın bu bölge üzerinde gelişebilecek muhtemel inisiyatifini erkenden keserek büyümesini, güçlenmesini ve gelecekte kendisiyle boy ölçüşmeye kalkışacak kadar etkili olmasını engellemek, daha önemlisi de Rusya'nın bölge üzerindeki etkisini, nüfuzunu ve gücünü tamamen sınırlandırarak onu biraz daha kuşatma altına alabilmek, Kafkasya ve Orta Asya'ya kadar uzanan uçsuz bucaksız topraklara doğru yayılma planı çerçevesinde, Batıdan doğuya doğru tek tek önüne dikilebilecek engelleri kaldırabilmek için, geliştirdiği bu saldırı, ibret vericidir.

Kosova'da yaşanan dramın bin katı Kürdistan'da yaşanırken, insanlığın hemen hiç tanık olmadığı inkar ve imha yöntemleriyle Kürdistan halkı tarihten silinmeye çalışılırken, TC'ye karşı bırakalım askeri bir müdahaleyi, hiçbir somut itiraz geliştirmeyen, tam tersine PKK öncülüğünde TC barbarlığına karşı direnen Kürt halkına ve onun Ulusal Önderliği'ne bu dünyada ayağını basabileceği bir karış toprak bırakmayarak, tarihin en büyük uluslararası komplosunu düzenleyen ve uluslararası haydutlukla Kürt halkının biricik Ulusal Önderini kaçırtıp TC'ye teslim ederek sınırsız destek veren ABD ve diğer emperyalist güçlerin insan haklarından, halkların haklarından ve demokrasiden ne anladıkları ve neyi kastettikleri çok açık ortadadır. Bu, dünyanın her bucağında direnen ve sisteme kayıtsız şartsız teslim olmayan her güçü ezme, teslim alma ve tümüyle iğdiş etme ve dünya üzerinde sınırsız bir egemenlik kurma hareketidir.

Bu politikanın en kural tanımaz ve en acımasız olanını Ortadoğu'ya dayatan ABD emperyalizmi, işledikleri insanlık suçlarıyla dünyada en fazla nam salan İsrail ve TC'yi de yanına alarak geliştirdiği kutsal ittifakla Ortadoğu'da yeni bir saldırı dalgası başlatmıştır.

'Yeni Dünya Düzeni' adı altında dünyaya yeniden şekil vermek isteyen ABD emperyalizmi, bu planın merkezine dünyanın en sorunlu ve bir o kadar da stratejik bölgesi olan Ortadoğu'yu almıştır. ABD'yle karakterleri ve çıkarları uyuşan İsrail ve Türkiye, bölgeyi denetim altında tutmak ve devrimci, anti-emperyalist ilerici hareketleri tasfiye etmek, ya da en azından etkisizleştirip, iradesini kırarak teslim almak için son derece acımasız ve alçakça komplolar geliştirmektedirler. İran, Irak, Suriye gibi ABD karşısında sıradan bir duruş sergileyen bölge güçleri de bu kapsamda hedef seçilmişlerdir. Her yolu kullanarak geliştirdikleri, bölgeyi tamamen denetim altına alma, stabilize etme ve emperyalist statükoyu kurumlaştırma, böylece bölgemizin tatlı su, petrol ve diğer zenginlik kaynaklarına el koyma, Kafkaslardan Orta Asya'ya kadar denetimini yayma, giderek Çin'i kuşatma altına alma ve etkisizleştirme amacı önünde engel olarak gördükleri bütün devrimci, ilerici ve halkçı hareketleri tasfiye etmeyi planlamaktadırlar. Bu amaçlarına ulaşmak için, düyanın en kirli güçleriyle ilişki geliştirmekten, en kirli yöntemleri kullanmaktan zerre kadar utanç ya da kaygı duymamaktadırlar.

ABD, Pax-Americana planına direnen ve hizaya girmeyen Irak'ı, Saddam şahsında bitirmeye dönük saldırılarını devam ettirmektedir. Diğer bölgesel güçler ise önem sırasına göre belli bir plan dahilinde hizaya getirilmek istenmektedir. Bunların en başında da PKK gelmektedir. Zira ABD kendi yaptığı değerlendirmede "*yenemeyeceğimiz devlet yoktur, ancak bizi tehdit eden terör örgütleri en büyük tehlikeyi oluşturmaktadır*" demektedir. Bu belirlemeyi yaparken de esas olarak PKK'yi kastetmektedir.

Pax-Americana içinde bir yere sığdırılamayan PKK ve Önderliği'ne yönelik olarak geliştirilen komplo ise, tarihte bir benzerine rastlanmayan düzeyde kapsamlı bir saldırıdır. Bu saldırının ideolojik, politik, askeri, ekonomik hedeflerine bakıldığında bunun baştan sona kadar bir sistem savaşı olduğunu bütün çıplaklığıyla görmek mümkündür.

Son 18 Nisan seçim sonuçlarının da bununla yakın bağlantısı vardır ve bu çok somuttur.

ABD seçim sonuçlarının kendisi için bir süpriz olduğunu söylese de bu doğru değildir. Türkiye'nin bu noktaya gelmesi ya da getirilmesinden birinci dereceden ABD ve İsrail sorumludur. PKK karşısında denenen bütün hükümet ve yönetim biçimlerinin para etmediğini, PKK'yi sınırlandırmak, yenilgiye uğratmak bir yana onun güçlenmesinin dahi önüne geçemediğini gören ABD ve İsrail, MHP ve DSP'yi iktidara oturtmak için elinden gelen desteği sundu. Eskisi gibi faşist askeri darbelerle Türkiye'de ve dolayısıyla bölgede denetim kurmaya kalkışmanın trajik bir sonla biteceğini hesaplayarak sivil faşist iktidarı kendi çıkarları açısından daha ehvenişer gören ABD ve İsrail, Türkiye'ye sivil faşist iktidarı armağan etmekte bir an bile tereddüt etmedi. On altı yıldır TC özel savaş rejiminin adım adım geliştirdiği ırkçılık ve şovenizmi, Kürt halkının inkar ve imhasına dayalı politikalarını destekleyen ABD ve İsrail işin bu noktaya varacağını çok iyi biliyordu ve bizzat bu senaryoyu CIA ve MOSSAD karargahlarında hazırlayan da kendileriydi. MHP sivil faşist hareketini ve DSP nasyonal sosyalizmini besleyen ABD ve İsrail; acımasızlığı, terörde ve katliamda sınır tanımazlığı hiçbir kaygı duymadan en fazla geliştirebilecek böylesi bir Türk yönetimiyle Irak, İran ve Suriye gibi bölge güçlerini ve özellikle PKK'yi etkisizleştirebileceklerini hesaplamışlardır. Yine Ortadoğu, Balkanlar, Kafkaslar ve Ortaasya halklarını teslim almada kendileriyle her düzeyde işbirliği yapabilecek, ortak emel ve çıkarlar temelinde ortak hareket edebilecek güç olarak böylesi bir yönetimi öngördükleri için bunları Türkiye'nin başına getirmişlerdir. Zira TC'nin de Adriyatik'ten Çin Seddi'ne kadar yayılma, eski Osmanlı toprakları üzerinde şu ya da bu ölçüde yeniden egemen olma hayalleri bulunmaktadır. ABD ve İsrail, TC'nin Ortadoğu, Kafkasya, Balkanlar ve Orta Asya'ya yönelik böylesi emperyal amaçları bulunduğunu, bunu en militan tarzda savunan ve uygulama iradesi taşıyan gücün Türk faşitleri olduğunu çok iyi bilmektedirler. TC'nin alt-emperyalist güç olma emeli önündeki tek pürüzün PKK engeli olduğunu, bu engeli aşabilmesi için gerekli olan gücü kendilerinin verebileceğini, TC'nin kendilerinden alacağı güçle bir koç başı gibi halklara karşı saldırtılabileceğini, ancak bunun bir tek DSP ve MHP gibi faşist partilerden müteşekkül bir yönetimle göze alınabileceğini bilmektedirler. Bu nedenle TC'yi cesaretlendirmekte, kışkırtmakta ve desteklemektedirler.

Emperyalizmin bölgesel çıkarları ile TC'nin ulusal çıkarlarını birleştirecek, birbirinin içinde eritebilecek, Kıbrıs işgali gibi biraz maceralara girmekten çekinmeyecek, karşısına dikilebilecek güçler karşısında sınırsız şiddet üretebilecek bir yönetimi Türkiye'nin başına musallat eden ABD ve İsrail'in bu planı tutar mı tutmaz mı bu ayrı bir mesele, ancak hedefin bu olduğu çok açık.

18 Nisan seçimleriyle TC özüne uygun bir biçime en nihayetinde kavuşturulabilmiştir. 1946'lardan bu yana demokrasi kılıfları sistemin yüzüne geçirilmeye çalışıldıysa da, bunun sistemin özü tarafından sindirilemediği, takliti aşamadığı ve aşamayacağı, özde bir değişiklik olmadıkça bu sözde demokrasi maskelerinin sistem ya da öz tarafından kaçınılmaz olarak dışarıya kusulacağı anlaşılmıştır. Öz kendisine uygun biçimi eninde sonunda yaratmıştır. Şimdi özde olduğu kadar biçimde de çıplak bir faşizm, Türk rejimine damgasını vurmaktadır. Bu rejimin gerçek yüzüdür. Dolayısıyla gerçek irade şimdi ortaya çıkmıştır. Düne kadar işleri perde arkasından yürüten irade, şimdi doğrudan sahneye inmiştir. Bu çizgi ve irade en yalın biçimiyle orduda temsilini bulmaktaydı. Bu nedenledir ki, Genel Kurmay Başkanlığı "*seçim sonuçlarını memnuniyetle karşıladığını*" alelacele açıklamıştır. Şimdi gerçek iradeler karşı karşıyadır. Kürdün gerçek iradesiyle, Türk rejiminin gerçek iradesi sahnededir. Türk rejiminin gerçek iradesi sahneye inmekte oldukça gecikmiştir, ama en nihayetinde PKK tarafından sahneye teşrif etmesi sağlanmıştır. Dolayısıyla şimdi gerçek iradeler karşı karşıyadır. Eğer Türk rejiminin bu gerçek iradesi çağa uygun bir dönüşüm ve açılım yapmak istiyorsa, gerçek anlamda demokratikleşmek istiyorsa, halklarımızın ekonomik refah, huzur ve barış içinde yaşamasını istiyorsa, bütün kaybettiklerini kazandırmaktan ve yaraları sararak eşit haklar temelinde kardeşliğin kurulmasından yanaysa, güçlenip büyümek istiyorsa, Kürt halkının temsilcisi ve biricik ulusal iradesi ile onurlu bir barış yaparak ittifak kurmak ve diğer bütün kültürlerin haklarını tanıyarak çoğulculuğu esas almak zorundadır. Bunun için iki iradenin sorunları çözmek için bir masada buluşması gereklidir. Daha önceki yönetimlerin aksine mevcut yönetimin iradesi buna yetecek güçtedir. Zira onlar irade değildi, gerçek irade tarafından perde arkasından yönlendirilmekteydi. Yok eğer "*ben Kürtleri bitireceğim, PKK'yi ezeceğim, PKK Önderliği'ni imha edeceğim*" diyorsa, iradesini ve kararını bu temelde biçimlendiriyorsa bu da kendi bileceği bir iştir. Anlaşılan o ki, Türk rejiminin gerçek iradesi ikinci yolu tercih etmekten yanadır. Zaten Türk faşizmine yakışan tavır da budur. Bu sonuna kadar savaş demektir. PKK buna vardır ve hazırdır. PKK savaşa olduğu kadar barışa da hazırdır. Tercih hakkı Türk rejiminin iradesine kalmış bir iştir. PKK tek başına barış yapamaz. Barış iki karşıt güç arasında bir masada buluşarak yapılır. PKK tek başına savaş da yapamaz, bu da düşman güçlerin cephelerde karşı karşıya gelmesini gerektirir. PKK her ikisine de hazırdır. Ancak ABD ve İsrail'e piyonluk yapmakta ısrarlı olan ve bunların desteği ile Kürdistan halkının direnişi karşısında tutunabilen TC, barışa hazır değildir.

Bütün dünya gözünü, kulağını bu savaşa dikmeli ve izlemelidir. PKK'nin arkasında kendi yoksul halkından, onun dar ve sınırlı imkanlarından başka bir tek devletin ya da gücün desteği yoktur. Gönlü PKK'den yana olan devlet ya da güçler olsa da korkularından destek verebilecek halleri yoktur. TC'nin arkasında ise; ABD'siyle, İsrail'iyle, İngiltere'siyle, NATO'suyla koca bir emperyalist sistem var. Bu çok açık. Bakalım elmi yaman beymi... Herkes bunu görecektir. Bu savaşın 2000 yılına damgasını vuran bir savaş olacağından kimsenin kuşkusu olmasın. Böyle bir savaşın tarihte henüz yaşanıp yaşanmadığına ve bir daha yaşanmasının da mümkün olup olamayacağına bizzat görerek, gün gün izleyerek tanıklık edeceğiz. Ve daha fazla sözünü etmeyeceğiz. Sadece hep beraber izlemekle, anlamaya çalışmakla yetineceğiz.

Evet şimdi Türk ordusunun çizgisi halk oyuyla iktidardadır. Bu aynı zamanda dünyada faşizmin seçimle işbaşına geldiği sayılı deneyimlerden birisini oluşturmaktadır. On altı yıldır Kürt ve PKK düşmanlığı temelinde yükseltilen ırkçı, şöven dalganın üstüne bindirilip etki altına alınan Türk toplumu, kendi tercihiyle faşizmi iktidara getirmiştir. Bunda payı büyük olan Amerikancı Türk medyasına hayırlı olsun.

12 Eylül öncesi süreçte MHP'li faşistlerin kurşunlarına hedef olan ve birçok seçkin üyesinin katledilmesine tanıklık eden Türk mehmetçik medyası daha şimdiden MHP'nin ne kadar çok değişip uy-

> ***"Öz kendisine uygun biçimi eninde sonunda yaratmıştır. Şimdi özde olduğu kadar biçimde de çıplak bir faşizm, Türk rejimine damgasını vurmaktadır. Bu rejimin gerçek yüzüdür. Dolayısıyla gerçek irade şimdi ortaya çıkmıştır. Düne kadar işleri perde arkasından yürüten irade, şimdi doğrudan sahneye inmiştir. Bu çizgi ve irade en yalın biçimiyle orduda temsilini bulmaktaydı. Bu nedenledir ki, Genelkurmay Başkanlığı 'seçim sonuçlarını memnuniyetle karşıladığını' alelacele açıklamıştır. Şimdi gerçek iradeler karşı karşıyadır. Kürdün gerçek iradesiyle, Türk rejiminin gerçek iradesi sahnededir."***

garlaştığına iç ve dış kamuoyunu inandırmaya, ona yeni bir imaj kazandırmak için kendisini paralamaya başlamıştır. Faşist çete başı, uyuşturucu kaçakçısı, çek-senet mafyasının kıdemli şefi, faili meçhullerin, kayıpların, yargısız infazların elebaşı Devlet Bahçeli'nin hepsini de hayal kırıklığına uğratarak(!) "*MHP değişmedi*" açıklamasına rağmen iç ve dış kamuoyunu aldatma çalışmasından milim sapmadılar.

● *devamı 8. sayfada*

Gerilla serîhildansız serîhildan gerillasız olmaz

PKK Başkanlık Konseyi

Parti Önderliğimizin 15 Şubat'ta faşist düşmanın eline esir düşmesiyle birlikte Kürdistan'ın dört parçasında ve dünyada Kürtlerin yaşadığı her alada halk ayağa kalkmış, yeni bir serîhildan süreci başlamış, böylece devrimimizin yeni bir dönemi açılmıştır. Bu nedenle biz 15 Şubat'ı devrimsel gelişmemizde bir milat olarak ifade ettik. Bu bi-

çimde başlayan devrimimizin yeni dönemini üstadların *"devrim kitlelerin eseridir"* belirlemesinden hareketle yeni serîhildanlar dönemini tüm yöntemleriyle irdeleyip bilince çıkartmak gerekir. Kürt insanının bilinen bir özelliği olaylar olup bittikten sonra ne yapıp yapmadığını iyi bilince çıkartır ve eleştirir. Partimiz ve Önderliğimiz işte bu özelliğin, yani eski Kürdün tersidir. Burada önemli olan yerinde ve zamanında doğru bir görüş sahibi olabilmek ve bu çerçevede siyasetini ve taktiğini belirleyip uygulamaktır. Böyle bir yaklaşım herkesten çok bu süreçte bizim için gereklidir. Şunu çok iyi bilmeliyiz ki, bizim devrimimizde gerilla serîhildansız, serîhildanlarsa gerillasız olmaz. Bunun için gerilla her adımını serîhildanı geliştirmek için atarken, serîhildanlar da gerillayı besler ve büyütürler. Ancak bu biçimde devrimimiz başarıya doğru ilerleyebilir. Bu nedenle devrimci çalışma yürüten tüm kadroların devrimimizin bu özelliğini iyi bilmesi, gerillanın ve serîhildanların ne olup ve nasıl geliştiklerini iyice kavraması, yine serîhildanların ortaya çıkardığı imkanları gerillanın hizmetine nasıl koyacağını anlaması gerekir.

Gerilla temelinde süren mücadelemiz genelde bir savaş cephesidir. Bugün bu cephe üç şekilde yürümektedir. Birincisi klasik gerilla, ikincisi fedai savaşı, üçüncüsü de halk serîhildanıdır. Demek ki serîhildan da savaş cephesine bağlıdır ve bir savaş biçimidir. Bu savaş biçimlerinden biri olmazsa diğerleri de olmaz veya çok zorlanırlar. Yani bunlar içiçedirler, birlikte gelişir, büyür ve zafere doğru giderler. Geçmiş tecrübelerimiz de gerçeğin böyle olduğunu bize göstermiştir.

Bilindiği gibi şimdiye kadar devrimimiz iki serîhildan dönemi yaşadı, bu iki dönemde de yetersiz kaldık ve istenen sonucu alamadık. Birinci serîhildan süreci 1978-80 arasıydı ve yaklaşık olarak üç yıl sürdü, ikincisi ise 1990-94 arasıydı ve bu da dört yıl devam etti. Birincisinde doğru ve etkili bir gerillaya başlayabilirdik, ikincisinde ise onu geliştirip yaygınlaştırarak zafere gidebilirdik veya en azından devrimin büyük bir gücünü oluşturabilirdik. Ancak dönüp geriye baktığımızda çok yetersiz ve hatalı yaklaştığımızı, bu nedenle her iki serîhildan sürecine de yeterli cevap olamadığımızı görürüz. Şu anda devrimimizin üçüncü serîhildan dönemini yaşıyoruz ve bu süreç ulusal birlik süreci oluyor. Eğer bu üçüncü dönemde de serîhildanlara cevap olamazsak bir daha halkı serîhildana çağırma hakkımız olamaz. Oysa şimdi elimizde her yönüyle halkı serîhildana çağırabilecek imkanlar var. Fakat bunları doğru kullanmaz ve serîhildanı zafere götürmezsek o zaman elimizde hiçbir fırsat ve imkan kalmaz ve artık halkı da serîhildana çağıramayız. Bu nedenle diyoruz ki bu serîhildan sürecini mutlaka zafere götürelim. Bunun dışında önümüzde başka hiçbir yol yoktur. Zafer de kendiliğinden olmayacağına göre onun gerektirdiği doğru belirleme, tedbir ve pratik uygulamaları zamanında yapmamız zorunludur.

Peki serîhildanlar nasıl ortaya çıkar ve gelişir? Bilindiği gibi bir olay vesile olur ve buradan başlayarak halk ayağa kalkar. Halk öyle birileri istediği zaman veya kolay kolay ayağa kalkmaz. Onu yaratan bir birikim ve ateşleyen bir olayın olması gerekir. Bu temelde bir kez halk ayağa kalktığında da devrimcilerin ona cevap olması mutlaka gerekir. Demek ki doğası gereği serîhildanlar bir vesileyle ve kendiliğinden başlarlar. Gerilla gibi profesyonel değildir ve gerilla gibi istekle başlayıp bitmezler. Profesyonel güçler savaşı kendi iradeleriyle başlatır ve yine kendi iradeleriyle sonuçlandırırlar, ama serîhildanlar kesinlikle bu biçimde değildirler. Yani ne isteğe göre başlatılır, ne de isteğe göre bitirilebilir. Belli bir birikim üzerinde kendiliğinden başlar, eğer öncülük edilirse gelişip zafere gider, öncülük edilmezse sonuçsuz kalıp ezilir. Yani serîhildanlarla gerilla birbirinden ayrıdır ve bu ayrılığın tüm yönleriyle mutlaka bilinmesi gerekir. Biz gerilla içinde yaşamış ve büyümüş kadrolarız. Bu nedenle olaylara daha çok profesyonel açıdan bakıyoruz, bu temelde serîhildanlara yaklaşımımız da *"ben ne zaman istersem halk ayağa kalksın, ne zaman istersem dursun"* biçiminde oluyor. Serîhildanların bu tarzda başlayıp gelişmesini istiyoruz. Oysa bu durum serîhildanların doğasına aykırıdır. Şunu iyi bilmeliyiz ki gerilla ne kadar profesyonel ise serîhildan da o kadar amatördür. Onun bu gerçeğini mutlaka anlamak gerekir. Elbette bu serîhildanların gelişiminde hiç devrimci çalışmaya gerek olmadığı anlamına gelmez. Mutlaka belli bir çalışma gerekir, fakat bu çalışma serîhildanın doğasına uygun olursa bir anlam ifade eder. Halk bir defa ayağa kalktı mı, devrimcilerden öncülük ister. Beklemeyi ve ertelemeyi asla kabul etmez. Örneğin gerillayı bir yıl durdurabilirsin, yine *"üç ay saldırıda veya savunmada olalım"* diyebilirsin ve bu pratikte gerçekleşebilir. Çünkü gerilla profesyonel bir güçtür, her şeyini bilinçli ve örgütlü yapar. Onun çalışmalarını hızlandırıp yavaşlatabilir, daraltıp genişletebilirsin. Ama serîhildanlar kesinlikle böyle değildir. Serîhildan bir defa başladı mı bunu durdurmadan devam ettirmek ve mutlaka zafere götürmek gerekir. Durdurmak ezilmeyi getirir. Bu nedenle ustalar *"ayaklanmayla oynanmaz, bir kez başladı mı durmaksızın sonuca kadar gider"* derler. Parti Önderliğimiz ise Kürdistan'da gerilla ile ayaklanmanın içiçe olduğunu ve bu temelde yürütülmesi gerektiğini belirlemiştir. Serîhildanların genel özellikleriyle birlikte Kürdistan gerçeğine ait yönlerini de doğru ve yeterli görmemiz gerekir. Örneğin partimiz '84'te savaşa başladığı zaman halka da serîhildana kalkma çağrıları yaptı. Gerilla başladı, ama halkın serîhildanı ancak gerillayı destekleme biçiminde oldu, onun ötesine geçmedi. Ancak altı yıl gerillayı yürüttükten sonra halk büyük serîhildana yöneldi. Yine örneğin '94'ten sonra da biz halkın serîhildanları sürdürmesini istedik. Ancak halk gerillayı desteklemekten öteye yaygın bir harekete kalkmadı. Ne zaman ki Önderlik esir düştü, işte o zaman anında tüm ulus çapında yeni bir serîhildan başladı. Bugün doğru öncülük edilirse zafere ulaşabilecek bir potansiyeli içinde taşıyor. Demek ki, serîhildan bizim istediğimize göre değil, kendi yasalarına göre ortaya çıkıyor. Devrimcilerin görevi ise bunun yasalarını doğru anlamak, başladığı zaman öncülük görevini doğru ve yeterli bir temelde yerine getirip zafere yöneltmek oluyor.

Serîhildanların işte bu temel özelliklerini görmek ve daha önemlisi öncünün doğru yaklaşımının ve görevlerinin ne olduğunu bilmek hayatidir. Nasılki partide gerilla düzeyinde partileşmeyi ve savaşı tartışıyoruz, serîhildanı da tartışmamız gerekir. Neden? Çünkü gerillanın büyümesi ve geliştirilmesi serîhildana bağlıdır. Bunun için de bizim günlük olarak serîhildanları izlememiz ve onunla ilişkili olmamız gereklidir. Yani eylem yapan bir güç eylemin serîhildana ne kadar hizmet ettiğinin ve ne oranda geliştirdiğinin hesabını yapmak durumundadır. Benzer bir şekilde serîhildana öncülük yapanlar da *"gerillayı daha fazla nasıl güçlendirebilirim ve başarısı için koşulları nasıl hazırlayabilirim?"* hesabı içinde olmalıdır. Bunlar ele tırnak gibi birbirine bağlı şeylerdir. Partimizin mücadele tarihinin bu temelde irdelenip bilince çıkarılması önemlidir.

Partimiz öncülüğünde gelişen serîhildanlara baktığımızda büyük derslerle dolu olduğunu görürüz. Örneğin birinci serîhildan dönemi '78'de başladı ve 12 Eylül faşist cuntasına kadar devam etti. Bu serîhildan dalgası, bu dönemde devrimci çalışmalarımızın yayıldığı alanlarda gelişti. Çünkü Kürdistan'da devrimci bir çalışma olmadan, öncü hareket gelişmeden ve devrimci savaşa yönelinmeden bir halk başkaldırısı ortaya çıkamazdı. TC sömürgeciliği tarafından bunun imkanları yok edilmişti. 20. yüzyılın ilk yarısında dünyanın birçok alanında ulusal kurtuluş mücadeleleri zafere giderken Kürdistan'daki isyanlar sömürgecilik tarafından vahşice bastırılıp ezilmişti. II. Dünya Savaşı'ndan sonra dünyadaki bu gelişmeler daha da hızlanıp sonuca ulaşırken, Kürdistan'ın Güney parçasındaki son geleneksel isyan da ezilmekten kurtulamamıştır. Bu tarihten sonra Kürdistan'ın değişik parçalarında bu kez de çeşitli gruplar *"biz neden kırıldık?"* sorusuna cevap aramaya yönelirken, dünya halklarının kazandığı zaferler de halkımız için bir umut kaynağı oldu. Yaşanan bu süreç bir yandan halkın kendiliğinden başkaldırısının koşullarını yokederken, diğer yandan öncülük arayışlarını hızlandırdı. Kürdistan'ın bütün parçalarında çok sayıda grup ortaya çıkarken, diğer bütün halklar kazandı. Ama Kürdistan'daki bu gruplar da *"diğer halklar gibi biz de zafere nasıl ulaşabiliriz?"* sorusuna cevap aramaya yöneldi. Herkes farklı bir düşünce ve siyasetle bu yeni döneme cevap olmaya çalıştı. Bu gruplardan bir tanesi de partimiz PKK'ydi. Bu grupların her biri halka *"senin öncün benim"* diyordu, halk da bunların hepsine destek veriyordu. O dönemde hangisinin gerçekten halka öncülük edebileceği açığa çıkmamıştı ve bu pratik bir süreç istiyordu. Bunların pratik mücadelenin sınavından geçirilmesi gerekiyordu. İşte böyle bir süreçte Kuzey Kürdis-

tan'ın devrimci çalışma yürüttüğümüz bazı merkezlerinde halk PKK'ye *"evet"* dedi, *"eğer devrim yapma iddian varsa ben seninleyim"* diyerek destek verdi. Urfa'nın bütün kazalarında, Mardin'in Derik ve Kızıltepe ilçelerinde, Batman'da, Doğubeyazıt'ta, Digor'da, Karakoçan'da, Dersim'in bazı alanlarında, Pazarcık'ta, Antep merkezinde ve Adıyaman'da önemli bir halk desteği gelişti. Yani partimizin öncülük iddiasına yanıt olarak halk bu çerçevede *"ben de varım"* dedi. Ve bu durum kendisini gelişen pratik mücadele ile gösterdi. Böylece '78'den başlayarak '80'e kadar süren birinci serîhildan dönemi yaşandı. Bir anlamda bu, devrimimizin başlamasıydı da. Hangi merkezde devrimci çalışma yürüttüysek, orada halktan büyük bir oranda serîhildan yanıtını aldık. Şu ortaya çıktı; halkın eylemini yaratmak için öncü devrimci çalışma gereklidir. İkincisi öncü devrimci çalışma doğru bir çizgide ve kararlılıkla yürütülürse Kürdistan halkı büyük serîhildanlarla kalkabilir. Öncelikle bu ilk serîhildan sürecinden çıkan temel sonuçlar bunlardı. Yine bu sürecin bazı özgün yanları da vardı. Birincisi sadece merkezlerde oluyordu, bütün Kürdistan'ı içine almamıştı, Kuzey Kürdistan'ın her tarafına, metropollere yayılmamıştı, yine Kürdistan'ın diğer parçalarını ve yurt dışındaki Kürtleri içine almıyordu. Serîhildanın çerçevesi öncü devrimci çalışma yürütebildiğimiz alanlarla sınırlı kalmıştı. İkincisi devrim her yönüyle şiddetini ortaya koymamıştı. Bilindiği gibi o dönemde bazı ajanlara, muhbirlere, halk üzerinde baskı uygulayan unsurlara ve faşist kesimlere karşı şiddet yürütülüyordu. Devrimci şiddeti kapsamlı bir biçimde yürütebilecek profesyonel gücümüz yoktu. Bunun için halk serîhildanlarında da şiddet zayıftı. Ancak yer yer ve sınırlı düzeyde şiddete başvuruldu. Üçüncüsü bu dönemde halk eylemliliği parça parçaydı. Yani tüm süreci kapsamıyordu. Bazı münasebetlerden dolayı ortaya çıkıyordu. Newroz'da, 1 Mayıs'ta, şehitlerin cenaze törenlerinde serîhildanlar oluyordu. Bu özellikleriyle serîhildanlar üç yıl boyunca devam etti.

Bu çerçevede yürütülen çalışmalar gerilla savaşının başlaması için gereken temeli ortaya çıkardı. Zaten istenen ve hedeflenen de buydu. Bu temelde partimiz resmen kuruluşundan itibaren Siverek'ten başlamak üzere *"devrimci şiddeti öne çıkaracağız ve bu şiddeti gerillalaştıracağız"* dedi ve taktiğini bu biçimde ortaya koydu. Böyle bir yönelim kuşkusuz çok doğru bir taktikti. Ama kadrolarımız ellerine silahı aldıklarında mevzi savaşı yürüttüler ve bu nedenle yönelim klasik Kürt isyancılığına dönüştü. Yani partimizin öngördüğü gerillayı yürütemedik. Gerilla olmak için yüzlerce genç hazırdı, onbinden fazla genci bir yıl içinde çıkarabilirdik. Ancak gerillayı geliştiremeyişimiz bu biçimde bir ordulaşma-

"Gerilla temelinde süren mücadelemiz genelde bir savaş cephesidir. Bugün bu cephe üç şekilde yürümektedir. Birincisi klasik gerilla, ikincisi fedai savaşı, üçüncüsü de halk serîhildanıdır. Demek ki serîhildan da savaş cephesine bağlıdır ve bir savaş biçimidir. Bu savaş biçimlerinden biri olmazsa diğerleri de olmaz veya çok zorlanırlar. Yani bunlar içiçedirler, birlikte gelişir, büyür ve zafere doğru giderler. Geçmiş tecrübelerimiz de gerçeğin böyle olduğunu bize göstermiştir."

yı önledi. Hilvan-Siverek'ten edindiğimiz tecrübeden anladık ki henüz gerillacılık yapabilecek durumda değiliz. Gerillanın istediği bilinç, eğitim ve örgütlemeden yoksunuz. İşte bu gerçeği Parti Önderliğimiz anında gördü ve bu eksiklikleri gidermek için yurt dışı imkanlarından yararlanmanın yolunu açtı. Filistin halkının tecrübelerinden yararlanarak gerillayı hazırlama çalışmasına yöneldi. İçinde Kemal Pir ve Agit arkadaşların da yerini aldığı bir grup arkadaşı eğitimden geçirerek müdahale etmek istedi. Ancak henüz bu gerçekleşmeden mücadelemiz zaten kendi içinde boğulmuştu. Ve 12 Eylül darbesi işte böyle bir durumun üzerine geldi. 12 Eylül darbesinin bu biçimde sonuca gitmesinin önemli bir nedeni de bizim gerillayı geliştirememememiz ve halk serîhildanlarını gerillaya dönüştürememememizdi. Düşman en etkili tedbir olarak böyle bir darbeyle serîhildanları gerillaya dönüştürmemizin önünü almak istedi.

Bu süreçte bizim serîhildanları gerillaya dönüştürmeye girişmemiz ve ikisini içiçe geliştirmemiz gerekiyordu. Ama biz bunu ortaya çıkaramadık. Çünkü öncüde bilinçsizlik ve örgütsüzlük vardı. Gerilla bilinci, halka öncülük edebilecek bir bilinç yoktu. Burada ciddi bir örgütsel önderlik sorunu yaşandı. Eğer serîhildanları gerillaya dönüştürebilseydik her ikisini de geliştirip yaygınlaştırabilirdik. Ama bunu yapamayınca doğal olarak serîhildanların boğulmasına yol açtık. 12 Eylül darbesi gerçekleşmeden bu durum gündeme geldi, Önderliğin yurt dışına çıkışı da bu boğulmayı önlemek içindi. Fakat bu tedbir de daha yerini bulmadan düşman adım attı ve 12 Eylül darbesiyle serîhildanların gelişimi durduruldu. Bu biçimde zorunlu olarak devrimimiz geriye çekildi. Eğer geriye çekilmeseydik, hazırlıklı değilken düşmanla çatışmaya girseydik o zaman hareketimiz büyük bir darbe yiyecek ve bir daha kolay kolay doğrulamayacaktı.

Peki buradan çıkaracağımız en büyük sonuç ne olmalıdır? Bir defa serîhildan başladı mı onu durdurmadan ve kesintiye uğratmadan zafere doğru götürmek gerekir. Kürdistan'da bunun yöntemi ise; serîhildanı gerillaya dönüştürmek, serîhildanın yarattığı imkanlarla gerillayı geliştirmek, gerilla öncülüğünde daha büyük ve kapsamlı serîhildanlara ulaşmaktı. Bu her iki alanda mücadele böyle içiçe ve birbirini güçlendirecek şekilde geliştirildi mi o zaman öncü görevlerini doğru yerine getirmiş demektir. Fakat parti kadrolarımız o süreçte bunu başaramadı, çünkü kadrolarda gerilik vardı. Devrimci bilinç, tecrübe ve örgütlülük zayıftı. Parti sorunun buradan kaynaklandığını tespit etti ve bunu gidermek için kapsamlı bir eğitim faaliyetine yöneldi. Bu biçimde yaşanan örgütsel sorunu çözebilmek amacıyla yurt dışı imkanları değerlendirilmeye çalışıldı.

Bilindiği gibi bu süreçte mücadelemiz zindanlarda ve Filistin sahasında sürdürüldü. Buradan sağlanan gelişmelerle ülkeye yönelindi ve 15 Ağustos Hamlesi'yle savaş yeniden başladı. Savaşın başlangıcıyla birlikte halka da serîhildan çağrılarımız olmasına rağmen halk '90 yılına kadar kapsamlı bir kalkışla cevap vermedi. "*Bir defa bunlara destek verdim, ama öncülük edemediler, bir daha destek vereyim mi vermeyeyim mi?*" biçiminde bir tereddütü yaşadı. Şunu çok iyi bilmeliyiz ki, halk öyle kolay kolay fedakarlık yapmaz ve isyana kalkmaz. Çünkü burada kanını döküyor, her türlü maddi ve manevi değerini veriyor. Eğer bunun karşılığında bir gelişme görmezse o zaman geriye çekilir ve kolaylıkla harekete geçmez. Bu nedenle 15 Ağustos Hamlesi karşısında önemli bir duygusal etkilenmeyi yaşamış olmasına rağmen uzun bir süre ileri bir düzeyde kalkışa yönelmedi. Bu süreçte gerillaya kendini yürütecek ve ispatlayacak kadar bir desteği sürekli verdi, fakat daha ötesine geçmedi. Örneğin gerilla bir alanda sadece birkaç köyden destek bulabildi. Yine destek aldığı köylerde ancak birkaç ilişki bulabildi. Halk bu biçimde uzun bir süre bizi pratik sınavdan geçirerek denedi. Partimizin ısrarlı ve her türlü zorluğu göğüsleyerek gerillayı kesintisiz sürdürüp geliştirmesi halk üzerinde tutum değiştirecek olumlu etkide bulundu. '90'a gelindiğinde halk, "*artık kırılmaz, bunların büyük iddiaları var, bu nedenle destek vereyim*" dedi ve bu temelde bir kez daha serîhildana yöneldi.

Bildiğimiz gibi '90'dan itibaren parça parça başlayan serîhildanlar giderek geniş kapsamlı ve yüksek bir düzeye ulaştı. Bu durum böyle dört yıl boyunca devam etti. O dönemde biz nereye el attıysak halkı serîhildana kaldırabildik. Çalışma yürüttüğümüz her alanda halk çağrılarımıza yüzde yüz cevap verdi. Sadece Kuzey Kürdistan'da değil, metropollerde, Küçük Güney'de ve yurt dışında halkımız büyük ölçüde ayağa kalktı. Bu biçimde denilebilir ki Kürdistan'ın yarısından fazlası ikinci serîhildan döneminde yer aldı. Bu temelde Güney Kürdistan mücadelemize açılmaya, Doğu Kürdistan'da halk bize sempatiyle bakmaya başladı. Gelişen serîhildan hareketi giderek bütün Kürtleri etkileyerek ulusal bilinç ve birliği her alanda geliştirdi.

Bu dönemde gelişen serîhildanların ana özelliği neydi? Bir defa devrimi büyük bir güç haline getirmek ve zafere doğru götürmek amacını taşıyordu. Bu dönem serîhildanı böyle bir sonucu yaratma gücüne sahipti ve esas çizgisi buydu. İkincisi; daha önce de belirttiğimiz gibi halkımızın yarısından fazlası bu dönem serîhildanlarının içinde yer aldı. Üçüncüsü; bu serîhildan dönemi uzun süre ve birbirine bağlı kalkışlarla devam etti. Halka nerede ve ne zaman çağrı yaptıysak çok değişik eylem biçimleriyle bu çağrılarımıza cevap verdi. Bu dönem serîhildanlarında böyle bir devamlılığı görebiliyoruz. Dördüncüsü; içinde biraz daha şiddet unsuru vardı. Çünkü sahada gerilla bulunuyordu ve buna bağlı olarak bir şiddet yürütülebildi. Bu dönem serîhildanları işte bu esaslar üzerine gelişti. Düşman da bu serîhildanlar üzerine giderek daha planlı ve kapsamlı bir tarzda yöneldi. Halk kitleleri düşmanın bu yönelimlerine karşı taşla, odunla, yer yer silahla önemli bir direniş gösterdi ve devrimci bir şiddeti bu biçimde açığa çıkardı. Ancak öncü bu serîhildanlara da dönemin gereklerine uygun fazla bir şey katamadı. Belki öncülük durumumuz birinci serîhildan dönemine göre daha iyiydi, ama bütün Kürdistan'ı serîhildana sürükleyebilirdik. Bu temelde büyük bir devrimci gücü oluşturmak, gerillanın gücünü daha büyük hale getirmek, buna öncülük ederek şiddeti gittikçe tırmandırıp zafere ulaşmak anlamında da öncü rolünü oynayamadı. Örneğin birçok alanımız "*ben yapamam*" diyerek gerillanın büyütülmesine katılmadı. Yine serîhildana el atan güçlerimiz de buna oldukça dar yaklaşım gösterdi. Serîhildan da gerillayı büyütmek, gerillanın şiddetini arttırarak serîhildanların önünü açmak anlamında görevini yerine getiremedi. Bu biçimde serîhildanlar ileri bir aşamaya götürülemedi, bunun şiddet yönü geliştirilemedi, bütün Kürdistan'a yayılamadı. Günlük olarak serîhildanın hangi hedefe yöneltileceği noktasında da öncülük görevi yerine getiremedi. Bu biçimde giderek serîhildanın alanları daraldı, düşman yönelimleriyle de bu daha belirgin olarak ortaya çıktı ve '94'e gelindiğinde iyice zayıf bir noktaya düşüldü.

Peki neden bunlara öncülük edemedik? Parti kadroları cücelikleri̇nde ısrar ettiler de ondan. Bu biçimde öncülük görevi yerine getirelemedi ve serîhildanlar boğduruldu. Yani "*serîhildanlara nasıl öncülük edeceğim?*" yerine "*kendimi bu ağır yükten nasıl kurtaracağım?*" denildi. Hem gerillanın büyütülmesi, hem de serîhildanların geliştirilmesi anlamında bunu başta merkezi kadrolarımız olmak üzere genel kadro yapımızda görüyoruz. Yani "*bu tür gelişmeler benim gücümü aşıyor, ben bu gelişmelere cevap olamam*" biçiminde bir yaklaşım sergilendi. Buna karşılık Tansu Çiller 1991-94 dönemi için "*bir gün devletin arşivi açılırsa büyük bir tehlikenin önünü nasıl aldığım görülecektir*" diyor. Yani düşmanın böyle bir hesabı vardı; bu serîhildanın önünü alamazsak Kürdistan elden gidecek! Yani devletin değerlendirmeleri bu biçimdeydi ve gerçekten de doğruydu. Eğer 1991-93 döneminde gerçekten doğru bir öncülük edebilseydik sömürgeciliği Kürdistan'dan çıkarabilirdik. Ama bunu kendimizde boğdurduk. Örneğin merkezimiz bu gücü gösteremedi. Gerillayla uğraşırken halk serîhildanlarını unutuyordu. O süreçte Kuzey'den ve Küçük Güney'den akın akın gençler geliyordu. İki merkez karargahımız vardı ve her iki karargah yönetimimiz de "*bunlar gelip başımızı ağrıtıyor, dört dörtlük savaşa hazır değiller, Önderliğe rapor yazalım da bize seçerek göndersin*" biçiminde bir yaklaşım gösteriyordu. Yani eğitimin ve dönüştürmenin kendi işleri olmadığını düşünüyorlardı. Önderlik onları gönderirken, biz ise bir başka biçimde onları geri gönderiyorduk. Biraz zayıf olanlar "*işimize yaramaz*" diye geri gönderilirken, kazanılamayan bazıları da kaçıyordu. Bu biçimde hem serîhildanların gerillaya dönüşmesini engelledik, hem de serîhildanların önünü aldık. Diğer alanlar da bu iki karargahımızdan daha iyi değildi. Hatta daha dar yaklaşıyorlardı. Bazı eyaletler "*bize kimseyi göndermeyin*" diyerek katılımları durdurmuştu. Bazıları ise "*ayıklama yapıp bize daha yeterli olanları gönderin*" diyorlardı. Bu serîhildan döneminde yüzbinden fazla genci orduya alma imkanımız varken biz bunun üçte birini bile alamadık. Bir yandan bu biçimde serîhildan potansiyelini gerillaya dönüştüremezken, diğer yandan halk serîhildanlarını da unuttuk. Aklımıza geldikçe halka "*kepenkleri kapatın, yürüyüş düzenleyin*" dedik, bu da onları ilerletmeye yetmedi ve artan düşman saldırıları karşısında parça parça ezildi. Parti Önderliği "*siz bir devrimin önünü kâpattınız*" diyordu. Bu değerlendirme doğruydu ve bu biçimde gerçekleşti. Elbette öncü görevini yerine getirmeyince düşman kazandı. Eğer o dönemde hazır olsaydık, akan suyun önünde sağlam setler oluşturabilseydik o zaman bütün tarlayı sulayabilir ve sonuca ulaşabilirdik.

Şimdi devrimimizin üçüncü serîhildan dönemi başlamış durumdadır. Bu serîhildana biz ulusal birlik serîhildanı da diyebiliriz. '98'de bunun işaretleri görüldü ve '99'da süreç bütünüyle başladı. Şu anda bütün Kürdistan'da bir serîhildan gerçeği yaşanıyor. Yılbaşından bu yana geçen üç ay içinde halk soğuk, açlık, kar demeden serîhildanlarını sürdürüyor. Avrupa üç aydır ayakta, Kuzey Kürdistan ve metropoldeki Kürtler ayakta, yine Küçük ve Büyük Güney ile Doğu halkı ayakta. Buralarda halk büyük bir katılım gösteriyor. Kafkasya ve diğer alanlar da bunun gerisinde kalmıyor. Yani her alandaki halkımız tam bir ulusal birlik halinde bu serîhildanlara katılıyor. Birinci serîhildana halkımızın bir kesimi katılmıştı, ikincisinde halkımızın yarıdan fazlası yer aldı, üçüncü serîhildan döneminde ise halkımızın tümü ulusal birlik halinde katılıyor. Tüm Kürdistan serîhildan alanıdır ve bütün halkımızı içine alıyor. Ayrıca bu üçüncü dönem serîhildanlarına Asuri-Süryani halkı gibi Kürdistan'daki diğer halk grupları da katılıyor. Kapsam bakımından bu kadar genişlemiştir. Ve bu dönem serîhildanlarının en önemli özelliği budur. Görülüyor ki bu üçüncü serîhildan sürekliliği olacak bir serîhildandır. Yani halk hiç durmuyor, bir yerde durup başka bir yerde başlıyor, bazen de hepsi birden ayağa kalkıyor. Örneğin Newroz'da bu çok iyi görülüyor. Kürdistan'ın dört parçasındaki ve yurt dışındaki Kürtlerin hepsi ayaktaydı, hâlâ da bu biçimiyle devam etmektedir.

Bu dönem serîhildanlarının diğer bir özelliği de bu düzeyde şiddet içermesidir. Bu şiddet etkisini bütün dünyada daha şimdiden göstermiştir. Halkın elinde taş, odun, molotof, hatta yer yer silah bile vardır. Bu biçimiyle her türlü devrimci şiddeti yürütebilecek durumdadır ve hazırdır. Eğer öncü görevlerini yerinde ve doğru bir biçimde başarırsa bu bir silahlı serîhildana da dönüştürülebilir. Şimdi Kürdistan'ın dört bir yanında bunun zemini mevcutur. Yine bu dönem serîhildanlarının diğer bir özelliği yüksek düzeyde bilinç içermesidir. Birinci serîhildanda daha çok duygular öndeydi ve o güne kadar bastırılan yurtseverliği açığa çıkardı, ikincisinde bilinç yurtseverlik duyguları içiçeydi ve bir denge durumundaydı, bu dönem serîhildanlarında ise hem bilinç, hem yurtseverlik duyguları, hem de ulusal birlik en yüksek noktadadır. Bu dönem serîhildanlarının diğerlerinden böyle ayırediçi ve gelişkin yanları vardır.

Bu üçüncü serîhildan dönemiyle elimize yeniden bir fırsat geçmiştir. Amacı Önderliği sahiplenmektir ve bu da çözümü yaratma anlamına gelmektedir. Önderliğe karşı yürütülen uluslararası komplo halkı harekete geçirip ayağa kaldırmıştır. Bu nedenle sadece Kuzey Kürdistan'daki serîhildanların değil, Kürdistan'ın diğer parçalarındaki ve yurt dışının her alanındaki serîhildanların hedefi de bu uluslararası komplo ve bunu yürüten Türk sömürgeciliğinedir. Bu anlamda her alandaki serîhildanı Türkiye'ye yöneltmek, çözümü burada aramak, bu noktada saptırmalara meydan vermemek önemlidir. Ancak böyle bir yaklaşımla serîhildanlar doğru bir çizgide geliştirilebilir ve zafere götürülebilir. Bu da devrimimiz ve halkımız için olmazsa olmaz anlamında hayati önemdedir. Eğer bu da başarılamaz, yenilgiye uğrarsa halkı yeniden ayağa kaldırmak oldukça zordur ve soykırım tehlikesi gündeme gelir. Yani yalancı çoban gibi yapmamamız gerekiyor. İlk iki dönemde görevlerimizi başaramadık. Şimdi üçüncü ve son hakkımızı kullanır duruma geldik. Eğer bu defa da gerekeni yapamazsak artık bu halk bize bir daha bakmaz, bize inancı ve güveni kalmaz. Çok açık ki halkın hiçbir kusuru yok, daha önce bir şehit verdiğinde hemen kendini geri çekiyordu, birkaç yüz kişi yakalandı mı serîhildan olmuyordu. Şu anda durum bunun tamamen tersidir. Unutmayalım ki Newroz'da Kürdistan ve metropollerde altıbin beşyüz kişi yakalandı. Yine de Newroz kutlamaları büyük kitleler halinde ve polislerle çatışma içinde gerçekleşti ve bütün yerlerde bu böyleydi. Bunun için diyoruz ki bu serîhildan döneminin niteliği ve zaferi yaratma gücü var, ancak bunu başaracak bir öncülük de gerekiyor.

Şimdi biz bu öncülük durumunu ve görevi başarmasını tartışıyoruz. Açık ki bir kez daha "*biz hazır değiliz*" diyemeyiz. Birincisinde bunu söyledik, çünkü o süreçte devrimci çalışmalara yeni başlamıştık, örgüt ve öncülük nedir bilmiyorduk. Komite nedir, sekreterinin ve üyelerinin görevleri nelerdir, nasıl çalışma yürütür bunları bilemiyorduk. Gerillanın ne olduğunu sadece kitaplardan okuyup öğreniyorduk. Gerilla nasıl güçlenir, nasıl mevzilenir, komuta ve savaşçı kimdir, saldırı ve geri çekilme nasıl olur bütün bunlara yabancıydık. Bu noktada herhangi bir bilinç ve devraldığımız bir miras yoktu. Bu nedenle "*bilinçsizdik, güç getiremedik, fırsatı değerlendiremedik*" dedik ve bununla da kendimizi ikna ettik. İkincisinde ise "*biraz tecrübemiz olmuştu, ama küçük düşündük, kendimizi büyük işlere göre ayarlamadık, birden işin içinde kalıp cevap olamadık, sayımız ve niteliğimiz azdı*" diyerek eleştiri ve özeleştiri yaptık. Bu biçimde bir kez daha kendimizi ve halkımızı ikna etmeye çalıştık. Peki bir kez daha böyle söyleyebilir miyiz? Bu tür sözlerle kendimizi ve halkı ikna edebilir miyiz? Hayır. Çünkü şimdi yüzlerce kadromuz var, yapımızın yarıdan fazlasında kadro özellikleri var. Kadrolarımızın çoğu en az beş-altı yıldır saflarda, hepsi belli bir eğitimden geçmişler, belli bir ideolojik bilinçlenme ve tecrübeleri var. Çalışmaları nasıl yürüteceklerine ilişkin önemli deneyimler kazanmış durumdalar. Geçen on yıl içinde yüzlerce kadromuz örgütlenme çalışmasını ve yönetim tarzını öğrendi, birçok birim ve örgüt içinde yer al-

dı. Bu temelde ideolojik-siyasi düzeyde gelişip önemli bir yürütme tecrübesi kazandılar. Yine birçok kültür çalışmalarımız var ve onbinlerce kişi bu çalışmalarda yer alıyor. Yaygın kitle çalışmalarımız içerisinde binlerce yurtseverin ideolojik-siyasi bilinç ve tecrübe kazanma durumu var. Bu kapsamda büyük bir kadrolaşma yaşanmış durumdadır. Açık ki bunlar 1991-93 döneminde yoktu. Demek ki şimdi elimizde serîhildanları yürütebilecek onbinlerce kadro ve çalışan, yine legal ve illegal çalışmayı yürütebilecek binlerce profesyonel kadro oluşmuştur. Bunun için serîhildanın da, gerillanın büyütülmesi yanında ideolojik ve siyasi düzeyi ileri bir noktaya ulaşmıştır.

Geçen iki serîhildan dönemini yaşayan ve gerillayla içiçe olan kitleler önemli bir deneyim ve tecrübe kazanmış durumdadır. Demek ki şimdi kitle zemini her zamankinden çok daha fazla hazırdır. Ayrıca devrimin tüm maddi ihtiyacını karşılayacak bir halk desteğimiz var ve halk bundan kendini asla geri çekmiyor. Yine diğer güçlerle ve yurtdışında ilerici insanlıkla siyasi ve askeri anlamda ilişkilerimiz vardır. Geçmişte bunlar yoktu. Birinci serîhildan dönemi parti ve halk olarak bizi biraz tanıttı, Kürtler var dendi. İkincisinde kendimizi iyice tanıttık ve ilişki ve dayanışmanın yolunu açtık. Şimdi bu temelde geniş bir dayanışma zemini var ve bu nedenle diyoruz ki; düşmandan zarar gören ve bizimle ilişkide yararı olan herkes harekete geçip en geniş katılımı geçrekleştirebilir. Bu üçüncü serîhildan döneminde işte böyle bir düzeye ulaşmıştır. Bütün bunlar günümüz serîhildanının zafere gidebilmesi için gereken ideolojik, siyasi, örgütsel, maddi, dış ilişkisel zeminin güçlü ve hazır olduğunu açıkça göstermektedir. Bunlara sahip çıkmak ve adım adım değerlendirmek görevi önümüzde durmaktadır.

"Gerilla ne kadar profesyonelse serîhildan da o düzeyde amatördür. Yani istendiği zaman başlatılamaz, istendiği gibi yürütülemez, istendiği gibi durdurulup değiştirilemez. Onun kendi özelliklerini bilip ona göre yön vermek ve kesintisiz ilerletmek gerekir. Yani halkın bir ayağı günlük yaşamda, bir ayağı devrimin içindedir. Yaşamı ve devrimi birlikte yürütür. Bu anlamda halk serîhildanına her zaman ve her yerde müdahale edilemez. Böyle bir müdahale ancak onun kendine özgü özellikleri çerçevesinde olur. Halkı yaşamdan koparmamak ve yaşam içinde eyleme kaldırmak esastır."

Burada bir kez daha belirtelim ki gerillayla öncülük ile halk serîhildanlarına öncülük aynı şey değildir. Bu noktada kesinlikle yanlışlığa düşmemek gerekir. Gerilla ne kadar profesyonelse serîhildan da o düzeyde amatördür. Yani istendiği zaman başlatılamaz, istendiği gibi yürütülemez, istendiği gibi durdurulup değiştirilemez. Onun kendi özelliklerini bilip ona göre yön vermek ve kesintisiz ilerletmek gerekir. Yani halkın bir ayağı günlük yaşamda, bir ayağı devrimin içindedir. Yaşamı ve devrimi birlikte yürütür. Bu anlamda halk serîhildanına her zaman ve her yerde müdahale edilemez. Böyle bir müdahale ancak onun kendine özgü özellikleri çerçevesinde olur. Halkı yaşamdan koparmamak ve yaşam içinde eyleme kaldırmak esastır. Örneğin 1991-93 döneminde esnafa her gün kepenklerini kapatma çağrısı yaptık. Oysa esnaf için bu ölümdür. Esnaftan bir kişiyi yürüyüşe kapatabilirsin, ama bir hafta kepenk kapattıramazsın, o bunu kaldıramaz. Dükkanı onun yaşam teknesidir, yaşamdan koparılamaz. Yine halkı yirmidört saat devrim çalışmaları içine çekmek ilk başta doğru ve iyi gibi görülse de derinliğine bakıldığında kitlenin bu biçimde yaşayamayacağı rahatlıkla anlaşılabilir. Eğer bu gerçek görülmezse halk devrim içinde boğulur. Nitekim 1990-93 serîhildanlarında öncünün yaklaşımları halk hareketini boğmuştur. Çünkü öncü halktan kendisi gibi yaşamasını istemiştir, kendisi gibi yirmidört saat devrim çalışmalarına katılmasını dayatmıştır. Oysa kadro ile halkın durumu farklıdır ve halktan böyle bir katılım hiçbir zaman istenemez. Doğru olan kitleleri normal yaşamın içinde serîhildana çekmektir. Yine herkesten durumuna, hazırlık düzeyine, yeteneklerine ve gücüne göre katılım istemek, bundan fazlasını dayatmamak gerekir. Bu biçimde her kişiyi, her grubu, her çevreyi, her kesimi temel amaç doğrultusunda ve serîhildan eylemi içerisinde değerlendirmeyi bilmek esas olmalıdır. Bu mutlaka herkesi bir biçimiyle serîhildana kaldırma ve böylece serîhildanı başarıya götürme ustalığını göstermektir. Halk ile serîhildan gerçeğini bu temelde görüp böyle yaklaşmak gerekir.

Serîhildan olayında diğer önemli bir husus; eylemde tek düze kalma durumudur. Yani kitle eylem biçimini çok yönlü tutmak önemlidir. Elbette bunu da koşullar ve imkanlar belirler. Bazen gösteri türünde, bazen yıkma ve tahrip etme türünde eylem biçimleri uygulanır. Koşullara göre bazen grev, boykot, gösteri, yürüyüş, protesto, bazen işgal, tahrip etme türü eylemlere başvurulur, bazen toplumun bir kesimi, bazen diğer kesimi harekete geçirilir. Örneğin bunların hiçbirinin koşulu kalmamışsa o zaman da "*herkes şu saatte ışıklarını söndürsün, evinin damına çıkıp iki saat slogan atsın*" denebilir. Serîhildanda en basit bir itaatsizlikten, en tahripkar kitle şiddetine kadar kesinlikle her eylemin önemli katkısı vardır. En azından düşmanın psikolojisine yönelik bir darbe olur. Örneğin başta İran Devrimi olmak üzere birçok halk hareketinde böyle çok yönlü eylem biçimleri uygulanmış ve başarı kazanmıştır. Bizde de bunu çok daha kapsamlı yapma imkanları vardır. Düşman panzeri karşısında "*Bijî Serok Apo!*" diye slogan atarak eyleme geçebilen kitleleri her türlü eyleme yöneltmek mümkündür. Düşman gücünü tahrip etmekten, onu moralmen çökertmeye kadar her türlü eylem geliştirilebilir. Mesela bir Amed, Van gibi düşmanın yoğun güvenlik tedbirleri geliştirdiği birçok şehirde düşmanı moralmen çökerten eylemler yukarıda belirttiğimiz türden slogan atma eyleminin bir hafta veya on gün sürdürülmesi en az diğer eylemler kadar etkili olur.

Sonuç olarak şunu belirtebiliriz ki; halk serîhildanlarının bir kez daha tıkanmaması ve boğulmaması için eylem biçimlerinin çok zengin ve yaratıcı bir perspektifle ele alınması gerekir. Diğer yandan halkı yılgınlığa, inançsızlığa ve moralsizliğe düşürmeden ve onu yaşamdan da koparmadan serîhildanların sürekliliğini sağlamak da önemlidir. Bir eylem biçimi ağır geliyorsa hemen daha az zorlayan ve daha hafif gelebilen bir eylem biçimine başvurabilmek gerekir. Koşullar elverirse daha kapsamlı ve daha etkili eylemler yapılır. Burada önemli olan, serîhildanları kesintisiz sürdürebilmek için eylem biçiminde çok yönlü olurken, aynı zamanda çok değişik kesimleri de harekete geçirebilmektir. Mesela esnaf katılacak durumda değilse öğrenciler harekete geçirilebilir. Şehir kitlesinin imkanları yoksa köylüler devreye konulabilir. Merkezde iş yapılamıyorsa temel mahallelerde iş yapılabilir. Yani özellikle bu konuda doğmatik olmamak, tekdüze bir takım kalıplar içinde hareket etmemek önemlidir. Büyük bir yaratıcılıkla ve eylem zenginliğiyle yerinde, zamanında ve dönemin siyasi gelişmelerine denk bir kitle çalışması ve eylemliliği büyük önem taşımaktadır.

Halk serîhildanlarına doğru öncülük edebilmek için geçmiş deneyimimizden büyük dersler çıkarıp yeni dönem mücadelesinin zemini haline getirmek önemlidir. Bu açıdan bakıldığında kitle örgütlenmesine ve eylemine öncülük etmekte sayı sorunu fazla belirleyici değildir. Tersine çoğu zaman az sayıda kadroyu kullanmak daha da etkili olur. Örneğin bir şehir için dört-beş kadro yeter ve artar bile. Bu nedenle hep hazır kadro isteme anlayışı doğru değildir, önemli olan kadronun kendini doğru çalıştırabilmesi, değişik kişi ve çevrelere değişik görevler verebilmesi, geniş kesimleri harekete geçirebilmesidir. Örneğin birini gösteri düzenlemekle görevlendirirsin, bir grubu devlet malını talan için gönderirsin, bir kişi veya gruba daha başka uygun bir görev verirsin, yerine getirdi mi tamamdır. Koşullara göre belki bir-iki kez aynı görev verilebilir, ama kesinlikle süreklileştirmemek gerekir. Ve öyle olursa hem herkes iş yapmasını öğrenir, hem de usanmaz ve daha çok çalışmak ister. Ama geçmişte biz ne yaptık? Herkesi kendimiz gibi profesyonel ve daimi çalışmaya zorladık. Birini bulduysak ona bazı şeyler öğretip bir takım görevler verdik ve bunu süreklileştirdik, bu nedenle daha fazla iş yapanı aramadık. Böylece hem çok değişik güçleri ve yetenekleri açığa çıkaramadık, hem de görevlendirdiğimiz kişilerin tükenmesine yol açtık. Böylece çalışmayı sınırlı bir çevreyle tıkatıp halk hareketini boğulmaya götürdük. Öyle yaptık ki ilişkilerimiz ya düşmanın eline geçti ya da insanlar bizden uzak durdu. En ciddi zararı da bu çalışmayı tüm kitleye yayılmamakla yaşadık. Yani çalışmayı her kesime yayamadık. Halbuki serîhildanda en çok gereken, tüm kitlenin bu işe katılmasıdır. İşe katıldığı sürece sorumluluk gelişir ve devrimin yükü paylaşılmış olur. Düşman her şehirde yirmi-otuz kişiye üç-dört ayda çok rahatlıkla ulaşabilir, ama yirmi temsilci yerine ikibin kişiyi örgütlersek düşman bir kısmını yakalasa bile büyük bir kesimi geride kalır. Dolayısıyla böyle bir çalışma karşısında düşman hareketin önünü tıkayamaz. Zaten büyük devrim yükünü çok az kişinin omuzuna yüklemek o kişiler için ağır gelir. Böyle olursa görevlendirilen kişiler de dayanamayıp kaçarlar. Sonuçta devrimin öncülüğü bu biçimde boğulmuş olur.

Şimdi dikkat edelim, kitle çalışması yürüten arkadaşlarımız sürekli bize "*kadro gönderin*" diyorlar. Örneğin Şubat ve Ekim Rus Devrimlerinde devrimin merkezi olan St. Petersburg'ta Bolşeviklerin onbeş kadrosu ya vardı, ya yoktu. Üstelik burası Bolşevik Partisi'nin merkezi durumundaydı. Ve bu kadrolar dokuz ay içerisinde devrimi başarıya götürüp iktidarı ele geçirdiler. Bizde ise küçük bir şehir için bile her gün "*bize kadro gönderin*" deniliyor. Halbuki binlerce yurtsever var, halk ilişkisi var. Fakat bunlar harekete geçirilemiyor, "*kadromuz azdır, şu mahalle için iki, şu belde için iki, şu köy için bir*" denip sürekli partiden kadro isteniyor. Parti kadro göndermeyince de kendine göre bir grup oluşturup onun dışında hiçbir ilişki kurulmuyor. İşte bu biçimde serîhildan öncülüğü tıkanmış oluyor. Oysa bir serîhildanda öncülük düzeyi beş-altı kişilik bir komiteyle olur. Yarım milyonluk bir şehir için beş kadro yeterlidir, onun dışında profesyonel kadro gerekmez. Ancak çalışmalar geniş bir yurtsever kesimle, amatör çalışanla birlikte yürütülür. Onlar da elbette çok değişik biçimlerde örgütlenip çalıştırılır. Kimine bir eylem, kimine bir boykot vb. birçok pratik görevler verilir. Bunlar da çalışanların normal yaşamıyla birlikte yürütülür ve sürekli görevler değiştirilir. İşte böyle bir çalışma tarzı esas alındı mı halk serîhildanına başarıyla öncülük edilebilir. Geçmişte işte biz bunu yapamadık. Gerillada neyi öğrendiysek aynısını serîhildana da uygulamaya çalıştık. Bir kadro ve savaşçı gibi çalışan yurtseverlerin de yirmidört saat bizim gibi devrimin emrinde olmasını dayattık. Tabii bu yürümedi ve bu noktada serîhildanı da tıkattık. Geçmişten çıkaracağımız en önemli ders ve yeni dönemde uygulayacağımız doğru tarz budur.

Peki serîhildanda başarılı kadro kimdir? Devrim görevlerini aksatmadan, sürekliliğini sağlayan, bunu da birçok kişiyi ve kesimi yıldırmadan ve bıktırmadan, aynı işte sürekli kullanmadan çalıştırarak yapan ve halk serîhildanına bu biçimde öncülük eden kişidir. Doğru öncülük yapabilmemiz ve bir serîhildanı başarıya götürebilmemiz için bu tarzı esas almamız şarttır. Dikkat edelim şu anda Kuzey Kürdistan'da ve Türkiye metropollerinde gelişen halk serîhildanı içinde kadrolarımız yoktur. Mevcut eylemliliği daha önce öğrenip tecrübe kazanan çevrelerin kendisi yürütüyor ve bunu başarılı da yapıyorlar. Eğer biz bu durumda oraya bazı kadrolar gönderirsek ve o kadrolar da gidip eski tarzda çalışırlarsa o zaman en fazla bir ay içinde bu hareket boğulur. Bunun için diyoruz ki; geçmiş serîhildanları her yönden biz engelledik ve boğuntuya götürdük.

Diğer taraftan mevcut serîhildanların gerillaya dönüştürülmesi ve bu temelde gerillanın büyütülmesi gerekir. Bir yandan eylem yönüyle oldukça zengin bir halk hareketini geliştirmek, diğer yandan da onun öncülük sanatını öğrenmek durumundayız. Buna mutlaka ulaşmamız gerekiyor. Şimdi Kürdistan'ın tüm parçalarında binlerce genç gerillaya katılmayı bekliyor. Peki biz buna hazır mıyız? Açık ki sayımız çok, ama işleri birbirimize bırakıyoruz. Yani yanımıza bir genç geldiğinde kazanalım demiyor, kendi haline bırakıyoruz. Daha sonra da "*falan kişinin şu-şu zaafları var*" diye raporlar gönderiyoruz. Oysa hepimizin görevi ilgilenmek, eğitmek ve kazanmaktır. Eline hazır ve gönüllü gelen birini kaçırtmak değil, kazanmak için çok çalışmak, kafa yormak, kazanmanın binbir yöntemini bulmak gerekir.

"Serîhildan olayında diğer önemli bir husus; eylemde tek düze kalma durumudur. Yani kitle eylem biçimini çok yönlü tutmak önemlidir. Elbette bunu da koşullar ve imkanlar belirler. Bazen gösteri türünde, bazen yıkma ve tahrip etme türünde eylem biçimleri uygulanır. Koşullara göre bazen grev, boykot, gösteri, yürüyüş, protesto, bazen işgal, tahrip etme türü eylemlere başvurulur, bazen toplumun bir kesimi, bazen diğer kesimi harekete geçirilir. Örneğin bunların hiçbirinin koşulu kalmamışsa o zaman da 'herkes şu saatte ışıklarını söndürsün, evinin damına çıkıp iki saat slogan atsın' denebilir."

Mevcut durumda yaşanan yeni serîhildan döneminde devrimi zafere götürmek için gerillanın ve serîhildanın içiçe ve doğru bir tarzla yürütülmesi, öncülük görevinin mutlaka başarılması bizim için hayati önemdedir. Bu noktada hepimizin ve tüm örgütlerimizin hazırlık durumunu ve çalışma tarzını köklü bir biçimde ve sürekli gözden geçirmemiz gerekiyor. Çünkü düşünce ve motivasyonda hâlâ belli bir zayıflık yaşanıyor. Bu zayıflığı hızla gidermemiz ve öncülük çalışmalarını başarmak için sürekli hazır olmamız gerekir. Böyle olmazsak bir kez daha devrimi boğma tehlikesini yaşıyoruz demektir ki, bu da asla kabul edilemez bir durumdur. Bu zayıflıkları aşmadan gönül rahatlığıyla bu serîhildana başarıyla öncülük edeceğiz diyemiyoruz. Unutmayalım ki hiçbir serîhildanda bu kadar imkana sahip değildik, bu kadar altyapı hazırlığı olmadı. Eğer biz bunu doğru bir tarzda ele alıp güçlü bir öncülüğü geliştirirsek o zaman başarı ve zafer kesindir. Açık ki dönemin bizden istediği de budur ve hepimiz buna göre çalışmak, zayıflıklarımızı aşmak ve öncülük görevlerimizi başarmak zorundayız. Bu dönemin komutanı kendini parça parça ederek görevin üzerine yürümelidir. Eğer bir komutanın yanına üç-beş genç gelmiş ve çok geçmeden bunlar kaçmış veya atıl durumda kalmışsa hangi alanda olursa olsun o yönetici "*neden kazanamadım, neden işletemedim?*" diye kendini paramparça etmelidir. Böyle yaklaşmayan komutan veya yönetici eskisi gibi yaşıyor demektir ve bundan da ne kadar kaygı duyulursa yeridir. Eğer böyle yapar, hata ve eksikliklerimizi aşmazsak bu yeni serîhildan dönemini de başarıya götüremeyiz. O zaman da kimse dönüp bize bir kez daha el uzatmaz. Zaten hiç kimseden bunu beklemeye hakkımız da olamaz. Bunun için mevcut yetersizliklerimizden mutlaka ve hızla kurtulmamız gerekir. Bu temelde hepimiz harekete geçmeli ve zamanımızın bir dakikasını bile boşa geçirmemeliyiz. Tüm parti kadroları böyle davranmalıdır, bunun dışındaki her türlü yaklaşım yanlıştır.

İşte meseleye bu çerçevede bakmamız gerekiyor. Bunun doğru ele alınması çok büyük önem taşıyor. Örneğin bir eğitim işi çok zevkli ve devrimin de en değerli işidir. Bir insanı kazanmak, dönüştürmek ve bu temelde devrimin her alanında gelişme yaratabilmek için, sürekli bir çaba içerisinde olmak ve her türlü yöntem kullanılarak gelişme yaratabilmek her kadronun vazgeçemeyeceği yaşam ilkesidir. Bu düşünce, karar ve pratik düzey itibariyle hepimizin bütün bu çalışmalara hazır olmamız gerekir. Bir kadronun motivazyonu işte budur. Ancak böyle olduğumuz zaman ulusal ve uluslararası düzeyde süren halk devrimimize öncülük yapmış oluruz. Gerilla ordulaşmamızı bu temelde büyüterek sağlamlaştırabiliriz. Ancak o zaman devrimi çok zengin taktiklerle ve her çeşit savaş uygulamasıyla başarıya götürebiliriz.

Yeni dönemde böyle yeni bir ruh ve kararlılıkla çalışmalara yüklenirsek gerillayı ve halk serîhildanını başarıyla geliştirebilir ve devrimimizi mutlaka zafere götürürüz. Böyle bir öncülük altında ayağa kalkan halk, her türlü engeli aşarak zafere mutlaka ulaşır.

Önderlik çizgisinde ve partimizin öncülüğünde üçüncü serîhildan dönemini devrimimizin kesin zaferiyle taçlandıralım.

28 Mart 1999

Kişilikli halklar teslim olmaz

● *PKK Başkanlık Konseyi Üyesi Abbas (Duran Kalkan) yoldaş Sırbistan'ı değerlendiriyor...*

ABD yönetiminde NATO tarafından Sırbistan'a yönelik yürütülen savaş bir ayını doldurdu. Geçmişte diğer topluluklarla birlikte Yugoslavya biçiminde örgütlenen, günümüzde ise ayrılmalar sonucunda iki cumhuriyet biçiminde kalan bu güce karşı NATO'nun yürüttüğü savaş birçok yönüyle değerlendirilmesi, anlaşılması gereken bir savaştır. Bir ayı aşkın süredir en yeni teknikle Sırbistan'ın değişik güç kaynaklarına yönelik bombarduman yapılıyor. Ülke değerleri, güç kaynakları büyük ölçüde tahrip edildi. Kuşkusuz ağır kayıplar var. Bütün bunlar Kosova'daki Arnavut halkın sözde kurtuluşu, insan hakları ve demokrasi adına yapılıyor. Sahipleri tarafından bu biçimde izah ediliyor. Fakat gerçek amaç böyle mi? Bu sözlerin arkasında gerçekte hangi amaçlar gizli? Bu savaşı yürüten güçler ne tür özellikler taşıyorlar? Bu şekilde yürütülen savaşı değerlendirmek ve gerekli sonuçları çıkarmak önemli.

Sırbistan'a ilk bombaların düşmesiyle BM denen kuruluşun tükenişinin de ilanı yapıldı

Bir kere değişik savaşlara katılmış olsa da ilk defa NATO bu biçimde bir savaşa girmiş bulunuyor. Yalnız kendi kararıyla, başka herhangi bir gücü beklemeden, onun kararını dinlemeden başlatıp yürüttüğü bir savaş. Ortadoğu'da da, diğer alanlarda da geçmişte askeri güç kullanımında bulundu. Fakat göstermelik de olsa Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi'nin onayını alıyordu. Yine dünyanın çeşitli güç odaklarını yürüttüğü savaşa katmaya çalışıyordu. Sırbistan'a yönelik savaşta ilk kez bu tür bir kararla değişik güçlerle ilişki, ittifak ve anlaşmaya gerek duymadan sadece NATO anlaşması çerçevesinde, doğrudan ABD yönlendirmesi altında tasarlanıp uygulamaya geçmeleri sözkonusu.

Buradan şu sonuçlar çıkıyor; aslında Sırbistan'a ilk bombaların düşmeye başlamasından itibaren BM denen kuruluşun tükenişinin de ilanı yapılmış oluyor. II. Dünya Savaşı sonunda böyle bir şekillendirmeyi alan, aslında I. Dünya Savaşı içerisinde kurulup şekillendirilen, 20. yüzyılda şu veya bu oranda rol oynayan, uluslararası ilişkileri düzenleme, belirlemede belli çalışmalar yürütmüş olan bu kuruluşun Sırbistan'a yönelik NATO savaşıyla artık tükenmiş olduğunu kabul etmek gerekiyor. Çünkü BM Sekreteri ancak temennide bulunabiliyor. Yani herhangi bir karar alma ve çözüme ilişkin belli bir rol oynama gibi bir durumu yok ve bunu kendisi de kabul etmiş bulunuyor. Bu durum dünyamız açısından önemlidir. BM, değişik güç odakları biçiminde çeşitli dünya güçlerinin bir ittifakından oluşsa dahi bir dengeyi ifade ediyordu. Bazı sorunlara çözüm bulabiliyor, en azından dünya savaşları gibi büyük savaşların çıkışını kısmen önleyebiliyor, büyük şiddet kullanımını azaltabiliyor, dünya güçleri arasında belli bir ilişki, ılımlılık yaratabiliyordu. Şimdi böyle bir durumda artık dünyada bu sürecin tamamlandığını, 21. yüzyıla girerken dünyanın artık BM gibi uluslararası yasaları olan bir kuruluşa sahip olmadığını, öyle bir kuruluşun etkisinde sorunların artık çözülemediğini, bunun yerine güç odaklarının kendi kararlarını, politikalarını uygulamak isteyecekleri, herkesin kendi gücünü kullanarak yaşamaya çalışacağı bir süreç içine girilmiş oluyor.

İlk defa küçük bir grubun ittifakı olarak ABD önderliğinde Sovyet sistemine karşı, sosyalizme karşı oluşturulan kapitalist-emperyalist sistemin önde gelen bazı temsilcilerinden oluşan NATO'nun, bu tutumu giderek gelişeceğe benziyor. Bu anlamda dünyada hak, adalet, bilmem insan hakları, eşitlik gibi kavramlar, idealler, bunu yaşama geçirme çabaları tabii çok daha büyük bir tehditle yüzyüze gelmiş oluyor. Onun yerine güç kullanma, kaba güçle hareket etme, güç oranında egemenlik kurma ve çıkar sağlama, daha fazla çatışma dönemi açılıyor. Bazı güçler buna NATO ittifakının büyük bir güç olduğu ve ona karşı kimsenin duramayacağı, güç kullanımının da azalacağı biçiminde bir yaklaşım gösteriyorlar. Bu bir yanılgıdır. Kuşkusuz işin bir yanı bu. ABD ve etrafında topladığı NATO güçleri, temsil ettikleri, oluşturdukları ekonomik, siyasi ve askeri güçle kendi çıkarlarını bütün dünyaya egemen kılmaya çalışacaklar ve belli ölçüde kılacaklar da. Fakat hiç kimse bunu kolaylıkla kabul etmeyecek, rahatlıkla böyle bir güce teslim olmayacaktır. Halklar kendi çıkarlarını korumak için, değişik alanlarda değişik biçimlerde mutlaka direnecekler ve çeşitli ilerici, sosyalist, devrimci güçler direnç gösterecekler. Bu anlamda da çelişkiler, çatışmalar bu süreç içerisinde çok daha fazla gelişecek. 21. yüzyıla giriş bu çerçevede oluyor ve dünya böyle bir süreci yaşayacağa benziyor.

NATO'nun böyle bir güç kullanma içine girmesi tabii '90'lardan beri dünyada ortaya çıkan gelişmelere dayanıyor. Karşısında artık güç tanımıyor, tanımak istemiyor. Yani NATO sonsuz bir savaş gücüyle dünya hakimiyetinin kendi eline geçtiğini ilan etmiş oluyor. BM yerine askeri bir güç olma ve bunu kullanma anlamında NATO kendisini daha ileri düzeye önplana geçirmiş oluyor. Bu husus 20. yüzyılda oluşmuş dengelerin, değerlerin, ölçülerin aşılması ve 20. yüzyılda oluşturulan uluslararası kuralların çok açık bir biçimde çiğnenip bir yana bırakılması oluyor. Kuşkusuz bu, kural dışı ve uluslararası hakları tanımayan bir saldırganlık anlamına geliyor.

Tabii buna katılım gösteren güçler açısından da olayı değerlendirmek gerekli. Mesela **BM Güvenlik Konseyi**'nde yer alan güçler sözde daha sonradan tepki gösterir gibi oldular, ama bunun bir anlamı da yok, çok fazla etkisi de yok. Olayları ve inisiyatifi ABD'ye, NATO'ya teslim ettikten sonra, kaybettikten sonra gösterilen tepkilere benziyor. Eğer bu ülkeler bazı şeyleri yürütmek isteseydi zamanında yapardı. Kendilerine verilmiş uluslararası hak ve yetkileri zamanında kullanabilir, değişik ulusların verdikleri güveni pratikte hayata geçirebilirlerdi. Fakat böyle yapamamışlardır.

Çin için bu durum hiç anlaşılmış bir durum değildir. Halkçı olması gereken bir yönetim olarak kendi rolünü oynayamıyor. Aslında çeşitli çıkar ilişkileri nedeniyle ABD'ye kapıları ardına kadar açmış durumda. Bu oldukça olumsuz bir durum.

Sırbistan Savaşı'nda Rusya'nın duruşu ihanet gibi bir durumdur

Rusya açısından durum çok daha vahimdir. Sırbistan tarihte de Rusya'nın bir ön savunma hattı gibidir. Doğal olarak Sırbistan'ın güçlü olarak ayakta kalması Rusya'nın güvenliğinin sağlanması anlamına geliyor ki, mevcut durumda Sırbistan'a karşı böyle bir savaşa onay vermesi (pratikte bunu yapıyor), karşı çıkamaması, bu savaşa seyirci kalması, rol oynayamaması, Sırbistan'a ciddi bir destek vermemesi kendi güvenliğini ne kadar ABD'ye, NATO'ya teslim ettiğini açıkça gösteriyor. Rusya'nın tarihten gelen yapılanmasına da ters bir durum bu. Ayrıca Güvenlik Konseyi üyesi olarak uluslararası yükümlülüklerini yerine getirmemesi anlamına geliyor. Bu, herkesten daha çok Rusya açısından yüzkarası bir durumdur. Mevcut Rusya yönetimi uluslararası yükümlülüklerini yerine getirmeyip dünya ulusları, halkları karşısında olumsuz bir konum arzettiği gibi, en fazla da Rus halkı, Rusya halkları karşısında olumsuz bir durumu yaşıyor. Denilebilir ki ihanet gibi bir durumdur bu. Zaten çeşitli biçimlerde ulusal çıkarlara, halkın sosyal-toplumsal çıkarlarına ters düşen ve ihanet edenlerin hakim olduğu bir yönetim sözkonusu. Böyle ihanete batmışların yönetiminden de çok fazla bir şey beklenemeyeceği, en olumsuz durumları her zaman yaşatabilecekleri açıkça ortaya çıkmış oluyor. Herkesten daha çok bu savaş aslında Rusya'yı tehdit ediyor. Rusya'nın çıkarlarını, güvenliğini tehdit ediyor. Şu denebilir; eğer savaşla Sırbistan ezilip geçilirse Rusya, direnme gücünü tümüyle kaybetmiş olacak. Rusya için geriye kalan mevcut olandan çok daha ileri düzeyde ve her bakımdan ABD'ye, ABD'nin örgütlediği emperyalizme teslim olmak, onun bir uşağı haline gelmektir. Bunun dışında herhangi bir şey yapamaz. Eğer öyle bir sonuç ortaya çıkarsa bütün direnme odaklarını kaybetmiş olacaktır.

Balkan Savaşı, dünya savaşı düzeyine de ulaşabilir

Bu savaş Rusya'yı çok ilgilendiriyor, etkiliyor, etkileyecektir de. Biz inanıyoruz ki Balkanlardan daha çok bu savaşın Rusya üzerinde etkisi olacaktır, iç politikasında etkide bulunacaktır. Rusya halkları, emekçileri ABD'ye, emperyalizme bu denli teslim olmuş, kendi çıkarlarını bu düzeyde tehlikeye atmış bir politikayı ve bu politikanın yönetimini kabul etmeyecektir. Savaşla birlikte Sırbistan'dan daha çok Rusya içinde çalkalanmalar, değişiklikler yaşanıyor. Savaş başladığında da değerlendiriliyordu, savaş Rusya'da siyasi değişime bile yol açabilecek özellikler taşıyor. Böyle bir şey kuşkusuz savaşın daha da genişlemesi anlamına gelebilir. Hatta Ecevit "*inşallah bir dünya savaşı çıkmaz*" diyordu. Hem savaşı kışkırtıyor, hem yürütüyor, hem de kendisinin zarar göreceği noktaya varmasını istemiyor. Aslında mevcut durum da bir bölge savaşı gibidir, Balkan Savaşı özelliği taşıyor. Mevcut durum daha ileriye giderse bir dünya savaşı gibi daha geniş güçleri içine alacak bir düzeye de ulaşabilir.

Diğer güçler açısından da değerlendirilebilir. **İngiltere, Fransa** tarihsel olarak müttefikleri olan bir güce karşı, güç kullanma ve onları ezme gibi talihsiz, uğursuz ve kendi tarihsel konumlarına ters bir duruma düşmüşlerdir. Sırbistan halkı ve dünya halkları bu durumu ibretle izliyor. Bu anlamda bu güçler, ne kadar müttefik olabilirler, ilişkilerine-ittifaklarına ne kadar sahip çıkabilirler? Tabii bu durum değerlendiriliyor, kendileri açısından kuşku uyandırıcı bir durumdur.

Pratikte işleyen aslında **Alman** politikasıdır. Zaten Kosova Kurtuluş Ordusu **(UCK)** adı altında paravan bir örgütlenmeyi Almanya ile Türkiye yarattı. Bunu açıktan herkes de söylüyor. Öyle bir sözde orduyla işi karıştırmak, bazı sonuçlara gitmek istediler, fakat fiiliyatta öyle bir şey gelişmeyince doğrudan NATO'nun güç kullanımı biçiminde devreye girmek zorunda kaldılar. Bu anlamda, bu durum '90'dan beri Doğu Avrupa'da yürütülen yeni düzenlemenin geldiği son halka oluyor. Tarihsel olarak bu düzenlemede büyük ölçüde Almanya'nın yürüttüğü politika etkilidir, belirleyicidir. Bu süreç II. Dünya Savaşı'nda Almanya'nın yenilgisiyle oluşmuş statükoların parçalanması, dağılması, Almanya'nın çıkarları doğrultusunda yeni bir siyasi statükonun alanda oluşması doğrultusunda işliyor. Mevcut durumda yürütülen politika da bu biçimdedir. Bu nedenle Almanya rahatlıkla katılmıştır, kendi çıkarınadır. Her ne kadar ABD, Fransa ve İngiltere'yle ittifak halinde bu işi yürütüyor olsa da aslında politik olarak Almanya'ya daha yakın, Almanya'nın çıkarlarına daha açık bir politika ve bu politikayı da şiddetle uyguluyor. ABD'nin mevcut dünyayı yeniden düzenlemesi, II. Dünya Savaşı'nın sonuçlarının ortadan kaldırılması, Almanya'nın etkinliğini de içeren bir dünya düzenlemesine gidilmesi anlamına geliyor. İki Almanya'nın birleşmesinden sonra Almanya Güvenlik Konseyi'ne katılma isteminde bulunmuştu. Şimdi fazla öyle sözleri söylemiyor, çünkü gerek kalmamış oluyor. Yani mevcut Güvenlik Konseyi'ni bir kenara bırakan ABD öncülüğü, zaten Almanya politikalarına göre dünyada bir savaşım yürütüyor ki, Almanya'nın böyle bir politikayla birleşmesi, buna destek vermesi kendisinin çıkarlarını hakim kılması için yetiyor. Böylece öne de çıkmamış oluyor, güç kullanımını başkaları yapıyor, ekonomik-siyasi açıdansa kendi çıkarları ve hakimiyet alanları gelişiyor. Ki bu kendisi için çok daha makul, kabul edilir bir durum oluyor.

Bölgesel güçler açısından bir süreden beri bu alanda çatışmalar sürdürüldü. Yugoslavya, Sovyet sisteminin yıkılmasına, Sovyetler Birliği'nin dağılmasına paralel dış güçlerin de zorlamasıyla bir dağılmayı yaşadı. Bu yoğun bir savaşla oldu, halklar birbirine karşı düşürüldüler. Değişik kombinezonlar altında yoğun çatışmalar, kırımlar yaşandı, düşmanlıklar geliştirildi, katliamlar oldu. Bosna-Hersek'te oldu, yine Hırvatistan, Sırbistan, Makedonya arasında oldu. Yani parçalanma, küçülme, küçücük devletler haline gelme ve böylece de büyük devletlerin, emperyalist güçlerin denetimine, hegemonyasına sığınma alanda büyük ölçüde gerçekleşti. Buna tam girmeyen güç Sırbistan'dır. Biraz kişilikli olmak istiyor, bağımsız, inisiyatifli, kendi çıkarlarını koruyan bir politika yürütmek istiyor. Teslimiyeti, uşaklığı reddediyor, tarihsel olarak da böyle bir konuma sahip zaten. Şimdi bu direnci, teslim olmayan, uşaklaşmayan, bunu kabul etmeyen gücü ezme kırma savaşı yürütülüyor. Çevre ülkeler bu bakımdan zaten büyük ölçüde teslim olmuş, işbirlikçileşmiş güçler olarak bu emperyalist saldırıya destek veriyorlar. Zaten fazla söyleyecekleri bir şey de yok, fakat savaşı sadece NATO yürütmüyor, birçok alan üzerinden bu savaş yürütülüyor, hemen hemen hepsi savaşa katılıyor.

Yunanistan endişelidir. Sırbistan'ın tümden kırılması Rusya gibi Yunanistan'ı da ilgilendiriyor. Ortadoks direncinin kırılması, Ortadoks gücün, Slav topluluklarının zayıflatılması anlamına geliyor ki Yunanistan böyle bir durumdan endişelidir. Farklı tondan politik söylemlerde de bulunuyor, fakat NATO içerisinde olduğu için fazla yapabileceği bir şey yok.

Türkiye savaş içerisindedir, savaşın kışkırtıcısıdır, yürütücüsüdür. Bu, '90'dan beri Balkanlara açılımının da geldiği bir nokta oluyor. Kafkasya'ya, Ortadoğu'ya açılım yanında Balkanlara da '90'dan beri (öncesi de var) geniş bir açılım yürütüyor. Bu bilinen bir gerçek. Mevcut durumda Sırbistan'a karşı savaşta da ön planda yer alıyor, katılım sağlıyor.

Savaş sürerse Türkiye'ye daha fazla rol verecekleri kesindir. Özellikle savaş eğer bir kara savaşına dönüşürse Türkiye'den daha fazla destek, katılım isteyecektir NATO. Türkiye'yi endişelendiren bu. Çünkü kara savaşı bir çıkmaz savaş, yenilgiye dönüşen bir savaş da olabilir. Sırbistan coğrafya olarak kolay fethedilemeyen, ele geçirilemeyen, zaptedilemeyen bir yer. Sırplar tarih boyunca isyan halinde yaşamış, kendi bağımsız şekillenmelerini yaratmış, direnişi esas almış, teslim olmamış bir topluluk. Şimdi de bu coğrafyayı böyle teslim almak, fethetmek, bu direnişçi topluluğu böyle denetim altına almak, teslim almak, yenilgiye uğratmak öyle kolay olmayacak.

Bu açıdan Türkiye endişelidir, tarihi hatırlıyor bu konuda. Tarihe baktığımızda zaten bu gerçekliği görüyoruz da. Sırbistan Avrupa'nın ortasında, doğu-batı-kuzey-güney hareketliliği içerisinde her zaman, her türlü hareket önünde duran, engel oluşturan bir konuma sahip olmuş. Avrupa'yı fethetmek isteyenler, ister güneyden kuzeye, ister batıdan doğuya, ister doğudan batıya olsun Sırbistan'la karşılaşmışlar. Rusya'yı ele geçirmek için geliştirilen Avrupa saldırılarının Sırbistan'da kırıldığını çok iyi biliyoruz. Bu anlamda Rusya'nın güvenliğini sağlayan bir ön savunma kalesi dedik. Yine Avrupa'yı ele geçirmek isteyen Osmanlı saldırılarının Sırbistan'da önünün alındığını, kırıldığını, zayıf kaldığını, bu nedenle Avrupa'nın Osmanlıların eline geçmeden kurtulduğunu biliyoruz. Bunu Türk yönetimi de, dünya da çok iyi biliyor. Bu anlamda Sırbistan oldukça stratejik bir konuma sa-

hip. Tarih içerisinde de bu böyledir. Geniş bir egemenlik veya dünya imparatorluğu kurmak isteyenlerin bunu Avrupa ekseninden başlayarak yapması gerekiyordu ki, Sırbistan bunu yapmak isteyenlerin önünde hep engel olmuş, fethedilememiş, zaptedilememiştir. Sırplar hep isyan ederek dünyayı fethetmek isteyenlerin önünü almıştır. Kendileri fetih savaşlarına katılmamış, fatihlerin önünde halkların birer müttefiki veya halkların direncini temsil eden bir güç konumunda kalmışlardır. Şimdi de aslında savaşın böyle bir amacı var ve Sırbistan yine böyle bir rol oynuyor. Savaşa katılım gösteren güçler tarihi hatırlayarak yine çıkmaza girecekleri endişesini taşıyorlar. Bu anlamda Türkiye kaygılıdır. Savaşın daha fazla içine sürüklenerek çıkamaz hale gelen, güç kaybına uğruyan bir durumu yaşayabilirim endişesini taşıyor.

Bütün bunların ardında yürütülen savaşın Kosova'yla ilişkisi nedir sorusunu sormak gerekli. Aslında başta böyle bir söylem vardı. Fakat daha sonra savaşı yürütenler, başta ABD Başkanlığı olmak üzere savaşın fazla Kosova'yla ilişkili olmadığını, aslında Sırbistan'a ve Sırbistan yönetimine yönelik olduğunu, Sırbistan'ı ele geçirme amacına bağlı bir savaş olduğunu ilan etmiş durumdalar. Bu anlamda Kosova'nın kurtuluş savaşı gibi söylemlerin hiçbir değeri yok. Böyle bir kurtuluş da zaten gerçekte bir kurtuluş olamaz. O anlamda Arnavut halkı kullanılıyor. Arnavutların ulusal-demokratik talepleri böyle bir dünya egemenliği savaşımında, dünyayı egemenlik altına almak isteyen emperyalist güçler tarafından kullanılıyor. Kosova'nın daha fazla ulusal-demokratik çıkarlarına sahip olması, haklarına kavuşması herkesçe uygun görülür, biz bunu destekliyoruz, katılıyoruz da. Kosova'daki Arnavut topluluğun insan haklarının, demokratik, ulusal, kendi yönetim haklarının en ileri düzeyde sağlanması, komşu halklarla kardeşçe, ortak çıkar, birbirleriyle iyi ilişki ve birbirlerinin haklarına saygı temelinde yönetim düzenlemeleri içinde kalmaları arzu edilendir ve en doğru olandır.

Kosova'nın zaten belli bir özerkliği, ulusal demokratik gelişimi de var. Bu biliniyor. Fakat bu konuda Sırbistan'ın baskılarından sözediliyor, ki olabilir. Özellikle geçen on yıl içerisinde alanda süren çok yoğun bir iç savaş, halklar savaşımı böyle bir durumu daha fazla geliştirmiş de olabilir. Sırbistan'ın bu biçimde baskı uygulamaması, bu baskılardan vazgeçmesi, Arnavut halkın haklarını kabul etmesi gerekir. Bu konuda Sırplara karşı çıkmak doğru bir tutum.

Fakat mevcut durum ve NATO'nun yürüttüğü savaş kuşkusuz böyle bir amaca yönelik değildir, bunu sadece bahane olarak kullanıyor. Bu açıdan Kosova'daki Arnavut halkın ulusal-demokratik haklarının biraz daha geliştirilmesi ve güvenceye alınması ayrı bir mesele, bunu kullanarak ABD önderliğinde NATO'nun Sırbistan'ı ezmek ve yönetimini teslim almak için büyük bir imha savaşı yürütmesi ayrı bir meseledir. Bunları kesinlikle birbirine karıştırmamak gerekli. Bu durumda Arnavut halkının da duyarlı olması, kendisi üzerinde, kendi hakları üzerinde nasıl bir saldırganlığın geliştirildiğini, kendisinin nasıl bir çatışmaya alet edildiğini iyi görmesi gerekir. Çünkü bu savaşı yürüten güçlerin aslında ezilen halkların, ulusal halk topluluklarının, ulusal-demokratik haklarına sahip olması gibi bir sorunları yok, onları savunma gibi bir durumları yok. Sözde söylüyorlar ama pratikte yok.

"Arnavutlara özgürlük Kürtlere ölüm!"

Mesela Kosova gibi çok küçük bir topluluğun ileri düzeyde ulusal-demokratik haklarına kavuşmasından sözedenler, Kosova'nın daha fazla hak almasından yana olduklarını söyleyenler kırk milyonluk Kürt ulusunun soykırımını yürüten güçlerdir. Bırak böyle hak verme, o hakkı daha da ilerletme, kırk milyonluk bir Kürdistan ve Kürt ulusal gerçeği ABD'nin önderlik ettiği NATO'nun hakim olduğu dünyada yok sayılıyor, reddediliyor, inkar ediliyor, ulusal varlık reddediliyor. Kürt ulusal varlığını reddeden Türk rejimi bu sistemin en önde gelen üyelerinden, temsilcilerinden birisidir. ABD'nin öncülük ettiği, NATO'nun emperyalizmin jandarmalığını yürüttüğü dünya, Kürt ulusal gerçeğini yok sayıyor. Türk sömürgeciliği ise, yok saymadan da öteye fiziki olarak, ulusal değerler olarak tüm değerlerini yok etmek üzere bir soykırım savaşı yürütüyor. ABD emperyalizmi ve NATO bu soykırımı sonuna kadar destekliyor, katılıyor. Bu anlamda Kürt ulusu üzerine uygulanan soykırım böyle bir dünya sistemi tarafından, bu güçler tarafından yürütülmüş oluyor. Bu çok açık bir durum. Hem de, güya Kosova'da Arnavut halka *"bazı haklar elde edecek"* dedikleri anda, Kürt ulusuna karşı Önderliği şahsında büyük bir soykırım ve saldırı başlatılmış durumdalar. Bunlar birbirini yadsıyan gerçeklerdir. Eğer ABD ve NATO gerçekten ulusların, ulusal topluluklarının haklarından yanaysa o zaman Kürdistan'daki durum ne? Kürt ulusunun hakları nerede kalıyor? Bu konuda bırak haklardan yana olmak, katliamın, soykırımın yürütücüsü olma gibi bir durumu yaşıyorlar.

"Buradan şu sonuçlar çıkıyor; aslında Sırbistan'a ilk bombaların düşmeye başlamasından itibaren BM denen kuruluşun tükenişinin de ilanı yapılmış oluyor. II. Dünya Savaşı sonunda böyle bir şekillendirmeyi alan, aslında I. Dünya Savaşı içerisinde kurulup şekillendirilen, 20. yüzyılda şu veya bu oranda rol oynayan, uluslararası ilişkileri düzenleme, belirlemede belli çalışmalar yürütmüş olan bu kuruluşun Sırbistan'a yönelik NATO savaşıyla artık tükenmiş olduğunu kabul etmek gerekiyor."

Bu bir çıkar meselesidir. Kosova'daki Arnavut halka, hakları adına söylenenler aslında kendi işlerine geldiği için, kendi çıkarlarını yürütmede bir araç olduğu için söylenen sözlerdir. Bu somut bir durumdur. Diğer alanlar açısından da bu böyledir. Birçok alanda halkların ulusal-demokratik haklarını ortadan kaldıran, baskı altında tutan bir güç, Kosova gibi küçük bir halk topluluğunun bağımsız olmasını istiyor. Özerkliği kabul etmiyor, tam bağımsızlık istiyor gibi bir bahaneyle ortaya çıkması en hafif deyimle gülünç bir durumdur.

Savaşın amacını, nedenlerini doğru kavramak gerekiyor. Demek oluyor ki savaşın Kosova'daki Arnavut halkın haklarıyla fazla ilişkisi yok, yine ulusların ulusal-demokratik haklarıyla ilişkisi yok. Dünyada hak ve adaletin hakim olmasıyla da ilişkisi yok. Esas olan Sırbistan'dır. Sırbistan'daki güç kaynaklarını zayıflatmak, ezmek ve yönetimini, toplumunu, halkını, ulusunu teslim almaktır. Dayatılan kesinlikle budur. Aslında mevcut Sırbistan yönetimi hem kendisinin ilişkileri çerçevesinde, hem Kosova'daki durumun düzenlenmesi çerçevesinde belli bir uzlaşma, çözüm arayışı içerisinde olmuştu. Bunlara her zaman açık olduğunu da belirtmiş, bu yönlü uzun bir süre çalışmalar da yürütülmüştü. Karşılıklı adil, birbirini dikkate alan, karşılıklı çıkarları gözeten, onurlu bir uzlaşmadan, çözümden yana olduğunu açıklamış bunuyordu. Eğer ABD-NATO böyle bir şeyi kabullense halkların çıkarları temelinde bir çözüm şimdiye kadar çoktan gerçekleşebilirdi. Kesinlikle öyle değildir. Mevcut Sırbistan'a yönelik savaşla da çok iyi açığa çıkarıyor ki, ABD böyle bir çözümü değişik güçlerin, ulusal toplulukların çıkarlarını, haklarını gözeten, kabul eden, bu temelde karşılıklı bir ilişkiye dayanan ittifakı, uzlaşmayı kesinlikle kabul etmiyor. Amacı bu değil. Mevcut dünya sistemini bu temelde kurmuyor. ABD'nin dayattığı herkesin kendisine tabi olmasıdır, teslim olmasıdır. Daha net söylersek uşak haline gelmesidir. Yani ABD'nin bir dediğini iki etmeyen, ABD çıkarlarıyla hiç çelişmeyen, hiçbir ulusal, toplumsal, siyasal iradesi olmayan uydu bir güç durumuna gelmesidir.

NATO'nun bir aydır Sırbistan'a yönelik yürüttüğü savaşın temel amacı bu. Bu biçimde Doğu Avrupa'da NATO'ya karşıt konumda olan bir direnç odağını ezmek, yıkmak istiyor. Ama şu durumda tek direniş odağıdır Sırbistan. Onu da ezerek, güçten düşürerek, teslim alarak bütün Doğu Avrupa'yı NATO'nun yönetimi altına, hiç itiraz edemeyecek, hiç söz söyleyemeyecek şekilde denetim altına almak istiyor ki, bu, Rusya'ya kadar kapıların ardına kadar açılması ve bir bütün olarak Doğu Avrupa'nın NATO denetimine girmesi anlamına geliyor.

ABD, Rusya'yı askeri ve siyasi olarak da bağımlılaştırmak istiyor

Bunun uluslararası açıdan anlamı Rusya'nın artık NATO'ya karşı koyabilecek pozisyonunu kaybetmesidir. Bu biçimde gelip kapılarına kadar dayanmış bir NATO karşısında bunu engelleyememiş bir Rusya'nın yapabileceği hiçbir şey yoktur. Bundan sonra yapabileceği şey daha çok uşaklık yapmak, teslim olmak, şimdi içine girdiği ekonomik bağlılığı ve teslimiyeti siyasi, askeri bağımlılığa, teslimiyete kadar götürmek olacak. Bu, sonuç olarak NATO'nun Rusya üzerinde de bir egemenlik sağlayarak dünya hakimiyetinde çok daha ileri bir duruma ulaşması, ABD'nin yürütmüş olduğu dünya hakimiyeti savaşımını, *"Yeni Dünya Düzeni"*ni bir adım daha ileri götürmesi, hem de dünyanın bu en ileri, en önemli alanında başarıya götürmesi anlamına gelecek.

Bu noktada yine ABD'nin ve NATO'nun benzer dayatmaları var. Bunu sadece Sırbistan'a karşı da yapmıyor. Mesela dünyanın diğer alanlarında da kendi karşıtı bir güç odağı bırakmamak üzere bir siyasi, askeri dayatması güncel olarak çok açık bir biçimde yaşanıyor. Asya'da, Ortadoğu'da, hatta Avrupa'nın bazı alanlarında ve Afrika'da bunu geliştiriyor. En yoğun olarak Ortadoğu'da ve yine Kürdistan üzerinde böyle bir ABD dayatması açık bir biçimde yaşanan bir gerçeklik. Bu dayatma ve politika ABD'nin *"Yeni Dünya Düzeni"* denen politikası, dünya hakimiyet planı oluyor. Biliniyor '90'dan beri Sovyetler Birliği'nin yıkılmasıyla ABD *"Yeni Dünya Düzeni"* adı altında bir proje geliştirdi, çok çeşitli biçimlerde bu projeyi uygulayıp hayata geçirmek ve sonuca gitmek istiyor. Bazı çevreler böyle bir uygulamanın gelişemeyeceğini belirtiyorlardı. Fakat güncel siyasi-askeri yoğunlaşma açıkça gösterdi ki ABD çok planlı, çok sistemli bir biçimde bu politikasını yürütmektedir.

Böyle bir sürece nasıl girildi, bu ne anlama geliyor? Bu konuda kısaca şunlar belirtilebilir: '88'lerden itibaren Sovyet-ABD ilişkilerinde ortaya çıkan yeni bir yaklaşım vardı. Hatırlamak gerekiyor, Mihail Gorbaçov önderliğindeki Sovyetler Birliği ABD'yle ilişkilerine yeni bir biçim verme, yeni bir anlayış getirme, bu temelde dünyadaki sorunları çözmeye çalışma, tıkanmayı aşma, yine şiddetli, çatışmalı durumlara son verme istemini belirtmişti. Yeni bir değerlendirme ve yeni bir anlayış ortaya çıkmıştı. Ki buna uzlaşmaya gitme veya Gorbaçov anlayışı da diyebiliriz. Çelişkileri geliştirme, çatışmaya dönüştürme yöntemi dünyayı bir tıkanmaya götürmüş, gelişmenin önünü durdurmuştur. Bu yöntemi terketmek, yeni bir yönteme başvurarak bu tıkanmayı, çatışmalı durumu aşmak daha doğrudur yaklaşımı Sovyetlerin kendi iç tıkanmasını da aşmasının bir yöntemi, yolu olarak görülmüştü. Bu biçimde Sovyetlerin kendisini yenileme, sosyalizmde bir yenilenme ve daha ileri bir duruma gitme istemi, amacı vardı. Aslında oldukça anlaşılır bir amaçtı da, makul bir istemdi de. Gerçekten o tıkanmanın çözümsüzlüğü ve bu tıkanma içerisinde yaşanan yozlaşma ve çürümenin mutlaka aşılması gerekiyordu. Herkesten çok sosyalistler böyle bir durumu kesinlikle kabul edemezlerdi. Bu nedenle Sovyetler Birliği'nde böyle bir arayış gelişti.

ABD kesinlikle uzlaşmayı kabul etmiyor, teslimiyeti istiyor

Tabii bu yöntemler ne kadar yerindeydi, doğruydu onu şimdi daha iyi sorgulayabiliriz. O süreçte de bu yaklaşımlar sorgulanmıştı. Pratik gerçeklik gösterdi ki ne kadar makul olursa olsun, ne kadar olumlu bir amaç beslenirse beslensin, eğer yöntem buna uygun değilse ve etkili bir biçimde yürütülmezse kaybetmeye götürür, götürmüştür de. Tıkanmayı aşmak iyi bir istemdi, bunu çatışma yerine uzlaşmalarla götürmek yine insani bir tutumdu denilebilir. Fakat gerçekten uzlaşma karşılıklı kabul ediliyor mu? Bir güç kendisi böyle bir istemde bulunurken, böyle bir yaklaşımı esas alırken karşısındakiler de bunu esas alıyorlar mı? Onu görmek gerekir. Uzlaşma iki taraflıdır, iki tarafın da aynı biçimde yaklaşımını gerekli kılar. Sen uzlaşmadan yana olabilirsin, ama karşı taraf senin gibi yaklaşım göstermiyorsa, o yaklaşımını çok kötü kullanıp olumsuzluğa da götürebilir. Seni yenilgiye yüzyüze de getirebilir. Nitekim Gorbaçov öncülüğünde Sovyetler Birliği'nin durumu böyle oldu. Reagen yönetimi, Gorbaçov'un hasmını dikkate almayan, kendi amaçlarını, hayallerini, ütopyalarını esas alan yaklaşımının havada bir yaklaşım olduğunu görerek onu boşluğa düşürdü ve yenilgiye götürdü. Ve Sovyetler Birliği bu temelde dağıldı. Aslında bu politikanın esası daha çok bu çatışma alanlarında çözüm arayışı taşıyordu. Yerel, bölgesel sorunlar denen, çeşitli halkların ulusal-demokratik haklarını içeren, bu çerçevede gelişen ulusal kurtuluş mücadeleleleriyle sömürgeci-emperyalist güçlerin bastırmacı mücadeleleri arasındaki tıkanmalara çözüm bulmayı ifade ediyordu. Esasında bu sorunlara uzlaşma yöntemiyle karşılıklı ilişkilenme ve diyalog yöntemiyle, çözüm bulma anlamına geliyordu. Tabii emperyalizmin gerçeği bu değil. Bunu kesinlikle bir zayıflık olarak gördü, bir oyun olarak kullandı. Sovyet sistemi inanarak uzlaşma yöntemiyle çözüm aramaya yönelirken, ABD, sosyalist ve ulusal kurtuluşçu gelişmeleri ezmede ve imha etmede bunu bir araç olarak kullandı. Kısa sürede bunun sonuçları Sovyetler Birliği'nin yıkılması, dağılması olarak ortaya çıktı. Çünkü Sovyet sistemi kendi gücüyle birlikte daha çok halkların kurtuluş mücadelelerine dayanan, onlardan güç alan bir sistemdi. Bu mücadelelerle gerçekten doğru bir ilişkiye geçip uzlaşmayla çözüm bulmak isterken, emperyalizmin bastırmacı yaklaşımları esas almasıyla Sovyetler Birliği'ni ezmesi şekline dönüşünce temel güç kaynaklarından birisini kaybetmiş oldu. Bu da Sovyet sisteminin kısa sürede dağılmasıyla sonuçlandı.

Şunu anlamak gerekli: Sovyet tarafı, sosyalist taraf her ne kadar çatışmadan uzak, katliamlardan uzak, daha çok politik-insani yöntemlerle sorunları çözmeyi esas alsa da, emperyalizmin yöntemi; özellikle ABD emperyalizminin yöntemi, yaklaşımları kesinlikle bu değildir. Bunu kabul etmiyor. Bu anlamda daha o zamandan Sovyetleri uzlaşmaya çekmeye çalışırken aslında bir oyun kurduğu açığa çıkıyor. Uzlaşma yerine, uzlaşma yaklaşımını kullanarak karşıtlarını yıkmayı ve teslim almayı içeriyor. Bu biçimde öncelikle Sovyetler Birliği dağıldı, daha sonra da 20. yüzyıl boyunca emperyalizm karşısında ortaya çıkan gelişmeleri, mevzileri bir bir ezmek ve ABD planlı bir saldırı yürüttü.

"Yeni Dünya Düzeni" aslında bu çerçevede yürütülen bir saldırı planının, pratiğinin adıdır. Sovyetler Birliği sahasında öncelikle bu geliştirildi, Doğu Avrupa'da etki olarak geliştirildi, daha sonra Asya'da, Afrika'da, Amerika'da 20. yüzyılda ortaya çıkan devrimci ulusal kurtuluşçu gelişmeleri bir bir ezmek, ABD hegemonyasını dünya üzerinde adım adım kurmak üzere bu politika geliştirildi. Buna, ABD'nin bir dünya imparatorluğu kurma planı, çabası da diyebiliriz. Bu çerçevede birçok alana dayatılmış saldırılar var. Ortadoğu'da Filistin sahasına dayatılan, Avrupa'da İrlanda'ya, yine Bask'a dayatılan, Asya'da birçok halk topluluğuna dayatılan, Ortadoğu'nun çeşitli ilerici güçlerine dayatılan politikalar kesinlikle böyle. En son Kürdistan ulusal kurtuluş hareketine yönelik dayatma da budur.

Pratikler açığa çıkardı ki, ABD uzlaşmayı kesinlikle kabul etmiyor, tamamen teslimiyet istiyor, teslimiyeti dayatıyor. Ancak ABD'ye teslim olunduğu ölçüde bu dünyada yaşam hakkı bulunacağını öngörüyor, içeriyor. Bunun dışında herhangi bir şeyi kabul etmiyor. Bu politikanın değişik bölgelerin özelliklerine göre planlanarak yürütülmesi var. Dünyanın böyle temel etkili olan alanlarında bu yürütülüyor. Ortadoğu'da bir biçimde, Asya'da bir biçimde, eski Sovyet cumhuriyetlerinde bir biçimde, Afrika'da bir biçimde, Latin Amerika'da bir biçimde, Doğu Avrupa'da da bir başka biçimde yürütülüyor. Bunun ekseninde Yugoslavya, Çekoslavakya ve bütün Doğu Avrupa ülkeleri var. Bu sahalar rejim değişiklikleri ve iç parçalanmalar, çatışmalar ile parçalana parçalana adım adım emperyalizmin tam bir tahakküm alanları haline getirilirler. Geride kalan Sırbistan'dı. Sırbistan'ı da artık gelinen noktada ezmek ve denetim altına almak kendileri açısından hem gerekli, hem de mümkün göründü. Ve böylece Doğu Avrupa'da yürütülen planı tamamlamak istediler. Doğu Avrupa'yı tahakküm altına aldıktan sonra Rusya'nın da önemli ölçüde denetime gireceğini biliyorlar. Böylece bütün Avrupa kıtasında ve giderek Kafkaslar ve Orta Asya'da bir tahakküme ulaşmak istiyorlar.

"Pratikte işleyen aslında Alman politikasıdır. Zaten Kosova Kurtuluş Ordusu (UCK) adı altında paravan bir örgütlenmeyi Almanya ile Türkiye yarattı. Bunu açıktan herkes de söylüyor. Öyle bir sözde orduyla işi karıştırmak, bazı sonuçlara gitmek istediler, fakat fiiliyatta öyle bir şey gelişmeyince doğrudan NATO'nun güç kullanımı biçiminde devreye girmek zorunda kaldılar. Bu anlamda aslında '90'dan beri Doğu Avrupa'da yürütülen yeni düzenlemenin geldiği son halka oluyor bu. Tarihsel olarak bu düzenlemede büyük ölçüde Almanya'nın yürüttüğü politika etkilidir, belirleyicidir."

Dünya ölçeğinde tarih boyunca hiçbir zaman hiç kimsenin gerçekleştiremediği eperyal egemenliği Amerika bu biçimde gerçekleştirmek istiyor. Gerçekten bunu ne kadar başarabilir? Tabii bu ayrı bir mesele. Sırbistan'a yönelik saldırılar şimdiye kadar hava saldırıları biçiminde sürdü, fakat çok tahripkardır, çok kapsamlıdır. Bu durum bir kara savaşına götürülür mü? Onun için şimdilik bir şey belirtilemez. Götürülür veya götürülmez, orası çok önemli de değil. Fakat şu anki yürütülen savaşın durumu, amaçları önemli, bunu anlamak daha da önemli. Savaş, bir kara savaşı noktasına götürülse de aynı amaca bağlı olarak götürülecek. Fakat bu durum, savaşın genişlemesi, büyümesi anlamına gelecek; daha çok gücün içerisine girme-

sini doğuracaktır. Ki, bu da, savaşın sonucu üzerinde elbette etkili olacaktır.

Daha şimdiden pratikte Sırbistan'ın büyük bir direnci görüldü. Bu önemlidir. Tarihsel direnişine uygundur. ABD ve NATO'nun saldırısı karşısında Sırp halkının, yönetiminin direnişi ilericidir, devrimcidir ve halkların çıkarını temsil ediyor. Kesinlikle dünya tahakkümü peşinde koşan bir emperyalist hegemonyaya karşı çıkmadır. Kendi içindeki anti-demokratikliği veya

"Sırbistan'ın bu biçimde baskı uygulamaması, bu baskılardan vazgeçmesi, Arnavut halkın haklarını kabul etmesi gerekir. Bu konuda Sırplara karşı çıkmak doğru bir tutum. Fakat mevcut durum ve NATO'nun yürüttüğü savaş kuşkusuz böyle bir amaca yönelik değildir, bunu sadece bahane olarak kullanıyor. Bu açıdan Kosova'daki Arnavut halkın ulusal-demokratik haklarının biraz daha geliştirilmesi ve güvenceye alınması ayrı bir mesele, bunu kullanarak ABD önderliğinde NATO'nun Sırbistan'ı ezmek ve yönetimini teslim almak için büyük bir imha savaşı yürütmesi ayrı bir meseledir. Bunları kesinlikle birbirine karıştırmamak gerekli."

başka halklara karşı baskıcı yaklaşımları ayrı bir meseledir. Fakat ABD karşısında Sırbistan'ın durumu direnişçi bir duruştur, halkların çıkarıyla dayanışma ve bütünlük içerisindedir. Bu anlamıyla anti-emperyalist ilerici bir direniştir. Sırp halkı ve toplumunun tarihsel olarak oluşturduğu bu direnci günümüzde de sonuna kadar göstereceği açığa çıkmıştır. Bu saygı duyulması, değer biçilmesi gereken bir durumdur. Dayanışma içerisinde olunması, destek verilmesi gereken bir durumdur. Biz bu halk direnişini büyük bir olay olarak görüyor ve değerlendiriyoruz.

Daha ileri giderse tabii savaş daha da büyür. Fakat Sırbistan'ı zaptetmek zordur. Sırp halkı büyük onurunu, ulusal iradesini geliştirebilmiş bir halktır. Tarihte de bu böyle olmuştur. Bu anlamda Sırp toplumunu, halkını denetim altına almak öyle kolay olmayacaktır. Bu açıdan kara savaşı başlatılıp savaş daha da büyütülürse, savaşı yürüten güçler açısından bunun bedelinin çok daha ağır olacağı rahatlıkla söylenebilir. Fakat denebilir ki; NATO, dünyanın bütün en büyük askeri gücünü elinde bulunduruyor, nihayetinde Sırbistan'ı yenemez mi? Askeri açıdan kuşkusuz yenebilir. Bütün gücünü ortaya koyarsa yenmesi zor olmaz. Çünkü ortada büyük bir güç dengesizliği var. Fakat bu yenme nereye kadar sürecektir? Gerçekten Sırbistan'ı tümüyle denetim altına almak ve artık eski direnişçi özünden koparmak mümkün olur mu? Bu çok zor bir durum. Halklar bunu içlerine kesinlikle sindirmeyeceklerdir. Dünya devrimci-ilerici güçleri böyle bir duruma düşmeyeceklerdir. Belki askeri olarak düşmanlarının güçlülüğü nedeniyle geçici olarak yenilgiler de alabilirler, hatta esir bile düşebilirler. Büyük güç kaynaklarını kaybedebilirler. Fakat ruhlarını, düşüncelerini direniş temelinde geliştirecekler ve bunu asla kaybetmeyeceklerdir. Her fırsatta da maddi olarak kendi dirençlerini örgütleyerek fırsat buldukça işlerini yürütüp büyük askeri güçlerine dayanarak alanları zapteden fatihlerin kısa sürede yenilgiye uğradıklarını, kaybettiklerini de göstereceklerdir. Bu insanlık tarihinin doğruladığı bir gerçekliktir. Günümüzde de böyle gerçekleşecektir.

Bunun diğer alanlar açısından da böyle bir önemi var. Özel bir savaşım Ortadoğu'da da yürütülüyor. ABD önderliğinde NATO'nun "*Yeni Dünya Düzeni*" doğrultusunda savaşım yürüttüğü en temel alanlarından birisi Ortadoğu oluyor. Hatta bu saldırının başladığı '90'lardan itibaren Ortadoğu baş plandadır. Yani "*Yeni Dünya Düzeni*"nin askeri saldırısı her şeyden önce Irak'a karşı Ortadoğu'da başladı. Arkasından Filistin sorununun çözümüne dayatılan bir sözde "*Ortadoğu barış planı*" var. Bir teslim almayı içeriyor. Bu çerçevede biliyoruz ki ABD, İsrail ve Türkiye'nin geliştirdiği bir stratejik işbirliği var. Bu işbirliği çerçevesinde Ortadoğu'ya siyonizm ve Türk faşizmi hakim kılınmak, böylece ABD çıkarları doğrultusunda bölge yeniden düzenlenmek isteniliyor. Ortadoğu'nun halk güçleri, ilerici-devrimci güçleri bu temelde hedefleniyor. Irak rejimi on yıldır böyle bir savaşın hedefi durumunda. Eğer on yıldır yaşayabilmişse tabii direnişin bunda payı var. Fakat onun yanında yine ABD'nin bir alternatif oluşturamayışının, denetim sağlayacak yeni bir sisteme ve güce ulaşamayışının rolü var. Mevcut durumda da zayıflatılmış bir Irak yönetimi altında bu sahayı denetlemeyi kendi çıkarları için daha yararlı görüyorlar.

Bu süreçte en çok bu statüyü bozan, "*Yeni Dünya Düzeni*"nin gelişimine karşı duran, bölgede halk güçlerinin direncini geliştiren Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin gelişimi oldu, PKK önderliğinin gelişimi oldu. ABD önce bunu Türkiye'nin rahatlıkla ezebileceğini kabul etti, bir yandan Güney Kürdistan'daki işbirlikçi güçleri de kullanarak, bunları TC'yle ittifaka geçirerek Kürdistan'daki ulusal kurtuluşçu gelişmeyi kontrol altına alabileceğini sandı. Böyle bir ittifakın gelişimine ve bu temelde yürütülen mücadeleye sonuna kadar destek de verdi. Fakat PKK önderliğindeki mücadelenin gelişiminin bu biçimde durdurulamayacağı, ezilemeyeceği anlaşılınca daha planlı, daha kapsamlı bir saldırı yürütme gereği duydu. Ki, bu en son 9 Ekim uluslararası komplosu ile doruğa vardırılmıştır. Parti Önderliğimize, tüm partimize ve halkımıza yönelik geliştirilen soykırım amacına bağlı olarak bu uluslararası komplo, tamamen "*Yeni Dünya Düzeni*" çerçevesinde ABD'nin Ortadoğu'ya hakim olma saldırısının bir parçası ve en ileri düzeyidir. Ortadoğu'da partimize, Parti Önderliğimize yönelik saldırı ile Doğu Avrupa'da Sırbistan'a, Sırbistan önderliğine yönelik saldırı, aynı amaca yönelik; aynı güçler tarafından yürütülen bir saldırıdır. Bu oldukça açık bir durumdur.

PKK Ortadoğu halklarını ve ilerici güçlerini birleştiren güçtür

Bu biçimde Ortadoğu'da halkların direnci kırılmak, Arap-Fars ilericiliği zayıf bırakılmak, güçten düşürülmek, Kürdistan'daki ulusal kurtuluşçu, devrimci gelişme ezilmek isteniyor. Mevcut durumda Ortadoğu halklarını ve onların devrimci-ilerici güçlerini fiili olarak birleştiren Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesidir. Bu mücadelenin ezilmesi halkların birliğinin parça parça hale getirilip zayıf düşürülerek daha kolay denetim altına alınması anlamına geliyor. Bu nedenle saldırı okları en önde partimize ve ulusal kurtuluş mücadelemize yönelmiştir. Okların sivri ucu mücadelimizin iradesi olarak ortaya çıkan Başkan Apo'ya yönelmiştir. Aslında bu saldırı bütün Ortadoğu halklarını, devrimci-ilerici güçlerini hedefliyor. Mevcut durumda sadece Doğu Avrupa'da sürmüyor, Ortadoğu'da da benzer biçimde bir saldırı, çok daha kapsamlı olarak, askeri-siyasi boyutları ondan geri kalmayacak düzeyde sürüyor. Bu saldırı şimdi öncü güç, önder güç olarak Parti Önderliğimiz ve partimiz üzerinde yoğunlaşarak tüm Ortadoğu güçlerini hedefliyor. Bunu görmek gereklidir ve önemlidir.

Ortadoğu'da ilerici mücadelenin en zayıf yanı stratejik ittifaksızlıktır

Saldırıyı yürüten güçler ittifak halindeler. ABD, İsrail, Türkiye çok ileri düzeyde stratejik ittifak kurmuşlar. Bunun karşısında olan, saldırının hedefi olan güçler böyle bir ittifaka sahip değiller. Aralarındaki ilişkileri zayıftır. Taktik düzeydedir, stratejik düzeye varamamıştır. Bu anlamda direnişçi güçlerin dirençleri parça parçadır, tam birleşmiyor. Birleşik olarak bu saldırganlığa karşı çıkmıyor. Aslında Ortadoğu'da mücadelenin en zayıf yanı bu. Birçok güç kendi düzeyinde direniyor, ama bu direnişi başarıya götürecek gücün nereden geçeceğini tam görmüyor. Bu anlamda dar bir yaklaşım var. Dar-milliyetçi, çıkarcı bir yaklaşım var. Emperyalist, siyonist ve sömürgeci ittifakın büyük güç bulması, saldırısını etkili yürütmesi biraz da buradan kaynaklanıyor. Ortadoğu'nun devlet olsun, örgüt olsun tüm ilerici güçlerinin, halk güçlerinin bunu görmesi-anlaması kendileri açısından hayati önemdedir. Böyle dar milliyetçi çıkarlar etrafında güçleri bölme, birleştirmeme, parça parça kalma emperyalist, siyonist, sömürgeci-faşist saldırı karşısında kolay yenilgiyi getirir. Oysa ki bu saldırganlığı durdurmak için güçleri daha fazla birleştirmek, ilişkileri daha ileri düzeyde geliştirmek, stratejik düzeye ulaştırmak, güçleri stratejik düzeyde birleştirmek ve bu tehlikeli saldırganlık karşısında böyle bir güçle direnmek kesinlikle gereklidir. Bu anlamda basit yaklaşmamak, saldırının kapsamını ve tehlikesini anlamak gerekli. Basit yaklaşımları, dar çıkarcı yaklaşımları aşmak çok çok önemlidir, gereklidir. Hepimizden çok da Ortadoğu halkları ve ilerici güçleri açısından bunun önemi var. Eğer böyle olursa Ortadoğu halkları daha iyi birlik oluşturabilir, dirençlerini kat kat arttırabilirler. Ve böylece emperyalizmin, siyonizmin ve Türk sömürgeciliğinin Ortadoğu'da tahakkümleri doğrultusunda oluşturmak istedikleri statüye karşı direnme her alanda başarıyla gelişebilir.

Partimiz böyle bir yaklaşım düzeltmesini ve direnişin geliştirilmesini tek çıkar yol olarak görüyor. Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesini zaten şimdiye kadar böyle bir çizgide geliştirdi ve bundan sonra da böyle bir çizgide daha da ilerletecek. Halklara, halk güçlerine bu anlamda çağrı da yapıyor. Kendisi her türlü gerici, tahakkümcü saldırıya karşı direnişini sürdürürken bunu bölge halklarının ve ilerici güçlerinin karşılıklı çıkarları temelinde daha ileri bir ilişki ve ittifakı içerisinde yürütmek istiyor. Kesinlikle inanıyor ki, bu halklar emperyalizme teslim olmaz. Devrimciler ise hiçbir zaman teslim olmayacaklar. Çok güçsüz de olabilirler, ama her zaman emperyalizme, faşizme, gericiliğe karşı savaştan geri kalmayacaklardır. Halkların devrim dinamikleri tüketilmeyecek, bu anlamda Kürdistan halkının da devrimci direnci tüketilmeyecektir.

Bu çerçevede partimiz, direnen halkların direnişlerini selamlıyor. Kendisi de mücadelesini geliştirerek bunu bölge halklarıyla dayanışma içerisinde yaparak, dünya halklarının emperyalizme karşı direnişlerine büyük katkılar sunmayı amaçlıyor. Bunu sadece sözde değil, her gün pratikte yürüterek ve başarılar kazanarak dünya halklarıyla birliğini bu biçimde geliştirip güçlendirmeyi esas alıyor.

21 Nisan 1999

● *baştarafı 2. sayfada*

MHP ve DSP'nin yükseltilişi ve büyük ihtimalle iktidara oturtulması, Türkiye'de de bir saflaşmayı, netleşmeyi kaçınılmaz olarak yaratacaktır. Türk halkının %40'nın en azından bu seçimlerde oy verdiği özkardeş DSP ve MHP'den oluşacak koalisyon hükümetinin gerçekliğinin bütün boyutlarıyla açığa çıkması fazla zaman almayacaktır. Bütün yeni imaj verme çabası da bunu geciktirmeye yetmeyecektir.

PKK ve Kürt düşmanlığının gerçek halk düşmanlığı, demokrasi düşmanlığı, insanlık düşmanlığı, insan hakları düşmanlığı, kardeşlik düşmanlığı olduğu artık görülmelidir. Ve bu gerçeği kimse unutmamalıdır. PKK'ye, Kürtlere, Kürt partilerine mesafeli durmak; demokrasiyle, insanlıkla, kardeşlikle araya mesafe koymaktır. Bugüne kadar bunu yapanlar, birlikten, ittifaktan kaçanlar Türkiye'de faşizmin göstere göstere iktidar olmasına hizmet ettiler. Oysa devrimin yükselmesinin karşı-devrimi de tırmandıracağı, bunun büyük tehlike oluşturacağı üzerine Başkan Apo defalarca değerlendirme yaptı, legal ve illegal bütün sahalarda birlik ve ittifak çağrıları yaptı. Bu çağrı ve değerlendirmeleri abartılı ve zamansız bulanlar nereye geldiklerini ve kendi halklarını nereye getirdiklerini umarız artık görürler.

Acı da olsa belirtmek gerekir ki, Türk halkı faşist partileri tercih etmiştir. Kendisine böyle bir yönetimi layık görmüştür. Bunda Türk solu kendi payının ne olduğu iyi görüp anlamalı ve gerekli dersler mutlaka çıkartılmalıdır. Türk solu, PKK'nin geliştirdiği ulusal kurtuluş mücadelesini ve sonuçlarını doğru ele alıp değerlendirmediği ve onun devrimci sonuçlarından yararlanma yeteneği gösteremediği için; TC bu savaşı ve sonuçlarını kendi leyhine doğru değerlendirdiği için bu duruma gelindi. Her şey boşluğu kaldırabilir ama, politika asla. Bunu yaşanan gelişmeler bir kez daha kanıtladı. Eğer Türk solu Kürdistan devriminin rüzgarından doğru yararlanmayı bilseydi, PKK'nin yükselttiği ulusal kurtuluş savaşımına doğru yaklaşsaydı Türkiye'de bir kaç kez devrim yapılabilirdi. Nasıl ki, Parti Önderliğinin talimat ve perspektiflerine rağmen güçlerimiz '91, '92, '93 gibi süreçlerde halkımızın gerillaya katılımının önüne keserek ve düşmanın hatalarını değerlendirmeyerek pek çok kez zaferi kaçırdıysa; nasıl ki, gerilla saflarına katılıp savaşmak isteyenlerin geri çevirilmesi sonucunda bizim örgütleyip savaştıramadığımız halk, düşman tarafından örgütlendirilip koruculaştırılarak bize karşı savaştırıldıysa, Türk solu da savaşın yarattığı devrimin objektif koşullarını, subjektif imkanlarını değerlendirmeyerek bugünlere gelinmesinde ciddi bir payın sahibi oldu.

Ancak 18 Nisan seçimlerini sadece bu boyutuyla ele almak yanlış ve eksik kalır. Son seçim de kanıtlamıştır ki, Kürdistan halkının ezici çoğunluğu her şeyiyle partisi PKK'nin ve Ulusal Önderi Apo'nun yanındadır. Bu nettir. Faşizmin kaşarlanmış Başsavcısı Vural Savaş çatlasa da Türk devletinin valileri, kaymakamları, garnizon komutanları Kürtlerin temsilcileriyle birlikte çalışmak zorundadır. Yarın bütün Belediyeleri gasp da edebilirler. Kendilerine yakışan da, beklenen de zaten budur. Ama Kürdistan halkı kendi tercihini yapmıştır, her şey olup bitmiştir. Yapılan bir referandumdur ve kimse yapılmamış sayamaz, saysa bile beşpara değer ifade etmez. Ve referandum sonuçları da göstermiştir ki, bu halk sömürgeciliği, köleliği kabul etmemektedir. Kendi geleceğini Ulusal İradesi Apo ve PKK ile birlikte kendisi belirlemek istemektedir. Seçimlerin ortaya çıkarttığı en temel ve doğru sonuç budur. Eğer hâlâ bunu görmek istemeyen bakar körler varsa, onların da gözünün içine bu gerçeklik halkımız tarafından sokulmuştur. Kürdistan halkı onca baskıya, işkenceye, ölüm tehditlerine, seçim sahtekarlığına, açık oy-gizli sayım uygulamasına, belgeler üzerinde tahrifatlar yapmalara, oy yakmalara ve halkımızın aldığı Belediyeleri zorla, gasp ederek açıktan faşist düzen partilerine peşkeş çekme uygulamalarına rağmen Kürdistan halkı bu seçimin tek muzafferidir. Ölümüne kendi tercihini ortaya koymuştur. Başkan Apo'nun kendisini ne kadar özgür, yenilmez ve yıkılmaz bir iradeye kavuşturduğunu ABD'sinden, İsrail'ine, İngiltere'sinden, NATO'suna ve onların işbirlikçisi sömürgeci faşist Türk rejimine göstermiştir. Bunu anlayan anlar; anlamayan sonuçlarına katlanır. Kaybedecek hiçbir şeyi olmayan, elinde avucunda kimliği dahil hiçbir şeyi bırakılmamış olan bir halkın, devrimci bir önderlikle buluşunca neler yapmaya kadir olduğunu bilmeyene bu halk öğretmeye devam edecektir.

Kürt halkının PKK ve Önderliğine bağlılığını bu seçimlerde bir kez daha ortaya koymasına karşılık olarak İngiltere'nin MED-TV'yi kapatarak cevap vermesi ve sözüm ona halkımızı cezalandırması boşuna ve ucuz çabalardır. Basit ve ucuz öfkesine yenilen İngiltere bilmelidir ki, bu halkın fısıltı gazetesi bile ukala burjuvaların en ileri tekniğinden daha etkilidir. Ve PKK kendi halkını asla habersiz, bilgisiz bırakmayacaktır.

Yine 18 Nisan seçim sonuçları, Türk tercihiyle, Kürt tercihinin ne kadar birbirine karşıt olduğunu da belgeleyen en açık kanıt olmuştur. Türk halkının tercihinin devrimci, ilerici, demokrat olduğu herhalde söylenemez. Bunu söylemeye Ecevit ve Bahçeci'nin bile dili varmaz herhalde. Ama Kürt halkının tercihi devrimcidir, demokrattır, ilericidir, yurtseverdir, insancıldır. O halde Türkiye'de ve dünyada ilerici, demokrat olduğunu söyleyen herkes Kürt halkını ve onun tercihini desteklemek durumundadır.

Bütün bu gerçeklikler, özünde çok daha evrensel boyutları olan büyük bir bloklaşmanın göstergesidir. Ezilen, emekçi dünya halkları ve insanlığın en yüce değerleri bir tarafta, ABD'nin başını çektiği emperyalist, sömürgeci, faşist blok karşı taraftadır. Bu kamplaşmanın önüne en fazla geçmek isteyen ve sistemin içine girerek onu çözmeyi ve mümkünse onu biraz insanlık değerlerine yaklaştırmayı esas alan, yeni sosyalizm anlayışıyla bunu başarabileceğini çizgisi ve tarzıyla kanıtlayan Başkan Apo karşısındaki emperyalist-faşist sistem, kaskatı bir bloklaşmayı bilinçli olarak dayatarak onu ve çizgisini tecrit etmek istemektedir. Bunu başarabilmek için her türlü araca da başvurmuşlardır. Her türlü ilişki, kurum ve olanaklarını da bu temelde kullanmaktadırlar.

ABD'nin 2000 yılına devrici güçleri tasfiye ederek alternatifsiz girme stratejisinin bir gereği olarak PKK ve onun Önderliği emperyalizm tarafından birinci dereceden hedef seçilmiştir. Bu nedenle her şeyiyle ne olduğu ortada olan PKK için "*Dünyanın en tehlikeli terör örgütü*" değerlendirmesini yapmaktadır.

Yani, Başkan Apo'ya ve onun halkına yönelim sadece Ortadoğu'da PKK'nin durumuyla bağlantılı bir olay değildir. En önemli yönü uluslararası yönüdür. PKK dünyanın kilit noktası olan Ortadoğu'da mücadele veriyor. Yenilemeyen mücadelesiyle ve ideolojik formasyonuyla bütün dünya ezilenlerinin ilgisini çekiyor, giderek kendisini evrenselleştirme şansını yükseltiyor ve ezilenleri direnişe davet ediyor. Emperyalizm açısından PKK'nin en tehlikeli yönü budur. Reel sosyalist sistemi onca büyük çaba, zaman, emek, masraf ve bedel ödeyerek çökerttikten sonra, daha üst düzeyde bir sosyalist sistem dalgasının yükselip kendi kıyılarına vurmasından ödü patlıyor. PKK'nin sosyalist ideolojisi insanlığı terörize eden uluslararası sermayeyi korkutuyor. Ve bu ideoloji, Sovyet erken sosyalizmi gibi emperyalizm ile kendi arasına duvarlar örerek tecrit eden sözde bir sosyalizm ideolojisi de değil; Apoizm tarzında insanlığın bütün biriktirilmiş sağlam, dayanıklı, doğru, yüce ve bilimsel değerlerini kapsayan ve bunları bir tek potada eriten Apo sosyalizmidir, yani en değme sistemin dahi içine girip onu içten fetheden yeni sosyalizm çizgisidir. PKK'nin "*dünyanın en büyük terörist örgütü*" ilan edilmesinin altındaki gerçek işte budur. Yani anlamışlardır ki, Apoizm, Doğu'da da, Batı'da da, Kuzey'de de, Güney'de de nereye girerse girsin orayı devrime götürebilecek kadar evrenselliği vardır ve geniş bir ideolojik kapsayıcılığa sahiptir. Ve bunun emperyalistler açısından tehlike olarak görülmesi bizce anlaşılır bir şeydir. Bunun içindir ki, Kürdistan halkına karşı Türk sömürgeci-faşizminin yaptığı işkence ve soykırımı görmezlikten, duymazlıktan geliyor. Bu bizim için hiç mesele değildir. Biz halk olarak nelerimizi nasıl yitirdiğimizi, nelerimizin bizden nasıl çalındığını ve yine bunları nasıl kazanabileceğimizi çok iyi biliyoruz. Ve kendi halkımızın özgücüne, kendimize sonuna kadar güveniyoruz. Kendimize zaferden aşağısını ne yakıştırıyoruz ne de kabul ediyoruz.

Bu da böyle biline!

1 Mayıs'ı 2000'li yıllara taşımak

Suat Bozkuş

19. yüzyılın sonunda serbest rekabetçi aşamadan tekelci aşamaya doğru gelişen kapitalizm emekçilere kan kusturuyordu. Ulusal sınırlara sığmayan kapitalizm, dünyayı yeniden paylaşmaya hazırlanıyordu. Bu hazırlık uluslararası alanda büyük bir savaşa yol açmak ve yurt içinde işçilere emekçilere kan kusturmak demekti.

Her türlü sosyal haktan yoksun olarak kadın-çoluk-çocuk demeden 14-16 saat arası çalıştırılan işçiler açlıktan ve yoksulluktan kırılıyordu. *"Ekmek ve su parasına köle gibi çalışıyoruz"* diyen işçiler, ücretlerin arttırılmasını ve işgününün sekiz saate indirilmesini istiyorlardı. Patronlar ise *"işçiler ekmek ve su parası alabildiklerine şükretsinler. Ekonomimiz bunu bile güçlükle verebiliyor. Yoksa bunu da bulamayabilirler"* diyorlardı. İşçilerin ve halkın yaşamı o kadar kötüydü ki, sanayi merkezleri cehenneme benzetiliyordu.

O günlerde Amerika'nın en büyük sanayi merkezlerinden olan Şikago şehrini ziyaret eden yabancı bir hükümet üyesine:

- Şikago için cehennemin yeryüzündeki minyatürü diyorlar. Sizin izleniminiz nasıl diye sorarlar.

Adam:

- Yanlış söylemişler, cehennem Şikago'nun gökyüzündeki bir minyatürüdür, der.

Cehennemden özgürlüğe yürüyüş

Uluslararası İşçiler Birliği ve Amerikan İşçi Federasyonu'nun ortak kararıyla işçiler sokağa dökülür. 5 bini aşkın işyerinde grev ilan eden işçiler yürüyüşe geçerler. 8 saatlik işgünü şiarıyla miting meydanına ulaşırlar. Gösteriler, yürüyüşler aralıksız olarak sürer. Üçüncü gün polisler işçilere saldırır. Ertesi gün polis saldırısını protesto etmek için daha da güçlü bir gösteri yapılır. Egemen sınıflar artık işçileri ezmek üzere harekete geçmiştir. Bir ajan provokatör tarafından atılan bombadan sonra ortalık savaş alanına döner. Şikago sokakları işçi kanlarıyla sulanırken, zindanlar işçi önderleriyle dolar. Burjuva devleti kendi cinayetlerinin suçunu işçi önderlerine yıkarak, beş işçi önderini cinayet işlemek suçundan idama mahkum eder. Louis Ling adlı işçi önderi hücresinde *"ölü"* bulunur. 11 Kasım 1987 günü, Albert Parsons, August Spies, Adolph Fischer ve George Engel adlı işçi önderleri idam edilirler.

Burjuvazinin bu vahşeti sadece Amerikan işçilerini değil bütün ülkelerin işçilerini ayağa kaldırır. II. Enternasyonal burjuva vahşetini protesto etmek ve 8 saatlik iş günü mücadelesini bütün dünyaya yaymak amacıyla 1 Mayıs 1890'da gösteriler yapma kararı alır. Yine II. Enternasyonalin kararıyla 1891'de 1 Mayıs günü bütün ülkelerin işçilerinin birlik, mücadele ve dayanışma günü olarak ilan edilir. O günden beri 1 Mayıs işçilerin ve halkların uluslararası dayanışma günü olarak kutlanıyor.

"1 Mayıs,
1 Mayıs işçinin emekçinin bayramı
Devrimin şanlı yolunda
ilerleyen halkın bayramı"

Geçen yüzyılın sonunda 1 Mayıs direnişlerinin nedeni olan 8 saatlik işgünü artık bütün dünyada hatta Türkiye gibi bir ülkede bile olağan hale geldi. 100 yıl önce 8 saatlik işgününü savunan işçi önderleri vatan haini sayılarak katlediliyorlardı. Bugün patronlar bile 8 saatlik işgününe karşı çıkmıyor. Bu basit gerçek bugün soluduğumuz hava gibi doğal karşılanan 8 saatlik işgününü, bu uğurda canların, kanların veren işçi militanlara borçlu olduğumuzu aklımızdan çıkarmamalıdır. Yine bu gerçekten ötürüdür ki burjuvazi 8 saatlik işgününü kabul etmesine rağmen 1 Mayıs'ı bir türlü kabullenememiştir. Burjuvazi bugün de 1 Mayıs korkusuyla yaşamakta ve 1 Mayıs'ın gerçek anlamını unutturmak ve saptırmak için elinden geleni yapmaktadır.

1 Mayıs'ın özü
burjuvazinin korku kaynağıdır!

Burjuvazinin korkusunun kaynağı nedir, niçin 1 Mayıs deyince burjuvazinin uykusu kaçmaktadır? Aradan bunca zaman geçmişken ve 8 saatlik işgünü en geri ülkelerde bile resmen kabul edilmişken hala burjuvaziyi korkutan nedir? Bu soruların açık ve net olarak yeniden gündeme getirilmesi ve aklımıza yerleşmesi boşuna bir çaba olmayacaktır. Gelişen ve bütün dünyaya hükmetmek isteyen burjuvaziye karşı bütün ülkelerin işçilerinin bu şanlı direnişi etkileri sonsuza dek sürecek olan bir dönüm noktası oluşturmuştur. 1 Mayıs direnişlerinin bize gösterdikleri ve miras bıraktıkları dersler nelerdir?

Birincisi, ezenler ne kadar güçlü ve zalim olursa olsunlar ezilenler direnebilir, savaşabilir ve kazanabilirler. Tekelleşerek emperyalist aşamaya ulaşan ve sadece kendi ülkelerinin işçi sınıflarını değil, tüm halkları köleleştirmek isteyen burjuvaziye karşı işçi sınıfı da tüm güçlerini birleştirerek karşı koyabilir. Daha bu karşı koyuşunu zaferle taçlandırabilir.

İkincisi, ezilenler kazanmak istiyorlarsa kendilerini ulusal çitlere hapsetmeden, uluslararası düzeyde örgütlenmeli ve mücadele etmelidirler. Çünkü tarihin geçmiş dönemlerindeki ezilen sınıfların yani kölelerin, köylülerin sınıf yapıları uluslararası bir örgütlenmeye uygun değildi. Bu nedenle bütün isyanlarına rağmen kalıcı bir başarı kazanamadılar. Oysa modern kapitalizm kendisini geliştirirken kendi mezar kazıcılarını da yaratıyordu. Modern işçi sınıfı hem kendi ülkesinde hem de uluslararası ölçekte örgütlenmeye, savaşmaya ve kazanmaya açık bir özellik taşıyordu. Bu enternasyonalist anlayış işçileri zafere götürmüştür.

Üçüncüsü, ezilenlerin kazanmak istiyorlarsa savaşımı başarıya götürebilecek güçlü önderlikler altında ve güçlü örgütlenmelerde birleşmek zorundadırlar. Amerikan işçilerinin önderleri bütün baskılara rağmen teslimiyeti reddederek sonuna kadar direnmişler ve idam sehpasına onurla, inançla çıkmışlardı. Cinayet işlemek gibi uyduruk bahanelerle idama mahkum edilmelerine rağmen onlar düşmanlarını çok iyi tanıdıkları gibi kendilerinin niçin can verdiğini de çok iyi bildiklerini son sözlerinde gösterdiler. Bu ezilenlerin haklı, onurlu davasının zaferine olan sonsuz inancın ifadesiydi.

Amerikan işçilerinin bu haklı ve kahramanca mücadelesi 8 saatlik işgünü mücadelesinin ötesinde bütün ülkelerin işçilerini birleştirdi. 19. yüzyılın sonunda işçi sınıfını köleliğe mahkum etmek isteyen kapitalist-emperyalizmin temellerini sarstı. Bütün Amerika'yı ve Avrupa'yı dalga dalga saran işçi hareketleri siyasi içeriğini derinleştirerek iktidar kavgasına dönüştü. 20. yüzyılın başında işçi hareketine dayanan devrimci hareketler bütün Avrupa'da burjuva saltanatlarını tehdit etmeye başladılar. Burjuvazi hem dünyayı yeniden paylaşmak hem de işçi hareketlerini ezmek için 1. Emperyalist Paylaşım Savaşını başlattı. Ancak karşılaştığı sonuçlar emperyalistleri şaşkına çevirdi. Bütün zulmüne, sosyal-şoven ve sosyal-emperyalist partilerin işçilere ihanet etmesine rağmen Avrupa kıtası devrim dalgalarıyla sarsıldı. Doğuda Lenin önderliğindeki Büyük Ekim devrimi zafere ulaştı. Birçok sömürge ve bağımlı ülkenin ezilen halkları özgürlük meşaleleriyle ayağa kalktılar. Uluslararası işçi sınıfı ve ezilen halklar arasında kopmaz kardeşlik bağları oluştu. 1 Mayıs'ın devrimci özü halkların yaşamında silinmez izler bırakmıştı. Artık 1 Mayıs sadece bütün ülkelerin işçilerinin değil ezilen halkların da birlik-mücadele ve dayanışma günüydü. Ezilen sınıfların ve ulusların uluslararası alanda birliği tüm emperyalistlerin, sömürgecilerin korkulu rüyası oldu. Bu nedenle en demokratik geçinen ülkelerde bile 1 Mayıs kutlamalarına hâlâ sorun olmaya devam etmekte, engellenmekte ve gerici devletlerin polisiye önlemlere ağırlık vermesine neden olmaktadır.

Türkiye'de 1 Mayıslar

Osmanlı imparatorluğunun son yıllarında ve TC'nin ilk yıllarında 1 Mayıs açık olarak kutlanabiliyordu. Ancak '25 yılında Şeyh Sait önderliğindeki Kürt isyanını bahane eden Türk devleti Takrir-i Sükun yasası çıkardı. Bu yasa Kürt ulusu başta olmak üzere, işçileri ve her türlü muhalefet eğilimini sindirmeyi amaçlıyordu. Kürt ulusu üzerindeki vahşet üzerinde burada ayrıntılı olarak durmayacağız. O günden bugüne Kürt ulusu üzerinde sürdürülen soykırım ve özümseme politikaları ve Kürt halkının özgürlük savaşımı Serxwebûn okurları tarafından yeterince bilinmektedir.

Takrir-i Sükun yasasından sonra Türkiye'de 1 Mayıs kutlamaları, her türlü sol örgüt yasaklandı. İşçilerin sendika ve dernek kurmaları bile vatana ihanet suçu sayılıp yasaklandı. Her 1 Mayıs öncesi solcu olarak tanınan aydınların ve işçi önderlerinin gözaltına alınması gelenek haline geldi. Bu şartlarda gözaltına alınmaktan kurtulan küçük grupların kendi aralarındaki sembolik kutlamaları ötesinde 1 Mayıs neredeyse toplumun hafızasından silindi. 1 Mayıs'ı Bahar Bayramı ilan eden devlet bu konuda '75 yılına kadar baskın çıktı.

50 yıllık bir aradan sonra '75 yılında, TSİP tarafından İstanbul'da kapalı salon toplantısıyla ve açıkça işçi bayramı olarak kutlanan 1 Mayıs, '76 yılından sonra da DİSK başta olmak üzere birçok sendika, dernek ve örgüt tarafından yüz binlerce kişinin katılımıyla, yürüyüş ve mitinglerle kutlanmaya başlandı. 1 Mayıs '77'deki kontrgerilla katliamına ve daha sonraki sıkıyönetim yasaklarına rağmen 1 Mayıs büyük gösterilerle kutlandı. 1975-80 yılları arasında Türkiye'nin en önemli sosyal çatışma alanlarından birisi 1 Mayıslar oldu.

12 Eylül faşist darbesinin ilk işlerinden birisi, 1 Mayıs'ın Bahar Bayramı olarak dahi takvimlerde kalmasını yasaklayarak bugünden korkusunu göstermek oldu. Bu yasaklama '87'ye kadar sürdü. '87'de İstanbul'da Yalçın Küçük başta olmak üzere birçok aydın ve işçi önderi tarafından, yine bir kapalı salon toplantısıyla kırılan 1 Mayıs yasağı daha sonraki yıllarda sendikaların düzenlediği yürüyüş ve mitinglerle sokağa taştı.

'80 öncesi 1 Mayıs kutlamalarında birçok sol örgüt yer almakla birlikte ezilen Kürt ulusunun sesi pek yansıtılmıyordu. '88 ve sonrasındaki 1 Mayıslarda Kürt ulusunun özlemleri işçilerin istemleriyle birlikte yankılanmaya başlandı. Ezilen ulus ve ezilen sınıf meydanlarda buluşmaya başladı. 1 Mayısın tarihi özüne uygun olan bu gelişme özel savaş rejimini çileden çıkardı. 1 Mayıs kutlamalarına karşı her türlü saldırı ve baskı yeniden arttırıldı. 1 Mayıs afişlemesi yapanların, 1 Mayıs kutlamalarına katılanların polis saldırılarına uğraması, polis kurşunlarıyla katledilmesi yeniden başlatıldı. '96 yılında ise Söğütlüçeşme'de yürüyüşe başlamak üzere toplanan halkın üzerine ateş açılarak üç emekçi katledildi. Bir çoğu yaralandı. Kadıköy meydanındaki polis saldırısı kitlelerin sert direnişiyle karşılaştı. Ancak burada da gözaltı ve tutuklama furyası devam etti.

Düzenbaz sendika ağaları ve her türlü düzen siyasetçisi yok edemedikleri 1 Mayıs geleneğini saptırmak ve düzen içine hapsetmek için bütün gayreti gösterirken, devrimcilerin de 1 Mayıs'ı özüne uygun olarak yaşatma, işçilerin birliği ve halkların kardeşliği ilkesine uygun bir mücadele günü olarak sahip çıkma mücadelesi sürmektedir. Bu mücadelenin önemi her geçen gün daha da artmış ve bugün toplumsal muhalefetin en önemli gösterilerinden biri haline gelmiştir.

İşçilerin ve halkların 1 Mayısı

Bu dönemde şu çok açık olarak görüldü. Özel savaş rejimi, sendika bürokratlarının düzenlediği ve her türlü devrimci eğilimin ve Kürt yurtseverliğinin dışlandığı sahte 1 Mayıslara hoş görülüdür. Ama işçilerin gerçek istemlerini haykırdığı ve Kürt yurtsever devrimciliği ile alanlarda buluştuğu özüne uygun 1 Mayıs kutlamalarına ise hiç tahammül edememektedir. Bu da göstermektedir ki özü işçilerin birliği ve halkların kardeşliği olan 1 Mayıs eylemleri bugün de halklar için uluslararası dayanışmanın göstergesidir. 1 Mayıs bu nedenle bugün de patronların ve sömürgecilerin korkulu rüyasıdır.

1 Mayıs çiçek-böcek bayramı değildir. İşçilerin emekçilerin uluslararası birlik-dayanışma ve mücadele günüdür. Bu gün bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halkalar hem kendi istemlerini dile getirirler hem de sınıf kardeşleriyle ve diğer ezilen halklarla dayanışmalarını gösterirler. Bu dönemde böylesi bir mücadele birliğine ve dayanışmaya geçmiştekinden daha çok ihtiyacımız vardır.

Güncel olarak 1 Mayıs

1 Mayıs geleneksel sembolik anlamı kadar güncel istemlerin dile getirilmesi ve bunlar için mücadelenin yükseltilmesi anlamında da uluslararası değere sahip bir gündür. Bugün işçi sınıfı, emekçi halk 1 Mayıs'a bu anlamda sahip çıkarsa doğruyu yapmış olur. Bu eğilimi gören gericilik sarı sendikacıları ortalığa salarak göstermelik bayram yürüyüşleriyle bu günü geçiştirmeye ve hatta bu günü kullanarak devrimci-demokrat direniş odaklarını ezmeye çabalıyor.

1 Mayıs '99'un gerçekleri nedir ve devrimcilerin 1 Mayıs vesilesiyle dile getirecekleri istemler neler olmalıdır? 1886 yılında işçileri birleştiren en önemli şiar 8 saatlik işgünüydü. Bugün böyle bir sorun olmadığına göre Türkiye ve Kürdistan halklarının bugün öne çıkarması gereken istemler neler olmalıdır?

Irkçı-faşist soykırım savaşına karşı halkların özgürlük, eşitlik ve kardeşlik bayrağı yükseltilmelidir!

Bugün bütün dünyada emperyalist Yeni Dünya Düzeni planlamalarına dayanan gerici saldırılara karşı halkların özgürlük ve devrim istemlerini bayraklaştıran direnişleri gündemdedir. Bunun bölgemizdeki en ileri boyutu faşist-sömürgeci TC devletine karşı direnen Kürdistan halkıdır. Türkiye işçi sınıfı ve emekçileri de kendi özgürlükleri, demokrasi ve sosyalizm için bu rejime karşı savaşmak zorundadırlar.

Özellikle PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan şahsında geliştirilen uluslararası komplo sürecinde iyice ortaya çıkmıştır ki, Kürt halkının özgürlüğüne ve eşitliğine dayalı bir çözüm sağlanmadıkça Türkiye emekçilerinin özgür ve mutlu bir yaşam kavuşması olanağı yoktur. Öyleyse 1 Mayıs'ta dolayısıyla öne çıkarılması gereken en önemli istemler Kürt halkının soykırımını amaçlayan kirli savaşa karşı halkların eşitliğini ve kardeşliğini temel alan, Kürt ulusal sorununa siyasal çözüm yolunu dayatan istemler olmalıdır.

Özellikle Abdullah Öcalan'ın uluslararası korsanlıkla kaçırılarak İmralı'da rehin alınması ve sonrasındaki gelişmeler Türkiye'yi barut fıçısının üstüne oturtmuştur. Böylesi bir sürecin temel görevi yerine getirilmeden 1 Mayıs bayramı kutlanabilir mi? Özellikle 18 Nisan seçimlerinin gösterdiği tehlikeli gidişatın önüne geçilmeden halkın bir günü bile kurtarılabilir mi? Elbette hayır...

1 Mayıs '99'da Kürdistan ve Türkiye

1 Mayıs '99'da Kürdistan ve Türkiye halklarının durumu 114 yıl önceki Amerikalı ve Avrupalı işçilerin durumuyla bir çok bakımdan paralellik göstermektedir: O zaman 14-16 saat çalışmasına rağmen ekmek ve su parasını bile bulamayan, açlıktan hastalıktan kırılan işçiler vardı ve ayaklandılar. Bugün Kürt olarak nefes alması bile yasaklanan Kürdistan halkı ayaktadır. Ulusal ve dinsel kimlikleriyle açıkça bir gün bile özgür olarak yaşayamayan Anadolu-nun diğer azınlık toplumları kıpırdanmaktadır. Bugüne kadar ezilen ulus, din ve mezheplerin mücadelesine gereken desteği veremeyen işçi sınıfı bir yandan kölece şartlarda çalıştırılmakta bir yandan da bu işini bile kaybetme tehdidi altında yaşamaktadır. Bugün Türkiye işçi sınıfı görünürdeki yasal haklarının bile hiçbirini kullanamayan modern köleler topluluğu durumundadır. Birçok sendika başkanı görüşlerinden ve sendikal çalışmalarından ötürü tutuklanıp mahkum edilmiştir. En son Basın-İş sendikası Genel Başkanı kaçırılarak rehin alınabilmiştir. Bütün bunlar *"bir başka ulusu ezen bir ulusun özgür olamayacağı"*nı acı bir şekilde göstermiştir. Bütün bunlar 1 Mayıs'ı özüne uygun olarak kutlamanın, yaşatmanın ve her günü 1 Mayıs gibi yaşamanın önemli bir görev olduğunu gösteriyor.

Bugün Kürt halkı da, Türk halkı da ve kaderleri Anadolu'daki devrimci mücadeleye bağlı olan tüm ulusal, dinsel toplumlar da özgürce yaşama kavuşmak istiyorlarsa, 1 Mayıs ruhuna sahip çıkmak zorundadırlar. 1 Mayıs üreten, yaratan ama kölelikten kurtulamayan işçilerin özgürlük bayrağıdır. Bu bayrağı zafere taşımak için mücadeleyi yükseltme günüdür. 1 Mayıs halkların özgürlüğü için her türlü zulmü göze alarak kahramanca savaşmaktır. Gerekirse bu uğurda şehit düşmektir. Bu nedenle 1 Mayıs yıllardır özgürlük ateşini dağlarda tutuşturan gerillanın bayramıdır. 1 Mayıs işçiler ve halklar arasındaki her türlü ulusal, dini farkın silindiği bir kardeşlik, birlik ve dayanışma günüdür.

O günden bugüne

114 yıl önce Amerikan işçilerinin özgürlük mücadelesine önderlik yaptığı için idam edilen Albert R. Parsons'un son sözlerine bakın:

Cook County Hapishanesi/ Chicago, III. 9 Kasım 1887

"Çok sevgili, değerli çocuklarım: Albert R. Parsons Jr. Ve kardeşi Lulu Eda Parsons'a: Bu kelimeleri yazarken, adlarınız üzerine göz yaşlarım damlıyor. Bir daha hiç karşılaşmayacağız. Ah, sevgili çocuklarım, nasıl içten, derinden seviyor sizi babacığınız. Sevdiklerimiz için yaşamakla gösteririz sevgimizi ve gerektiğinde sevdiklerimiz için ölmekle de gösteririz sevgimizi. Benim hayatımı ve doğal olmayan haksız ölümümü, başkalarından öğreneceksiniz. Babanız özgürlük ve mutluluk uğruna gönüllü olarak canını vermiş bir kurbandır.

Size miras olarak şerefli bir ad ve yapılmış bir görev bırakıyorum. Onu koruyun, bu yolda yürüyün. Kendinize karşı doğru olun, o zaman başkalarına karşı sahte olamazsınız. Yaratıcı, uyanık ve neşeli olun. Anneniz! O kadınların en yücesi, en şereflisidir. Onu sevin, sayın ve öğütlerine uyun.

Çocuklarım, değerli varlıklarım bu mektubu, yalnız sizin için değil, daha doğmamış çocuklar için de ölen bir kişinin ölüm yıldönümlerinde okumanızı istiyorum. Yavrularım, elveda.

Babanız, Albert R. Parsons"

Bugün dağ başlarında kurşunlanarak, işkencelerde parçalanarak, açlık grevlerinde dirhem dirhem eriyerek, fedai eylemlerinde bomba olup patlayarak şehit düşen devrimcilerin duyguları ve bizlere bıraktıkları mesajlar aynısı değil mi? İnsanın insan olmasında, bu büyük ve uzun yürüyüşün her adımında yer alanlar aynı davanın fedaileridir. Bugün Kürdistan'da özgürlük için savaşan çocuk yaştaki gerillalar sadece Kürt halkının özgürlüğünü kazanmıyor. Albert Parsons ve onun gibi nice devrimci önderin tarihsel intikamını da alıyor.

1 Mayıs'ı kutlamak özgürlük için savaşanların hakkıdır. Dağlarda, zindanlarda özgürlük için savaşanlara, fabrikalarda tarlalarda alın teri dökenlere selam olsun.

Halklarımızın 1 Mayıs bayramı kutlu olsun.

21 Mart 1999

Avrupa kadrosu ve parti gerçeği

Serxwebûn

Kadrolar sorunu bütün devrimci hareketlerin ve sistemlerin en temel ve can alıcı sorunudur. Kadro sorununu çözemeyen hiçbir devrimci hareket ya da sistem, önüne koyduğu en temel hedefleri yakalayamaz, sorunlarını çözemez, amaçlarını gerçekleştiremez. Her devrimci hareket bir kadro gücüyle başlar, bir kadro gücüyle yürütülür ve bir kadro gücüyle sonuca götürülür. Zaferden sonra da her yeni sistem bir kadro gücüyle kurulur, korunur ve geliştirilir. Bu nedenle bir devrimci hareket ya da sistem için kadro sorununu çözmek, zaferi ve geleceği garanti altına almak demektir. Diğer bir değişle, kadrolar sorunu bir sistemin ya da hareketin en can alıcı sorunudur. Onlar olmaksızın bir amacın menziline eriştiği görülmemiştir ve bundan sonra da görülmeyecektir. Çünkü bu, tek tek insanların iradesinden bağımsız evrensel bir yasadır. Dünyanın neresine gidilirse gidilsin bu yasa kendi hükmünü yürütür. Bunun istisnası da yoktur, her ülke ya da alan için geçerli olan bir kanundur bu.

Yine her hareket ya da sistem de kendi amacına uygun kadrolar yaratır. Kendi ütopyasına ve onun emrettiği ilkelere uygun kadrolar yetiştiremeyen bir devrimci hareket daha başından kaybetmeye mahkumdur. Bu gerçeklik de dünyanın her yerinde geçerli ve tek tek insanların iradesinden bağımsız olan bir kanundur. Bu kanuna göre olan başarının da, zaferin de kapılarını aralar. Ancak eğer yaratılan kadrolar amaca, çizgiye göre olmuyor ya da olamıyorlarsa, bu kadroların giderek hareketi ve amacı zorlayacakları da bir gerçektir. Bu gerçeklik bugün bizim açımızdan çok daha geçerli bir durumdur ve acı sonuçlarıyla her gün yüzyüze geldiğimiz bir sorundur. Nereden bakılırsa bakılsın, bugün mücadelemizin her alanında Parti Önderliğini, partiyi, halkı ve hatta dostlarımızı zorlayan en temel sorunumuz, kadrolaşma sorunlarımızdır.

Kadrolaşma sorunu en can alıcı tarzda, en alttan en üste kadar özellikle Avrupa örgütümüzde yaşanan sorunların başında gelmektedir.

9 Ekim uluslararası komplosuyla da açığa çıktı ki, mevcut örgüt ve kadro yapımız devrimin iniş çıkışına, kabarış yükselişine, keskin dönemeçlerden geçişine göre kendisini ayarlamaktan, an'a cevap olmaktan, an'ın devrimciliğini yapmaktan çok uzaktır. Parti Önderliğinin onca çözümleme, eğitim, perspektif ve talimatlarına rağmen bu durumu yaşamamıza hâlâ hiç kimse bir anlam verebilmiş değildir. Hatta dostlarımız bile *"hiçbir lider kendi ekibini, kadrolarını bu kadar eğitmemiştir, ama buna rağmen hiçbir örgüt de bu kadar liderine ters düşmemiştir"* demektedir. Bu çok doğru, önemli ve bizler için dramatik bir saptamadır. Peki biz neden böyleyiz? Nedir bizim yaşadığımız sorunlar? Devrimin ihtiyaçları büyümeyi, güçlenmeyi, kendini aşıp yenilenmeyi dayattığı halde biz neden bir türlü devrime göre olamıyoruz? Kendimize göre olmanın hiçbir şeyi kurtarmaya yetmediği defalarca kanıtlandığı halde neden bunda ısrar ediyoruz? Bunun üzerinde bıkmadan, usanmadan tekrar tekrar durmak gerekiyor. Ta ki bu sorun aşılıncaya, asgari bir çözüm düzeyi yakalanıncaya kadar...

Başarı için büyük ve terbiye edilmiş duygular olmalı

Yaşanan sorunun özünde partiye doğru katılımın geldiği muhakkak. Kendisini partiye doğru katmayan, geçmişle bütün köprüleri yıkmayan, her şeyini ortaya koyarak, kendisini amaca feda etmeyen, amaç dışında hiçbir şey yaşamayan, parti çalışmalarına ve görevlere sınırsız yoğunlaşıp yüklenmeyen bir kadronun başarı çizgisinde yürümesi mümkün değildir. Doğru ve bilinçli bir katılımın, ciddi bir bilinçlenmekten ve kelimenin gerçek anlamıyla çizgiyi kavrayıp ikna olmaktan, bu çizginin zafer kazandıracağına inanmaktan geçtiği bir gerçek. Bunun sağlam bir eğitimle, kendini eğitmekle mümkün olduğu da bilinmektedir. Ezici çoğunluğumuzun bir inceleme, araştırma ve büyük aydınlanma sonucu partiye katılım gerçekleştirmediği, tam tersine partiye katılımımızın genelde duygusal temelde olduğu doğru bir tesbittir. Bunu bilinçli bir katılıma dönüştürmek için kendisini ciddi olarak eğiten, çizgiye vurarak geriliklerini aşarak duygusal katılımı anlamlı bir dönüşüme uğratan arkadaşlarımızın yoğunlukta olduğunu söylemek çok zor.

Kuşkusuz duyguların da insanı yürütme ve insana eylem yaptırma gücü olduğu bir gerçek, ancak salt duygularla yapılan ve yürütülen çalışmaların başarı ve zafer ihtimali olmadığı da bir gerçektir. Başarı için büyük ve terbiye edilmiş sağlam duygular kadar; hatta bundan da önce sağlam, denenmiş, sınanmış ve başaracağı kanıtlanmış büyük düşünce ve ilkelerin gerekli olduğu da tartışmasız bir gerçektir. Doğruluğu kanıtlanmış olan ilkeler insanı yanıltmaz, ama duygular yanıltabilir. Duyguların hükmü bir yere kadardır. Çetin ve zorlu engellerle karşılaşınca duygular tam tersi bir doğrultuya girerek olumsuz karakter kazanabilir, zıttına da dönüşebilir. Örneğin akıldan, sağlam ilkelerden kopuk bir öfke, sahibine ve onun amaçlarına zarar veren büyük ve yersiz bir çıkış da yaptırabilir, büyük bir teslimiyete de dönüşebilir. Aklın ve ilkelerin hükmü ise sonsuza kadardır. Bilinçle bütünleşmiş, bilincin terbiyesinden, ıslahından geçmiş, bilincin emrine girmiş olan duygular, amaca doğru bağlanmanın da, amaç dışında hiçbir şey yaşamamanın da, büyük bir moral ve inançla çalışmalara yüklenmenin de garantisidir.

Bizim gerçekliğimiz bu temel bilimsel doğrularla büyük karşıtlık içindedir. Avrupa kadrolarımızın her şeyden önce sağlam bir bilince, bilincin ıslahından geçmiş istikrarlı bir duygu gücüne ihtiyacı olduğu bir gerçek. Ortalama kadro yapımıza bakıyoruz yürüttüğü bir devrim çalışması olduğu halde ne bu çalışmadan büyük haz ve heyecan duyuyor ne gözünde zafere göz dikmiş bir insanın ışıltısı, ne de yüzünde yüksek moral gücünü ifade eden umut ve güven dolu bir gülümseme var. Sanki damarlarından bütün kanı şırınga ile çekilmiş gibi ölgün, solgun, soluksuz ve moralsiz. Morali olmayanın zaferi ve başarısı olabilir mi? Bunun tersi de doğrudur. Yani başarılı bir çalışması olmayanın morali de olmaz. Başarılı bir çalışması, büyük düşüncesi, sağlam ilkeleri, sarsılmaz inançları ve yüce duyguları olan bir parti kadrosunun moral sorunları olmaz. Kaldı ki zaten bir parti kadrosunun kendisi moral ve güç kaynağı olmak durumundadır. Girdiği her yere moral götürmek zorundadır.

İdeolojisiz bir hareket ya da militan olabilir mi?

Ancak, insan kendisinde olan bir şeyi başkasına verebilir ya da başkasıyla paylaşabilir. Kendisinde olmayan bir şeyi insan nasıl başkalarına verebilsin ya da taşırabilsin? Eğer bir kadronun morali yoksa işlerini, görevini büyük bir tutkuyla yürütmesi de, yapılan işten büyük zevk alması da mümkün değildir. İşlerine tutkuyla sarılıp yürüten, kazanmaktan başka kendisine şans tanımayan bir tek kadromuz yoksa bunun temelinde gerçekten de bilinçli katılım sorunları vardır. Zira moralin en temel kaynağı ideolojidir, devrimci teoridir. Ama kendi yapımıza bakıyoruz ne bunun büyük eksikliğini hissediyor ne de bunu gidermek için ciddi olarak kendisini eğitiyor.

Kendini eğitmek sadece kitap ya da basılı yayın okuyup öğrenmek değildir. Yaşanan olaylar, gelişmeler insanın kendisini eğitmesi için muazzam imkanlar sunuyor. Yaşamdan öğrenmek, düşmana bakarak kendi duruşumuzu netleştirmek, iradi sağlamlığa ve kararlılığa ulaşmak yani hayat okulunun iyi bir öğrencisi olmak da bize büyük kazandıracaktır. Örneğin, Parti Önderliğimiz şahsında partimize ve halkımıza yönelik imha saldırısı en büyük derstir. Eğer bir tek bu olay doğru ele alınabilirse ve doğru değerlendirilebilirse bir kadro kendisini büyük eğitebilir ve netleştirebilir. Şayet bu olay bile bizde bir netleşme ve kararlaşmaya yol açmıyorsa, iflah olmazın tekiyiz demektir.

VI. Kongre kararları bu bakımdan her şeyi net ortaya koymaktadır. İster PKK'li olsun, ister ARGK'li isterse ERNK'li olsun kendisini fedaice devrime katmayanın bu ortamda yeri olamayacağını çok açık ilan etmiştir. Eğer parti kongresi en üst organsa, onun her kararı tartışmasız gerekleri yerine getirilmesi gereken bir talimat ve emirse, parti ortamında kalmak, onun itibarını taşımak ve onu yaşamak isteyen herkes bu emir ve talimatların gereklerini en yeterli düzeyde yerine getirmek durumundadır.

Yapımızdaki ideolojik geriliğin oldukça rahatsızlık veren düzeyde olması da bunun önünde bir engel olarak görülemez. Ancak ideolojik eğitimin aksatılmaması ve parti düzeyinin yakalanması da bir görev olarak kendisini dayatıyor. Fakat devrimci teoriye, ideolojik çalışmaya ilgisizlik oldukça yüksek düzeyde. Hâlâ PKK'nin bilimsel sosyalist ideolojisinin doğruluğundan kuşku duyan, sağlam bir sınıf bakış açısından oldukça yoksun olan arkadaşlarımızın sayısı hiç de az değil. Halbuki PKK'yi, bizleri ve direnen halkımızı yaratan Başkan Apo, *"benim bütün marifetim bilimsel sosyalizmin ilkelerine bağlı kalarak çalışmak olmuştur. Ben ne kazandıysam bu ideoloji sayesinde kazandım"* demektedir. Onun ideolojisine katılmayan, O'na ve partisine katılmamış demektir. Bu son derece açık bir durumdur. İdeolojisiz bir hareket ya da militan olabilir mi? Bizlerin bütün geriliklerinin kaynağı Parti Önderliği'nin dediği gibi *"ideolojik geriliğimizdir."* Kendimizi doğru ve bilinçli olarak devrime katma sorunumuzun temelinde de bu sorun yatmaktadır. Bu bakımdan kendi eğitimimize hiç değilse bundan sonra önem verebilmeliyiz. Özellikle Parti Önderliğinin esir edilmesinden sonra günlük olarak çözümlemelerle bizi besleyebilmesinin artık mümkün olmadığı da dikkate alınarak kendimize yüklenmek durumundayız. Dolayısıyla Başkan'ın her dönem için geçerli olan çözümlemelerini etüt etmek için günlük olarak en az bir-iki saatimizi kendi eğitimimize ayırmamız doğru bir tutum olacaktır.

Ama pek çok arkadaş pratik işlerin yoğunluğunu bahane ederek eğitimden kaçıyor, kendi eğitimine önem vermiyor. Oysa durum gerçekten de söylendiği gibi değildir. Çok zamana az iş sığdırma Avrupa'da bir tarz haline gelmiştir. Zamanı anlamsızca ve boş yere tüketmeyi bir alışkanlık haline getirenlerimizin sayısı hiç de az değildir. Öyleki Avrupa'da PKK'li olmak en kolay iş haline getirilmiştir. Bir memur ya da işçi dahi bizden daha büyük yoğunluk içinde yaşıyor ve çalışıyor. İşini aksatmadan yürütüyor. Örneğin işine geç kalmamak için sabahın köründe kalkıyor, bütün yaşamını işine, görevine göre düzenleyip planlıyor. Çünkü biliyor ki eğer geç kalırsa işinden olabilir ya da maaşından kesinti yaparlar. Üç-beş kuruş kaybetmemek için kendisini titizlikle işine göre düzenliyor. İşini kendisine göre ayarlamıyor, kendisini işine göre ayarlıyor.

PKK'li devrimci anını milimi milimine planlayan insandır

Ama bir çoğumuz bir işçinin disiplinli çalışmasından çok daha geri bir çalışma tarzına sahibiz. PKK özünde mülksüzlerden oluşan proleter bir hareket olmasına, en bilinçli, en disiplinli, en planlı ve en çalışkan militanların örgütü olmasına rağmen, bizler çalışmalarımızı dağınık, plansız, ciddi bir perspektiften yoksun olarak yürütüyoruz. Olayların, gelişmelerin ve halkın arkasından sürükleniyoruz. Böyle bir örgüt ve kadro gerçeğimizin olduğunu görmek ve itiraf etmek durumundayız. Halbuki bir PKK'li devrimci, bırakalım olayların, gelişmelerin arkasından sürüklenmeyi, bunlara bizzat hükmeden, yön veren, doğrultu kazandıran; yaşamı, devrim çalışmasını büyük ciddiye alan ve her anını milimi milimine planlayan insandır. Bu o kadar zor bir olay da değildir. Eğer günlük çalışmalarımızı, ilişkilerimizi belli bir planlama dahilinde yürütme gücünü gösterebilirsek hem ciddi ve olumlu sonuçlar alırız, hem de kendimizi eğitebilmek için zaman sorunu diye bir sorun yaşamayız. Bu bakımdan işlerin yoğunluğu bahanesinin ardına gizlenmek doğru değildir. Sanıldığı ya da iddia edildiğinin tersine, yaşanan her an'a ciddi bir çalışmayı ve kendini eğitmeyi sığdırmak mümkündür. Kaldıki birçok arkadaşımız az-çok, yeterli ya da yetersiz bunu yapabilmektedirler. Bu sıradan bir planlama işidir. Plansız hiçbir işin kalıcı ve değerli bir sonuç yaratmadığı bilinmek durumundadır. Hiçbir zaman kimse duymamıştır ki, *"şu siyasetçi, bu komutan ya da mühendis bu işi plansız yaptı ve şöyle başarılı oldu ya da zafer kazandı"* denilsin. Tam tersine bütün başarılı insanların, başarılarının temelinde, planlı ve sebatlı çalışma gizlidir.

Eğer çalışmalarımızı planlı yürütürsek görülecektir ki, kendimizi eğitmek, yetiştirmek ve dolayısıyla katılım sorunlarımızı aşmak için yeterince, hatta fazlasıyla zaman yaratmamız mümkün olacaktır. Kendimizi ciddi olarak eğitmedikçe, sürekli yenileyip aşmadıkça giderek daha fazla zorlanacağımız, mücadelenin gerisinde kalacağımız iyi görülmelidir. Ama bu bilinmesine rağmen üzerinde ciddi bir yoğunlaşma yaşanmıyor ve kadrolarımız kendi eğitimlerini hep geleceğe erteliyorlar. Gerçekten de kadrolarımızın çoğunda kendini eğitmeme o kadar uç boyutlarda ki, partimizin tek merkezi ideolojik yayın organı olan ve binbir emekle çıkartılan Serxwebûn'u bile okumamakta, izlememektedirler. Partimizin gazetesine bir düşmanın gösterdiği ilgi kadar bile ilgi gösterilmemektedir. Düşman bilgi almak ve değerlendirme yaparak tedbirler geliştirmek için gazetemizi titizlikle izliyor. Bu doğru. Ama kadrolarımız neden düşman karşısında daha başarılı bir pratiğin sahibi olmak için yeterince ilgi gösterip okumasın? Bunu anlamak ve mantıklı bir izahını yapmak mümkün müdür? Oysa sıradan bir ilgi gösterilse kendisini bir ay boyunca doğru yürütecek, çalışmalarını hangi temel gündem ve hedeflere göre yürütmesi gerektiğine dair perspektifle kendisini donatabilecektir. Fakat ne yazık ki, bizim kadrolarımızın ezici çoğunluğu dağıttığı, dağıtımını örgütlediği gazetesini dahi okumamaktadır. Kendisini günlük olarak eğitmeyen halka ne verebilir? Hangi bilinci, somut görevleri kavratmayı başarabilir? Bilinçten, parti gündeminden ve perspektifinden kopuk bir çalışma hangi derde deva olur ve kime hizmet eder? Bunlar önemli.

O çokça sözü edilen moralsizliğin kaynağında da bu yatıyor. Zira plansız, dağınık, parti perspektifinden kopuk, ha babam de baban tarzında hamalvari bir çalışma yürütmesine rağmen bunun aynı düzeyde, elle tutulur ciddi meyvelerini, sonuçlarını göremeyen insan ister istemez moralsizleşir. Eğer çalışmalar biraz planlı ve bilinçli yürütülürse bunlar olmaz. Bu çok zor ya da imkansız değildir. Her sabah kendimizi planlayarak güne giriş yapabiliriz. Hesapta olmayan gelişmeler daha önemliyse bunlara öncelik verebiliriz. Bu plansız olduğumuzu, planlarımızın alt-üst olduğunu göstermez. En nihayetinde daha önemli ve yapılması gereken bir çalışma önümüze çıkmıştır ve gereği yerine getirilmiştir.

İlişkileri de çok daha büyük bir ciddiyetle yürütmek bizim elimizdedir. Bir tarz sorunudur. İlişkileri ciddiyetten, resmiyetten düşüren, aşındıran tarzda yaklaşım-

lar başta bizi yıpratıyor, otoriteyi zaafa uğratıyor. Örneğin evinde üstlendiğimiz insanlarımızla sıradan, boş, hatta çoğu kez laubali sohbetlerle zamanı tüketiyor ve kendimizi ciddiyetten düşürüyoruz. Oysa ciddi tartışmalarla, sohbetlerle hem kendimiz yoğunlaşabilir hem de yurtseverleri yoğunlaştırarak ilişkilere bilinç ve ciddiyet kazandırabiliriz. "*Halkımız her şeyin farkında, propagandadan bıkmış durumda*" diyerek kendimizi aldatamayız. Bu anlayışla kendisini aldatan kadrolarımızın oldukça yoğunlukta olduğu bir gerçek. Bu anlayış doğru değildir. Propaganda çalışması kesintisiz yürütülmek zorunda olan bir çalışmadır. Parti Önderliğimiz bile "*benim günlük en önemli işlerimden birisi propagandadır*" derken ve çalışmalarını bu tarzda yürütürken, bizim böyle bir yaklaşım içinde olmamız, en azından propagandanın ne anlama geldiğini bilmiyor olduğumuzu gösterir.

Bir kere propağanda açığa çıkartma eylemidir, sanatıdır. Eğer yaşam bitmemişse, propaganda da bitmez. Çünkü düşman her gün yeni bir söz söylemekte ve yeni bir karşı hamle yapmakta. Dünyanın dört bucağında yeni yeni olaylar yaşanmakta. Bunun ne anlama geldiğini, hangi amaçla söylendiğini ya da yapıldığını ve muhtemelen hangi sonuçlara yol açabileceğini günlük olarak yorumlayıp açığa çıkartmak ve buna karşı bizim yeni sözümüzün ve yeni tavrımızın ne olması gerektiğini halka ve yapımıza kavratmak propagandadır. Bu günlük olarak yapılması gereken bir eğitim işidir. Bu, bir devrimcinin asla aksatmadan yürütmesi gereken bir çalışmadır. Çünkü bir devrimcinin en temel görevi halka bilinç taşımaktır, gerçekleri açıklamaktır. Propaganda gibi en temel çalışmayı yürütmeyen ve aksatan birisinin kendisine kadroyum demesi, görevlerimi yaptım rahatlığı içinde olabilmesi mümkün değildir. Herkes propaganda yapabilecek insan bulamazken, yani doğrularını yedirip yüreğini ve beynini kazanabileceği insan ararken bizim, bütün gözünü ve kulağını bize dikmiş olan halka yönelik ciddi bir propaganda çalışması yürütmememiz affedilir bir durum değildir. "*Bir yığın gazete, dergi çıkartıyoruz halk bunu okusun kendisini eğitsin, aydınlansın*" diyemeyiz. Bu nankörlüktür, küfürdür; bu devrimciliğe yapılabilecek en büyük hakarettir. Halka karşı sorumluluklarımızı bir kenara itemeyiz. İnsandan insana verilenin ve karşılıklı tartışmaların çok daha kalıcı ve etkili olduğu gerçeğini bir kenara atamayız, yok sayamayız. Halkı eğitmek bir bakıma kendini eğitmektir. Bir şeyler verme sorumluluğu ve zorunluluğu duyan bir kadro, önce kendisini doldurmak, donatmak zorunda olduğunu da bilir, bunun ağırlığı altında gündemi ilgiyle yakından izler, okur, araştırır, tartışır. Bu da pratik yaşam içinde en etkili biçimde kendini eğitmek demektir.

"Kadrolarımızın çoğunda kendini eğitmeme o kadar uç boyutlarda ki, partimizin tek merkezi ideolojik yayın organı olan ve binbir emekle çıkartılan Serxwebûn'u bile okumamakta, izlememektedirler. Partimizin gazetesine bir düşmanın gösterdiği ilgi kadar bile ilgi gösterilmemektedir. Düşman bilgi almak ve değerlendirme yaparak tedbirler geliştirmek için gazetemizi titizlikle izliyor. Bu doğru. Ama kadrolarımız neden düşman karşısında daha başarılı bir pratiğin sahibi olmak için yeterince ilgi gösterip okumasın?"

Örgüt olayı en büyük otorite ve disiplin olayıdır

Demek oluyor ki, kadro olarak bir tek propaganda görevimizi yeterli ve doğru yürütsek gelişmemiz, netleşmemiz ve katılım sorununu pratik içinde aşmamız son derece olanaklıdır. Görüldüğü gibi biz elimizin altındaki imkanları ve fırsatları doğru değerlendirmiyoruz. Eğer bu imkan ve fırsatları doğru değerlendirirsek başta kendimiz için en büyük iyiliği yapmış olacağız. Kafası halkın, partinin ve insanlığın sorunlarıyla meşgul olan, ağzında dili doğru dönen, herkesin ilgiyle, zevkle dinlediği, zamanını doğru değerlendiren, her ana ciddi bir çalışmayı sığdıran birisinin moralsiz olması bir yana, bizzat moral kaynağı olacağı açıktır.

Yine Avrupa kadro yapımız ve hatta örgütümüz disipline ve otoriteye yanılgılı ve sakat bir yaklaşım içindedir.

Hepimiz de çok iyi biliriz ki, örgüt olayı en büyük otorite ve disiplin olayıdır. Bir örgütten disiplini ya da otoriteyi çıkartın geriye hiçbir şey kalmaz. Eğer bizim gibi savaşan bir devrim partisinde çelikten bir disiplin ve otorite olmazsa yenilgi kaçınılmaz olur. Eğer disiplin ve otorite aşınırsa kimse talimatların gereğini yerine getirmez, kendi çalışmalarını üste rapor etmez, denetime açmaz. Dolayısıyla rapor, talimat ve denetim sistemi işlemez. Kadrolarını denetleyemeyen, talimatlarının gereği yerine getirilmeyen, alt örgütlerinden rapor alamayan bir örgüte örgüt denilemez. Yine eğer disiplin ve otoritenin olmadığı yapıda toplantı sistemini işletmek mümkün olmaz. Toplantı sistemi olmayan ya da toplantı sistemini yürütemeyen bir yapı için her şey söylenebilir ama, örgüt olduğu söylenemez. Ve yine eğer disiplin ve otorite yoksa ne demokratik merkeziyetçilik işler ve azınlık çoğunluğa tabi olur, ne çalışmalar bir planlama dahilinde yürütülebilir, ne suç işleyene yaptırım geliştirilebilir ne de kimseye söz geçirilebilir. Demek oluyor ki, disiplinin ve otoritenin aşındığı ya da bittiği yerde aslında biten ve bitirilen örgüttür.

Bu çok iyi bilinmesine rağmen disiplin denince hâlâ bir çoğumuzun tüyleri diken diken oluyor. Disipline, kurallı devrimciliğe, kurallı yaşama gelmiyoruz. Denetimden kaçıyoruz. Alt-üst ilişkilerini fazla takmayan; üstü, altı olur olmaz yerde çekiştiren arkadaşların oldukça fazla olduğu biliniyor. Yine bir kadro üstünden, bağlı olduğu birimden habersiz görev yerini terk ederek günlerce, hatta kimi kez aylarca görev yerine uğramayabiliyor. Ortalıkta şu kurum senin, bu kurum benim boş boş gezinen, hiçbir örgütsel işi olmadığı halde çat kapı kurumlara rastgele girip çıkan, can sıkıntısından çok rahatlıkla keyfine göre hareket eden, keyfiyetçi, ne yaptığı, neyi yaşadığı, neye yoğunlaştığı belli olmayan arkadaşların sayısı az değil.

Murat tarzı kendini her şeyiyle ortaya koyma tarzıdır

Otorite ve disiplini aşındıran böylesi yaklaşımların, örgütsel dağınıklığın 9 Ekim ve 15 Şubat süreçlerinden sonra daha yoğun yaşanması bizim gerçekliğimizi daha iyi ele veriyor. Süreç en büyük disiplin ve otoriteye gelmeyi ve temsil etmeyi emrettiği halde bunun tersinin yaşanmasını neyle ve nasıl izah etmek gerekir? Başı büyük belada olanların, sırat köprüsünden beter tehlike çemberinden geçenlerin duruşu bu olabilir mi? Kuşkusuz sürece doğru yaklaşmaya çalışan, disiplin ve otoriteyi çalışmalarının odağına yerleştirme çabasını geliştiren arkadaşlarımız da vardı, ama zaten sorun olan bu arkadaşlar değil, sorun örgüte, denetime, otorite ve disipline gelmeyenlerdir.

Süreç büyük disiplini, planlı ve kurallı çalışmayı dayattığı ve çalışmalara kendini fedaice katmayı emrettiği halde bizim bu sorunları yaşayabilmemiz, anlaşılır ve affedilir bir durum değildir. Çok uzağa gitmeye hiç gerek yok. Avrupa'da da bir devrimci kendisini devrime, devrimci çalışmalara büyük katabilir. Büyük başarıların sahibi yapabilir. Murat (Berzan) yoldaş bunun en çarpıcı örneğidir. Murat tarzı; fedaice kendini devrime adama, devrime kendini sınırsız verme ve devrimci görevlere fedaice yüklenme tarzıdır, kendini her şeyiyle ortaya koyma tarzıdır. Bizim gerçekliğimiz ne kadar böyledir? Murat yoldaşın yolunda ve izinde yürüdüğümüzü, onu kendimize örnek aldığımızı söyleyebilir miyiz? Eğer örnek alsaydık bu süreçte yaşanan bunca yetmezliği, geriliği, görevlerle oynamayı, disiplinsizliği, dağınıklığı yaşarmıydık? Çalışmalarımızdaki verimsizliğe rağmen, incir çekirdeğini doldurmayan sonuçlarla kendimizi avutur muyduk? Ciddi ve başarılı sonuçlar alamadığımızda kendimize hiddetlenip bunu telafi etmenin büyük sözünü vermemezlik yapar mıydık ve bu sözün gereğini yerine getirmeden rahat uyumayı, yemek yemeyi kendimize haram etmez miydik?

Soruna neresinden bakarsak bakalım bütün bir yapı olarak netleşmemiz gerektiği ortadadır. Bir an önce kendimizi netleştirerek, çalışmalara kendisini fedaice katan, Murat tarzı kendisini işleten, çalışkan, üretken ve özellikle çelikten disipline sahip, örgüte, örgüt denetimine gelen birer devrimci militan olma noktasında netleşmeliyiz. Çünkü PKK'li bir devrimcinin en temel özelliği çalışkan olmasıdır, disipline ve denetime gelmesidir, otoriteyi aşındırmak bir yana onu temsil etme gücü göstermesidir. Tembel, disipline gelmeyen, denetimden kaçan birisinden her şey çıkabilir, ama PKK'li bir militan çıkmaz. Bir PKK'li çalışmaktan, disiplinden ve denetimden rahatsızlık duymak bir yana, bunların olmadığı ya da ihmal edildiği yerde kıyameti kopartan insandır. İyi bir PKK'li devrimci kendi çalışmalarını ve yaşamını örgütün denetimine açandır, denetlenmediğinde bundan büyük rahatsızlık duyandır. Hele de olağanüstü süreçlerde çalışmalarda ve yaşamda disiplini, denetimi ve otoriteyi zirveye çıkarandır. Kim ki böylesi dönemlerde disiplin ve denetimden kaçıyor, bilinmelidir ki, o, ya savunamayacağı, arkasında duramayacağı bir pratiğin ve yaşamın sahibidir, ya inancı ve umudu zayıf bir kişiliktir ya kolay iflah olmaz bir vurdumduymazdır veya gözü kara bir protestocudur. Bunun başka bir nedeni ya da başka türlü bir izahı olabilir mi? Eğer en üstten en alta kadar hepimiz elbirliği ile bir örgütü kırk kere batıracak kadar kuralsızlık yapmamıza rağmen hala bu örgüt çökmemişse bilinmelidir ki, bu PKK'nin sağlamlığındandır, halkımızın ve dürüst parti emekçilerinin örgüte sahip çıkmasındandır.

Alanımızda kadrolar olarak yaşadığımız en ciddi yetmezliklerden birisi de örgüte, görev ve sorumluluklarımıza yaklaşımda içine girdiğimiz yanlış, yanılgılı yaklaşımlardır. Görev alanını çok kolay ve ucuz bahanelerle terk etmeyi kimi arkadaşlarımız neredeyse bir alışkanlık ve tarz haline getirdiler. Halbuki bir kadro her zaman görevinin başında olan, asla örgütün bilgisi ve kararı olmadan görev yerinden bir milim uzaklaşmayan insandır. Eğer görev kutsalsa ve bir kadronun namusu ise, onu böyle kolay yüz üstü bırakamaz. Görev ne ihmal edilmesi ne yerine getirilmemesi ne de başarılmaması için verilmiştir. Tam tersine gerekleri yerine getirilsin ve başarılsın diye emanet edilmiştir. Emanete hiyanet olmaz. Ve bu kabul edilemez.

Kimilerimiz de görev beğenmiyoruz, kendimize göre işler istiyoruz. Örgütün ihtiyaçlarına ve örgüte göre olmuyoruz, örgüt de görev de bize göre olsun istiyoruz. Bir örgüt adamı, örgüte ve göreve göre olandır. Örgüt ve kendisine verilen görev neyi emrediyorsa kendisini ona göre ayarlayandır. Ama çoğumuz kendimizi örgüte ve göreve göre değil, örgütü ve görevi kendimize göre ayarlamaya bayılıyoruz. Aldığımız görev bizden nasıl bir yoğunlaşma, nasıl bir plan, nasıl bir tempo, nasıl bir tarz, ne kadar disiplin, ne kadar çaba ve emek istiyor diye sormuyoruz. Tersine bu görevde ne kadar rahat ederim, kendimi konuşturabilirim, ünüme ün katabilirim, yükü, zorluğu ve riski ne kadardır, bana ne kazandırır anlayışıyla yaklaşıyoruz. Niyet böyle olmasa da objektif gerçeklik bu.

Kurumlar üretim merkezi ve birer okuldur

Burada bir gerçekliğimiz daha açığa çıkıyor; yetkiye, partinin imkan ve olanaklarına dayanarak kendini tatmin etme ve yaşatma. Kolay görev beğenmeyenlerimizin, kendisine göre görev isteyenlerimizin çoğunda bu anlayış var. Bir çoğumuzun gerçekliği, düzen içinde karnımızı doyuramaya yetecek kadar bir yeteneğe, birikime sahip olmadığımız halde partiden çok daha fazlasını istiyoruz. Hak arayıcılığı yapıyoruz. En az emeği, yeteneği, tecrübe ve birikimi olanlar en fazla yetkiye, imkanlara sahip olmak istiyor. Emek sahibi birçok arkadaş ise, büyüme korkusundan muzdarip. Adeta "*görevim büyürse ağırlığım, yüküm artar, büyük görevler büyük sorumluluk, tempo, yaratıcı tarzı, büyük yoğunlaşma ister, neme lazım*" diyerek kendisini geriye çekmekte. Yine maaşlı bir işçi veya memur gibi göreve yaklaşanlarımız, özellikle kurum çalışmalarında teknik bir eleman olmaktan öteye geçmeyen duruşun sahibi olanlarımız az değil. Ne mevcut imkan ve olanakları doğru değerlendirme; ne yanındaki yoldaşlarıyla ilgilenerek onlara birikim ve tecrübelerini yedirme; ne ciddi bir yoğunlaşma, kendini eğiterek, üreterek parti yapısını ve halkı besleme; ne kurumlaşmayı, ciddiyet ve resmiyeti bulunduğu alanda egemen kılma; ne de kendisini daha büyük görevlere hazırlama fazla yaşanmıyor. Oysa kurumlar Parti Önderliğinin her seferinde vurguladığı gibi, "*birer üretim merkezi ve okul*" gibi ele alınıp değerlendirilmelidir.

Bu sahada çalışan arkadaşlar kendilerini muazzam geliştirip yetkinleştirebilir, bütün bir parti yapısını ve halkı besleyebilir, kurumlaşma bilincini, devletleşme tecrübesini derinleştirebilir. Ciddi bir planlama ve ısrarlı bir çabayla bunu geliştirmek elimizdedir. Günleri, haftaları, ayları planlayarak bu zaman dilimlerine hangi çalışmaların sığdırılabileceğini, öncelikli ihtiyaçların neler olduğunu, bunların hangi çalışma yöntemleriyle giderilebileceğini belirleyip planlamak o kadar zor bir şey değildir. Hatta işin en kolay kısmı burasıdır. Bir kez planlama yapıldıktan sonra biraz ona sadık kalmayı başarabilirsek, çalışmaların bizim istediğimiz gibi gitmemesi mümkün değildir. Sistemli bir çalışmayla birçok değerli sonuçlar almak, kendi kadrolarımızı yetkinleştirmek ve gelişmeye açık olanları geliştirip bir kadro düzeyine çıkartmak olanaklıdır. Yeterki imkanlar doğru değerlendirilsin, eğitim çalışmasının en değerli çalışma olduğu bilinciyle hareket edilsin, eğitimsiz insanla hiçbir ciddi, kalıcı ve kaliteli değerler yaratılamayacağı akıldan çıkartılmadan hareket edilsin. Ve eğitimsiz, bilinçsiz güçsüz ve netleşmemiş çalışma arkadaşlarıyla başarı kazanılamayacağı bilinerek yanımızdaki yoldaşlarımızı geliştirme sorumluluğuyla adımlar atılsın, gerisi kendiliğinden gelecektir. Ama ne yazık ki, kurumlarımızın ve birliklerimizin bir çoğunun ezici gerçekliği kadro yaratan, değer ve ilişki kazandıran değil, kadro tüketen, değer ve ilişki öğüten merkezler olmaktan kurtarılamamıştır. En büyük manevi-moral değerler yaratması gereken çalışma sahaları olmalarına rağmen, kendileri moral sorunlar yaşayan alanlar haline gelmiştir. Bir kere moralin olmadığı yerde başarılı bir çalışma olmaz. Moral sanıldığı gibi ne şakalarla, ne espiriler yaparak ne de her şeyi alaya alarak kazanılamaz. Moral çalışmayla, üretmekle, yaratmakla kazanılır. Çalışmayan üretmeyen boş, içeriksiz, geleceksiz işlerle uğraşır. Zamanı hovardaca harcar. Yaşama anlamlı şeyler sığdıramayanlar, zamanı boş şeylerle tüketenler hem kendilerini hem görevleri hem de bulundukları ortamı muğlaklaştırırlar. Kendisini doğru çalıştırmayanlar, zamanı anlamsız ve boş uğraşlarla tüketenlerin en fazla yapabileceği dedikodu, çekiştirme ve ilişkilerde resmiyeti ve ciddiyeti aşındırmadır. Yaşanan laubalilikler, boş sohbetçilikler ilişkileri aşındıran, karşılıklı sevgi ve saygıyı tüketen, resmiyeti yerle bir eden alışkanlıklarımızın başında gelmektedir. Altın bile bir birine sürtülürse aşınır ve değerden düşer. Bizim laubaliliklerimiz, boş sohbetçiliklerimiz en büyük sürtünmeyi, aşınmayı ve ahbapçavuşluğu geliştiriyor, resmiyeti bitiriyor. Ondan sonra birbirimize ölçüleri dayatamıyoruz, dayatma gücünü kendimizde bulamıyoruz. Dayatmaya kalktığımızda da kimse bizi ciddiye almıyor. Ordan sonra kendi yapımızı suçluyoruz. "*Talimatları, kararları, eleştirileri ciddiye almıyor, uygulamıyor, disipline gelmiyor, ölçülerle oynuyor*" diyoruz. Bu en bitik yaklaşımdır. Bir sorumlu veya yöneticinin kendi yapısından şikayetçi olması, suçu ve sorumluluğu onda görmesi en sakat, en parti dışı, en bilim dışı yaklaşımdır. Eğriyi, yanlışı düzeltmek, muğlak olanı netleştirmek, kendimizi ciddiye aldırmak zorunda olanlar bizleriz. Kendisini ciddiye aldıramayan, önce işe kendisinden başlamak zorundadır. Önce kendisini netleştirmelidir, ciddi insan düzeyine çıkartmalıdır, ilişkilerini, yaşamını ve çalışma tarzını, temposunu düzeltmelidir. Ciddi ve çalışkan olanı, doğru ve kazandıran tarzda çalışanı herkesten daha çok bizim yapımızda kabul eder, sever, sayar. İlişkilerinde resmi ve ölçülü olanı, yoldaşlarına değer vereni, onların sorunlarıyla ilgileneni, onları eğiterek güç vereni sever, beğenir ve örnek alır, sözünü dinler ve otoritesini kabul eder. Biz ise hiçbir ciddi şey vermeden almak istiyoruz. Örgütün temel eğitimlerle verdiklerinin üstüne bir tek çivi çakmıyoruz. Tam tersine verileni de tükettiriyoruz. Eğitimden çıkıp o sıcaklıkla gelen ve kabaca da olsa aldığı ölçüleri dayatan adaylara "*acele etme sende alışırsın, anlarsın, uyarsın, ayak uydurursun*" anlayışıyla yaklaşıyoruz. Onların heyecan ve zayıfta olsa tutkulu yaklaşımlarına güç vererek büyütmeyi ve çalışma ortamımıza eğemen kılmayı esas almıyoruz. Hatta onları ciddiye dahi almıyoruz, alaylı gülümsemelerimizle onlarda umutsuzluk ve inançsızlık geliştiriyoruz. En iyi durumda akıl veriyoruz, "*biraz gözlemle, anla*" diyoruz. Çalışma ortamamızdaki yetmezliklerin neler olduğuna, bunlar karşısında nasıl bir duruşun sahibi olması gerektiğine, yönetime nasıl güç vermesi gerektiği üzerine ciddi bir güç ve perspektif vermiyoruz, sorunları ve yetmezlikleri erkenden görüp kavramasını sağlayarak onları silahlandırmıyoruz.

Murat tarzı; fedaice kendini devrime adama, devrime kendini sınırsız verme ve devrimci görevlere fedaice yüklenme tarzıdır, kendini her şeyiyle ortaya koyma tarzıdır. Bizim gerçekliğimiz ne kadar böyledir? Murat yoldaşın yolunda ve izinde yürüdüğümüzü, onu kendimize örnek aldığımızı söyleyebilir miyiz?

Bütün bu yetmezliklerin kaçınılmaz bir zorunluluk ya da kader olmadığı. bunlara pratikleriyle neden olanların bizzat bizler olduğu ortadadır. Bunda en alttan en üste kadar herkesin şu ya da bu düzeyde sorumluluğu olduğu da nettir. Ancak ne olursa olsun bütün bunlar aşılması gereken yetmezliklerdir. Madem ki bu yetmezliklere biz yol açtık o halde bunları aşmakta, temizlemekte bize düşer. Ciddi, duyarlı ve ısrarlı bir çaba gösterirsek, bütün bunları aşabilecek gücümüzün olduğu da bir gerçek.

Bütün arkadaşların sürecin emrettiği fedai ruhla bu sorunların üstüne yürüyeceğine ve elle tutulur somut sonuçlar alacağına ve bütün çalışmalara ciddi bir hakle yaptıracağına inanıyoruz.

PKK'nin müthiş savaşa

● *baştarafı 1. sayfada*

ma isteğini ifade etmektedir. Takibin derinliği ve amansızlığı bu çerçevededir. 20. yüzyılın başı nasıl devrimci bir yüzyılın başlangıcı olmuşsa; dünya emperyalizmi, oportünizm ve her türlü ihanet, bu yüzyılın sonunu büyük bir karşı-devrimle kapatmak istemekte, tüm devrimlerden ve halkların özgürlüğünden intikam almaya çalışmaktadır.

PKK olayında Önderlik şahsında yaşanan gerçeklik de aslında bu biçimde anlaşılmalıdır. Dolayısıyla ilerici insanlığın devrimci eğiliminin PKK somutunda temsilini bulması, halkımızın özgürlük yürüyüşüne umut bağlaması ve bunun birçok uluslararası gelişmeye yol açması, işin bu temel özelliğinden kaynaklanmaktadır. Yani karşı-devrimci blokun niteliği, devrimci blokun niteliğine de yansımaktadır. Özellikle benim bu uluslararası yürüyüşü gerçekleştirmemle birlikte, nerede ortaya çıkıyorsam, bunun en büyük güncel hadise haline gelmesi bu nedenledir. Yoksa bu salt bir PKK Önderliği veya benim şahsımın özgünlüğünden kaynaklanmamaktadır.

Burada gerçekleşen; dünya devrimi ile uluslararası karşı-devrimin boğuşmasıdır. Dünya karşı-devrimci güçleri daha fazla örgütlü ve daha fazla hakimdirler. Dünya devrimci güçleri ise, daha zayıf, daha zavallıdırlar ve fazla rollerini oynayacak durumda değiller. Benim yaşadığım zorluklar esas olarak bundan kaynaklanmaktadır. 20. yüzyılın bütün zaafları nasıl ki bir güçlülüğe dönüşmüşse, karşı-devrimin güçlü odakları da o denli bir hakimiyete doğru yürümekte ve trajik bir biçimde bizim etrafımızda sonuç almaya çalışmaktadır. Bu nedenle bu yürüyüşümüz hem büyük anlam ifade ediyor, hem de zorlu geçiyor.

"Bu yürüyüşün bu hale gelmesinde bu merkezin sorumluluğu belirleyicidir. Aslında belki köylülük tarzını, küçük-burjuva tarzını bir iktidar gücü haline getirmek istiyorlar. Ama esasta küçük-burjuvazinin iktidarsızlığını neredeyse bir anlayış boyutuna getirme, çözüm adı altında çözümsüzlük gibi dayatmalara götürme sözkonusudur. Bu hususu çok kapsamlı tartıştınız, bazı doğru sonuçlara ulaştığınızı da görüyorum. Ama bunu daha derinleştirerek, en azından bundan sonraki doğru merkezileştirme pratiğine, buna dayalı olarak da doğru kadrolaşmaya götürmeniz tarihi önemdedir. Bu çarpıcı çözümleyici bir husus olacaktır."

Halkımızın özgürlük yürüşüyü Kürdistan Devrimi'yle taşlandırılmak durumundadır

Bu yürüyüşün her günü büyük bir değer ifade ederken, özellikle PKK'nin ve onun şu anda en büyük zirvesi olan VI. Kongresi'nin büyük bir duyarlılık içinde olması gerektiğini, bunun tarihi sorumluluğunu şerefle paylaşmak kadar, büyük tehlikelere karşı çıkış gücünü de en azından Kürdistan Devrimi'nde ve halkımızın özgürlük yürüyüşünde başarılı bir pratikle taçlandırmak gerektiğini belirtmek durumundayım. Bunun altında veya gerisinde kalan, gaflet içinde yaşayan ve bunun yüceliğine ulaşmayan vasat bir yürüyüşe tahammülümüzün olmayacağı bilinmelidir.

Burada kendi zorluklarımdan veya şahsi başarılarımdan ya da daha zor durumlara düşmekten bahsetmiyorum. Tekrar söylüyorum; bu konuda daha köydeyken benim yaptığım ilk özgürlük yürüyüşü de zorluklarla doluydu. Bizim bugün yaşadıklarımız, anlayamadığımız ve çokça bocalayacağımız durumlar değil, kırk yıllık bir süreci kapsamaktadır. Acı olan şey, anlayamayan, dar yaklaşan sizlerin konumudur, dostların çok sığ kalma durumudur; özellikle parti merkezimizin ve ordumuzun önde gelen komuta gücünün ya da kendini öyle adlandırmak durumunda olanların inanılmaz gafleti, darlıkları ve hâlâ bir türlü kendilerine gelmemeleri durumudur.

Benim dostlara fazla eleştiride bulunmaya hakkım yok, onlar yaşadıkları gerçeğin taşıyıcısıdırlar. Onların güçleri oranında bazı sözler söylemeleri bile benim için bir minnettar kalma nedenidir. Dolayısıyla ülkesinde altmışaltı günlük kalış süreci için İtalya Başbakanı'na teşekkür etmeyi bir borç bildim ve bu benim için oldukça değerliydi. Bu, diğerleri için de geçerlidir. Kaldı ki bunlar insan haklarına ve demokrasinin gereklerine göre davranmadılar. Devrimci olduklarını iddia edenler, devrimciliğe uygun görevlerini bile yerine getirmediler. Ama kötü bir ihanet de yapmadılar. Destekleri, destek bile denilmeyecek kadar sınırlıydı. Buna rağmen eğer teşekkür ediyorsam, olup-bitenin anlamının derinliğinden ötürüdür.

Benzer bir durum, sizler için de geçerlidir. Özellikle merkezimiz ve önde gelen kadro ve komuta gücümüz çok fazla söz vermesine rağmen, bu dönemin pratiğine cevap olamamıştır. Konuya daha fazla girmeksizin, çok çarpıcı olması açısından, yaşadığınız gafletin derinliğini ve biraz da partimizin yakın tarihinde o kongreyi düzenlediğiniz sahada yaşadığınız ve karşı-devrimci damgasını vuran gerçekliğin ne olduğunu belirterek, size gerçeği daha iyi hissettirmiş olacağım sanırım.

Bir kez daha vurgulayayım: Ortadoğu'daki son kritik sürecin benim şahsımda bir savaşla sonuçlandırılması için, emperyalizmin en vurucu gücü olan faşist kuvvetlerin geliştirdiği komplo çok önemlidir ve hâlâ sürdürülmektedir. Burada neden bana yönelik bir saldırı düşünüldü? Gerçekten de bu sahada doğru bir devrimci çalışma yürütülüyordu. Son gönderdiğiniz değerlendirmelerde "*Mahsum Korkmaz Akademisi'nin kapanmasından sonra ülkede çok elverişli eğitim şartları olmasına rağmen yeterince değerlendirilemedi*" diyorsunuz. Sadece değerlendirilemedi değil, bizim verdiğimiz eğitim düzeyinin bile tanınmaz hale getirilmesine neden oldunuz ve sınırlı bir pratiğin yapılmasına nasıl yanıt vereceksiniz? Özellikle PKK merkezi ve önde gelen komuta gücü, bu büyük sorumsuzluğu nasıl izah edecek? Ben sizden bunu istiyorum.

Ben son olarak buradan ayrılacağım güne kadar amansız bir eğitim savaşını yürütüyor ve bunun tarihi açıdan ne anlama geldiğini iyi biliyordum. Ama sizler bunu bile anlayamadınız, bazıları da korkuya kapılarak takip etmeye çalıştılar. Bunun bizde ne kadar öfke uyandırdığını biliyor musunuz? Özellikle merkezimizin neredeyse tümünün ve önde gelen komuta gücümüzün ezici kesiminin doğru incelenmesi, doğru temsil edilmesi, büyük bir sorumluluk ve içtenlikle cevap verilmesi gereken yetkilerine böyle bencilce yaklaşması, merkezileşmeden ve kolektif anlayıştan uzak yaşaması, çalışmalarımızın sonuçlarını kendi kişiliklerine tıkatması, bunu da "*Önderliğe bağlılık*" adı altında yapması ve Önderlik yaklaşımlarını kadroya hiç yansıtmaması, anadan doğma kölelikten, onun lümpenliğinden, özellikle terbiye görmemiş, hele siyasi terbiye hiç görmemiş kişiliğinizden kaynaklanıyor.

Bu yürüyüşün bu hale gelmesinde bu merkezin sorumluluğu belirleyicidir

Bu uydurma tarzla Önderliğin yüce gücünü, onun iktidarlaştırıcı gücünü, cücelikten de öteye daha fazla izah edilmeye muhtaç bir kördüğüme, kişisel iktidar gücü de diyemeyeceğim, bir iktidar hastalığına, hatta iktidarsızlığa ve çözümsüzlüğe dönüştürülmesi; merkezimizin ezici bir kesiminin sanıldığından daha fazla tıkayıcı, kadroları durdurucu olduğunu göstermiştir. Bu yürüyüşün bu hale gelmesinde bu merkezin sorumluluğu belirleyicidir. Aslında belki köylülük tarzını, küçük-burjuva tarzını bir iktidar gücü haline getirmek istiyorlar. Ama esasta küçük-burjuvazinin iktidarsızlığını neredeyse bir anlayış boyutuna getirme, çözüm adı altında çözümsüzlük gibi dayatmalara götürme sözkonusudur. Bu hususu çok kapsamlı tartıştınız, bazı doğru sonuçlara ulaştığınızı da görüyorum. Ama bunu daha derinleştirerek, en azından bundan sonraki doğru merkezileştirme pratiğine, buna dayalı olarak da doğru kadrolaşmaya götürmeniz tarihi önemdedir. Bu çarpıcı çözümleyici bir husus olacaktır.

Bunun Ortadoğu'daki çalışmayla ne ilgisi var diyeceksiniz. Evet, buradaki eğitim çalışmasıyla ilişkisi çok somut. Eğer bu eğitim çalışması, muazzam imkanları olan ülke sahasında, tüm karargahlarda ve tüm bölgelerde yürütülmüş olsaydı, işte benim size "*birkaç zafer sağlayabileceğini*" söylediğim çalışmalar yapılmış olacak, en başta savaş ve ordu sorunlarımızda muazzam açılımlar ve başarılar ortaya çıkacaktı. Kaçırdığınız veya gereklerini yerine getiremediğiniz tarihi görev ve sorumluluk buydu. Merkezimizin durumu az-çok dile getirildiği gibidir.

Önde gelen sözümona komuta kadrosu ne yaptı? Çok bencilce, belki de merkezden daha kötü, ama biraz da merkeze öykünen; bireyciliği alabildiğine bir iktidar tarzı gibi ele alan ve merkezin işleri kendisinde kilitlemesini fırsat bilen komuta kişiliklerinin, işi daha da çığırından çıkarıp hatta kontralığa kadar vardırmaları, dökülen derya kadar şehit kanı, milyonlarca halkın emeği ve gerçekten bizim de adeta sırat köprüsünden geçilircesine bir politik çabayla geliştirdiğimiz ideolojik, politik, askeri, ekonomik çok yönlü çalışmalarımızı böylesine bireyciliklerine maledip, bunun üzerine sözümona "*komutanlık yapıyorum*" deme gafletine düşmeleri inanılmaz boyuttadır.

Biliyorsunuz; böyle birçok komuta sahtekarlığı en aşağılık bir biçimde düşmana gitti, itirafçılık yaptı ve tetikçiliği bugün onlar yürütüyorlar. Birçokları da hainlerin yanında sonumuzu bekleyip, leş kargaları gibi değerler üzerine üşüşecekleri anın hayaliyle yaşıyorlar. Bazı arkadaşların adını vermek istemiyorum. Birçok bölge komutanından tutalım, Zagros'u, Kuzey'i, Güney'i, şu veya bu bölge komutanlığının, buradaki koordinelerinin geçmişteki durumu biliniyor. Sözümona onların yanında yetişen komutanlar vardı. Onların ezici bir kesimi şimdi nerede? Koordinelerimiz "*benimle ne ilgisi var*" demesinler. İlgisi var, çok somut ilgisi var. Partinin ideolojik-politik hattını bunlara egemen kılmadıkça, neden halkın çocuklarını, oğullarını ve kızlarını bunlara peşkeş çektiniz? Bunların neyine güvendiniz de kendilerine bu kadar yetkiyi verdiniz? Bunlara neden görev veriliyor? Başta merkez olmak üzere tüm komutanlıklar bundan sorumludur. Kendinizi fazla akıllı sanmayın ve benim de gerçekleri derinliğine kavramadığımı veya görmediğimi, kavramaktan uzak olduğumu sanmayın. Gerçek böyledir.

PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan yolc

Siz ne yaptınız? Bunlar merkezimizin de, komutanlıklarımızın da bunlara dayanarak, bir günlük paşalık uğruna içine girdikleri tutumlardır. Keyif sürdürmek demeyeceğim, çünkü orada keyif sürdürülecek ortam yok, bu işin fiyakası mı diyelim, bu komplo güçlerinin tahriki mi, köylü isyancılığı mı, küçük-burjuva iktidarsızlığı mı veya iktidarı mı diyelim, hepsini içte taşıyan, kendini eğitip yetiştirmeyen kişilikler yoğunlaşmayı yaşamak yerine, çözümsüzlüğe adeta bir kadermiş gibi yaşayarak, "*günü kurtarma*" adı altında biraz da "*ismimi çıkarayım, kurtarayım*" derken, VI. Kongremizde ortaya çıkan duruma yolaçtı. Bunları anlayamayabilir. Bazıları "*biz böyleyiz, PKK ordusu, komutanlığı, ARGK gerçekliği bizi böyle kabul ederse biz savaşırız, kabul etmeyeceksek başka türlüsünü yapmak isteyenler gelsin*" diyebilirler. Kaçanlar bunu hep böyle söylediler, "*Biz ancak bu kadar savaşırız, ama bu savaşımımız beğenilmiyorsa biz de çekip gideriz*" dediler. Bazıları açıktan gittiler, bazıları hâlâ örtülüdürler.

Şunu hatırlatmak istiyorum: Biz PKK'yi nereden nereye getirdik? Bir tek Kürt kelimesi, tek bir kuruş para, bir tek fişek, bir tek savaşçımız yoktu. Silah sıkabilecek bir tek yürek yoktu. Başta tüm bu arkadaşlarımızı, merkezimiz de dahil olmak üzere tüm komutanlıkları direndikleri için, cesaretle eline silah alıp PKK adına sürekli söz söyledikleri için kutlarım. Bu yönüyle bunları yüceltiyoruz. Kendilerini inkar etmek şurada kalsın, haketmedikleri kadar da değer veriyoruz. Ama bu, onların muazzam kusurunu, muazzam eksikliğini, muazzam sorumsuzluklarını ve yetkilerini çok kötü kullandıklarını göstermemizi engelleyemez. Yani "*sadece olumsuzluklarımız, eksikliklerimiz görülüyor*" diye hiç kimsenin alınmasına gerek yok. Şunu söylemek istiyorum: Eğer '90'ların başında müthiş zafer imkanlarıyla PKK'de en azından Önderlik gerçeğinin sıradan bir temsilciliğine, saygılı bir temsilciliğine soyunulsaydı, bir Haki Karer, bir Mazlum Doğan, bir Kemal Pir, bir Mehmet Hayri Durmuş ve Agit yoldaşlar gibi, bir Zilan ve Sema yoldaşlar gibi doğru bir katılım ve anlayışla cevap verilseydi, VI. Kongre gerçeğinde ortaya çıkan inanılmaz bulduğumuz ve büyük bir öfkeyle eleştirdiğimiz yaklaşımlar bir çizgiymiş gibi affedilmez bir gaflette önümüze sürülebilir miydi? PKK'nin zaferini kimse önleyebilir miydi? Ve benim gerçekliğim hiçbir biçimde bu dünyayla savaşır konuma gelir miydi?

Yaşayacaksam özgürce yaşarım!

Bu noktada bir şey daha söyleyeyim: Ben savaşımımı sürdüreceğim. Benim tek üzüntüm –ki bunu da aşacağım– üzerimdeki saldırının temel hedefinin beni savaş olanaklarından uzak tutmaya çalışmasıdır. Dostlarım bile buna alet olmuştur. Yani ülke değerleri, yurtseverlik başta olmak üzere, tüm özgürlük değerlerinden uzak tutulmak istenilmem, şu anda emperyalizmin bana dayattığı en tehlikeli zarar verme biçimidir. Yani beni çalışamaz duruma getirmek istiyorlar. Komplocular işlerini İtalya'da bir mahkemeyle yapmak istiyorlardı. Şimdiyse bunu daha değişik yöntemlerle sürdürüyorlar. Doğru-dürüst gün ışığında yaşatmama ve sizlerle yoğunca sürdürdüğüm diyalogları engelleme bu politikanın en belirgin özelliğidir. Tehlikeli bulduğum budur. Ayrıca biz başta kadro değerleri olmak üzere, özgürlük değerlerinin sınırsız gelişimine büyük ilgi göstermekteydik. Bizim daracık yerleri bile bir eğitim yuvasına dönüştürdüğümüz belinmektedir. Bu engellenmek isteniyor. Benim zorluklarım bunlardır. Başka bir şeyden çekinmezdim. Yaşamı gerçekten niçin istiyorum? Özgürlük için! Yarım kalan

işlerimi tamamlamak için istiyorum! Yoksa metelik kadar değeri olmayan yaşamı, çocukluğumdan beri değersiz buldum. Böyle bir yaşamı asla yaşamayacağımı, yaşayacaksam özgürce yaşayacağımı bir ilke olarak belirtmiştim ve bunun gereklerini bu muazzam yürüyüşe sığdırmıştım.

Sizleri bir kez daha hem duyarlı, hem duygulu, hem anlayışlı olmaya çağırıyorum. Bunu şunun için bir kez daha tekrarlamakta yarar görüyorum: Halkımız bunu derinden anladı, düşmanlıktan kendini kurtarıp bir günlüğüne dost olanlar bile, soğukta günlerce beklemeye başladılar ve daha da ileri giderek kendilerini yakmaya hazır hale gelebildiler. Çünkü Önderlik yürüyüşünün azameti karşısında bu insanlar gerçeği gördüler. Yine bizimle pek dostlukları belli olmayan ve muhalifliği taraf bilen bazı yazar çevreleri, örneğin KÜRT-PEN diye bilinen kuruluşun başkanı Haydır Işık gibi bir insan ziyarete geldiğinde birkaç saat bizi dinledi, kendi edebi gücüyle bir değerlendirme yaptı ve bizim için *"Roma'daki tutsak aslan"* dedi. Şimdi bizim aslan olup olmadığımız o kadar önemli değil, ama bunlar bir yazarın diliyle söylenmiş sözlerdir ve aslında değerli sözlerdir. Şimdi bir aslanın tutsaklığı veya perişansınız. Ama büyük devrimci Ho Chi Minh'in dediği gibi *"bu dünyada bağımsızlık ve özgürlükten daha değerli bir şey yoktur."* Ama siz bu değere sahipsiniz. Size *"gelin yerime girin de yaşadığım gerçekliğin derinliğini hissedin"* demeyeceğim. Zaten bu ne mümkündür, ne de geçmişte, günümüzde ve gelecekte kimsenin başına gelebilir. Bu benim tek başıma yaşayacağım bir gerçekliktir. Bu da bir halk, bir devrim kimliğim nedeniyledir. Fakat eğer bize bağlı olduğunuzu, bir dost düzeyinde bağlı olduğunuzu söylüyorsanız, bizim Önderliğimizden doğru etkilenmeniz, hele bir de *"onun politik ve askeri çizgisinde savaşıyorum"* diyorsanız ve yaşayacağınızı hem de özgür yaşayacağınızı söylüyorsanız, doğru değerlendirmeniz, sonuç çıkarmanız gerekir. Çok vahim bir yanılgı içinde, trajik bir sonuçla yok olmamanız için bu çok önemlidir. Yani yaşadığım gerçekliği anlamanın gereği var.

Çeşitli pratikleri değerlendiriyorsunuz. *"Soran pratiği başarılıdır"* deniliyor. Şimdi burada çok kısa bir açıklama yapayım: Soran pratiğinin başarılı olup olmadığı ayrı bir tartışma konusudur. Ama ortada bir gelişme varsa bunun ne pahasına olduğunu bilmek gerekiyor. Buradaki sorumlu arkadaşlarımıza ben yol gösteriyordum, arkadaşlarımız bunu çok iyi biliyorlar. Son olarak Washington anlaşmasıyla, bizim kimliğimiz parçalanmak istendi. Washington'da 17 Eylül tarihinde Parti Önderliği'nin tasfiyesi temelinde bir Güney anlaşması yapıldı. Evet, işte Soran önderliği bazı gelişmelerden bahsediyorsa, işin böyle bir yanının da olduğunu hatırlamalıdır. Behdinan tarihine ve daha önceki dönemlere götürmek istemiyorum. KDP'nin yanına giden devrimciliğin nasıl imha olduğunu anlatmama hiç gerek yok. Bunlar çok iyi bilinen hususlardır. Ama VI. Kongre sürecimizde bile, bu alanda görevli arkadaşların ve bunun gibi birçok arkadaşımızın yaşadıklarının politik değerini izah edememelerini acıyla değerlendiriyorum. Politik değerlendirmeyi doğru yapamıyorsunuz derken bunu söylemek istiyorum.

nuz. Bakın bunu söylerken, size aşırı bir değerlendirme hatasında bulunduğumu belirtmemek için söylüyorum. Benim uluslararası yürüyüşüm sırasında bazıları –bazı dostlar diyeceğim, ama durumları ona denk gelmiyor– *"sizinkiler kendilerini inanılmaz ölçüde yanıltıyorlar. Dürüstlük de etkili oluyor, ama bu hiçbir şeyi kurtarmıyor"* dediler. Söyledikleri doğru. Ve hatta benim için kendilerini yanıltıyorlar, ölüme de yatırıyorlar, yakıyorlar da; bunlar doğru değil. *"Gerçeği görün, zamanında doğru çalışın."* Herkes bunu söylüyor. Benim yurtdışındaki arkadaşlarım inanılmaz ölçüde bağlılar, ölümüne bağlılar. Ama hepsi de *"seni aldatmışlar, kandırmışlar"* diyorlar. Bu, ülke için daha fazla böyledir. Askeri komutanlık da, merkez de böyle. Lütfen bunu sona erdirin diyorum.

İşte dağlar, militanlar ve özgür halk! Benim size suna bileceğim en büyük armağandır

Devrimci gerçeklik, en saygı duyulacak gerçekliktir. Hâlâ bazı bölge pratikleri; Soran pratiği, Dersim pratiği, Amed pratiği, Botan pratiği, Zagros pratiği, bilmem şuranın ya da buranın pratiği diyerek kendinizi ne aldatın, ne de yanıltın. Gerçekler farklı. En başta bu adı geçen arkadaşlarımıza söylüyorum: Doğru politikayı tanıyın ve en çok sevdiğiniz yoldaşınız benim diye, benim üzerimde politika yapmaya herhalde hakkınız yok. Ne orada bu biçimiyle politika yapmak size yaraşır, ne de yaptığınız doğru-devrimci politika olarak değerlendirilebilir. Bakın ben de sizi kendi sahama çağırmıştım, size gerçek yoldaş gibi yaklaştım. Hiçbir zaman sizi satmadım. Şu anda kendim en büyük zorluğu yaşıyorum, ama siz yine Kürdistan'ın özgür dağlarında, özgür militanlarıyla içiçesiniz. İşte dağlar, militanlar ve özgür halk! Bunlar benim size sunabileceğim en büyük armağandır. Bunu tasvip etmenizi istiyorum. Bunun doğru politikasını, doğru partileşmesini, doğru merkezileşmesini, doğru ordulaşmasını, doğru savaştırılmasını ve kendinize doğru sahip çıkmanızı istiyorum. İşte merkezimize, işte önde gelen tüm komuta gücümüze kadrolaşmada doğru anlayış derken, bunları kastediyorum.

Kongre tartışmalarınızda bunları biraz hissediyorsunuz, ama bilgileri somut olarak aktarmadınız ve başlarken de çok tehlikeli bazı tartıştırmaları geliştirmek istediniz. Ben adam tutuklanmasını demiyorum, suçlu varsa anında en sert cezalara çarptırılmalı diyeceğim. Kutsal ulusal kurtuluş savaşımızı kendi güdüleri ve kendi kişiliksizliği uğruna harcayan, yalnız kendisini değil, yüzlerce kişiyi savaşın

Şimdi bu temelde kongreye yaklaşın derken, neyin doğru, neyin yanlış; hangi katılımın doğru, hangi katılımın yanlış, hangisinin yetkili, hangisinin yetkisiz, hangisinin ilgili, hangisinin ilgisiz, hangisinin coşkulu, hangisinin iradesiz, hangisinin zaferi gözetleyen ve düşmanı yiyen, hangisinin düşmana kendisini yediren olduğunu rahatlıkla ortaya koyabilirsiniz. Her şeyi düşmanı çözmeye, düşmanı en başta ufukta, yani öngörüde ve giderek iradede yenmeye adayacaksınız. Tabii onun daha somut ifadesi olarak bu kongrede yapacağımız çözümlemeler, alacağınız kararlar ve yapacağımız görevlendirmeler de gösterecektir.

Bu tecrübeli arkadaşlarımızın aslında kongrenin başlangıcında gündemi saptırmaları affedilebilir mi? Kürt erkeğinin sık sık yaptığı gibi düşmana karşı yenilmiştir, ama kadın karşısında müthiş aslan kesilir. Sizin de yaptığınız bu değil midir? Birkaç tane dayanak-tutanak, birkaç tane işte kadın... Zaten kadına terbiyesi olmayan, ölçüsü olmayan bir konuma getirilmiştir. Erkeğin kadını bu durumda ne hale getirdiği zaten bilinmektedir. Bunların izah edileceği açıktır. Hem sınıfsal, hem siyasal, hem örgütsel, hem de cins boyutunda veya birçok boyutuyla bana göre bu erkek, karıdan beterdir ve aşılmıştır. Ama kadının da kendi gerçekliğini doğru çözemeyeceği, birçok yönüyle kaba ve duygusal davranacağı, cins gerçekliğini de doğru çözemeyeceği açıktır. Ancak bunu fırsat bilip, dev gibi bir çalışmanın neredeyse boşa çıkarılmasını, işte bilmem *"YAJK ne yaptı, bu kongre YAJK'la savaşma ve çatışma kongresi olacaktır"* diyerek, işleri buna doğru taşırmayı en tehlikeli oportünist yaklaşım olarak gördüm ve bunun tedbirini aldım. Şimdi yenilmiş Kürt erkeğini bir kez daha VI. Kongre'ye dayatmanızın ne anlama geldiğini görmeniz gerekir.

Bazı bölgelerin orta kademe kadrolarını sorumlu tutmayın demedim, ama o orta kademe kadroların ve bölgelerin bu duruma gelmesinin birinci derecede sorumluluğu herhalde merkeze düşer, bana da düşer, ama ben bu raporlarımda size durumu açıklıyorum. İsterseniz eleştirin, isterseniz takdir edin. Ben bu konuda bir şey demiyorum. Kendimi bu kongrenize karşı da sorumlu görüyorum. Alacağınız her türlü karara az-çok bağlı olmasını da biliyorum ve katılırımı da, katılımımı da sürdürüyorum. Bu, hepiniz için geçerli olmalıdır. Ben PKK'nin savaşçılarına, PKK'nin orta kademe kadrolarına, özellikle kendini ölümüne katanlara büyük saygı duyuyorum. Kesinlikle onları suçlamıyorum. Bunların suçları Önderlik gerçeği temelinde kendilerini zamanında doğru eğitmemeleri, doğru bir ideolojik-politik ve daha çok askeri iradeye ka-

VI. Kongre'ye Sunduğu Politik Rapor'dan– I

fedaileri yenilmemiştir

"Yaşamı gerçekten niçin istiyorum? Özgürlük için! Yarım kalan işlerimi tamamlamak için istiyorum! Yoksa metelik kadar değeri olmayan yaşamı, çocukluğumdan beri değersiz buldum. Böyle bir yaşamı asla yaşamayacağımı, yaşayacaksam özgürce yaşayacağımı bir ilke olarak belirtmiştim ve bunun gereklerini bu muazzam yürüyüşe sığdırmıştım."

şına benzer bir durum ilgi çekicidir. Buna benzer başka değerlendirmeler de geliştirdik.

Şimdi en yakın yoldaşlarımız olacaksınız, yıllarca birlikte yaşayacağız, ama bizim yaşadığımız statünün ne anlama geldiğine dair bir şey bilmeyeceksiniz! Bunun kabul edilecek yanı olamaz. O zaman başka arkadaşlar da yanımdaydı. Birçok arkadaşın, işte kendi hayalinde yaşattığı bir Önderlik var. İlah gibi bakıyor veya çoğunuzun Önderliği bellediği biçimde yaklaşıyorlar. Binlerce kez baktıkları halde, arkadaşlarımızın bir tek doğruyu görememeleri ve görseler de bunu doğru bir siyasi bilince, örgüt bilincine ve güce dönüştürememeleri sizin dar gerçekliğiniz oluyor. İşte yıllardır sizler de orada yaşıyorsunuz. Sizlerle muazzam eğitim çalışmaları yürüttük. Ortadoğu'da da belli bir tutsaklığımız vardı, şimdi tutsaklığımız dünya çapındadır.

Özelliklerimi, hedeflerimi size anlattım. Ama bunun karşılığında başta tüm Kürdistan halkı ve devrimci güçler olmak üzere sizler için özgürlük imkanlarını yarattım. Bunu anlamanız gerektiğini belirtiyorum. Belki dağların dondurucu soğuğunda aç ve

Ama lütfen biraz derinliğine olup bitenleri anlayın. Güney'de belki size bazı rahat yaşama imkanları da sunulabilir. Ve Soran size rahat gelebilir, ama tekrar vuguluyorum; Behdinan'da da geçmişte bu böyleydi, bunun karşılığı da Önderliğin kellesi idi. Daha '80'lerden beri böyledir. Ben de Ortadoğu'da yaşadım, ama kimse Ortadoğu'da bana sahip çıkmadı. *"Gelin kritik noktalarda bize işbirlikçilik yapın"* diyen de olmadı. Ne kadar özgür çalıştığımı ve Kürdistan Devrimi'ne nasıl kurban edildiğimi biliyorsunuz. Bunu özgücümle yaptığımı da biliyorsunuz. Karşılığında kimsenin kellesinin verilmediğini de biliyorsunuz. Gerçek devrimci politika, gerçek devrimci önderlik, gerçek PKK'lilik böyle yürütülmüştür. Bunu anlamanız gerektiği konusunda sizi uyarıyorum.

Suni dengeler

Şimdiye kadar politik düzeyinizin, gerek dış güçlere, gerekse PKK içinde Önderlik gerçeğine dayanmanızın, bir suni denge olduğu, bir sırtta taşınan küfedeki yedi cücelerin konumu olduğu boşuna söylenmiyor. Siz kendinizi çok kandırıyorsu-

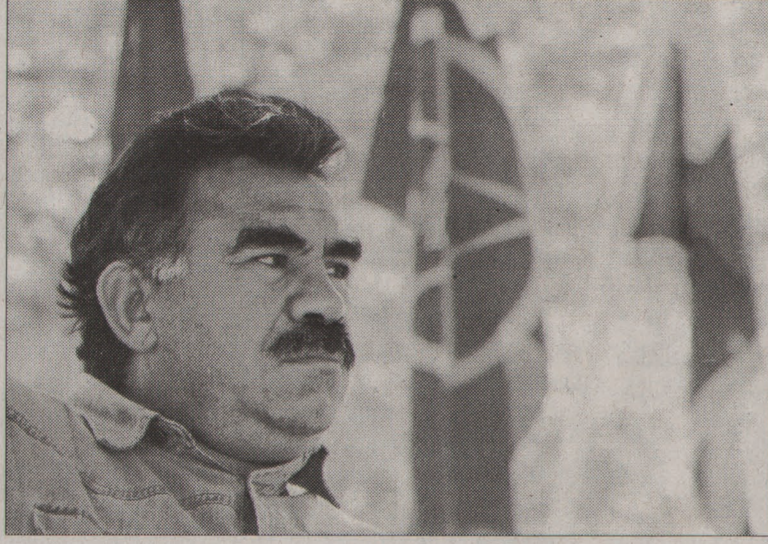
dışında tutan ve görevlerini yerine getirmediği için onlarca kadroyu imhaya götüren çok sayıda sözümona komutan vardır. Bu durumda en ufak bir olumsuzluğa girerlerse, kongreye karşı saygılı olmayanlar, bütün yaptıklarını doğru bir biçimde ortaya koymayanlar ve örtbas etmeyi deneyenler olursa, bunların elbette tutuklanmaları gerekir. Hele biraz daha olumsuzluğu dayattılar mı, duyarsızlık ve ilgisizlikle *"köşeye çekiliyorum"* dediler mi, hele hele bozgunculuk ve kaçış gibi doğrudan veya dolaylı tavırlar içine girenler oldu mu veya *"tıkandım, tükendim"* gibi yöntemlerle sıyrılmaya çalıştılar mı, bunları yapanların gözünü çıkarın derim. Bu tür durumlarda tutuklama ucuz bir cezadır. Ölüm kalım savaşı veren bu halka ve kendi insanlarımıza doğru sahip çıkamayan, ölümü haketmiştir.

Ama ben hâlâ şerefiniz için direniyorum. Bunu kanıtlamama hiç gerek yok. Bu, dağlardaki özgürlük değerleri; bu, muazzam özgürlük çabasıyla bağlantılıdır. Bu son dört aylık büyük yürüyüş olmasaydı, gerçeken sonunuz perişan olurdu. Bunu gerçekleştirmek için hâlâ nefes nefeseyim. Demek istediğim şu: Burada saygılı bir sonuca gidecesiniz. Hiç olmazsa anadan doğma terbiyesiz olduğunuzu teorik olarak kanıtladım. Piçleşme teorisini size anlattım. Anasının bebeği gibi nasıl yaşanılabileceğini ve müthiş özgürleşmenin nasıl mümkün olduğunu hepinize gösterdim. Bireyciliği bırakın, bu ulusa silinmeyecek terbiye, eğitim bunun içindir. Bu da size müthiş verildi.

vuşturamamalarıdır. Ama burada esas sorumluluk merkezindir diyorum. Buna kongre de değinmiştir, ama bir kez daha değinmeyi uygun görüyorum.

Çözümsüzlüğü çözüm diye dayatmak, ihanetten daha kötüdür

Eğer merkezimiz ideolojik-politik sorumluluğunu veya ideolojik-politik çizgiyi, askeri çizgiyi –ki bundan kaynaklanıyor– kadrolara taşırsaydı ve bunu ölümüne başarabilseydi bugün orta kademe kadroların her birinin durumu da çok farklı olurdu. Dolayısıyla çözümsüzlüğünü bir çözümmüş gibi sunmak, bunun dışında bir gelişmenin olamayacağını göstermek gafletten ve hatta ihanetten daha kötüdür. Bu tür tutumların sahiplerini sert biçimde uyarıyorum ve bu temelde sonuca giderken, bazı çok çarpıcı gelişmelerin daha şimdiden görülmesi gerektiğini vurguluyorum. Çözümsüzlük bir kader değildir, çözüm vardır. Çözüm olmasaydı, bir imha saldırısı boşa çıkartılıp, neredeyse zafer aşamasına getirilebilir miydi? Çözüm olduğu için getirilebilmiştir. PKK'de çözüm olmadığını söylemek, PKK'de savaşın ve örgütlenmenin bir çözüm olmadığını söylemek veya şimdiye kadar olup-bitenin aslında içinde çözümü de taşıdığını görmemek; ya bilinçli ve iflah olmaz bir oportünist ya da gafil olmak anlamına gelir. Ama eksik ve yanlış olan veya oportünistlik ve gafletten daha kötü olan durum, benim söylediğim gerçekleri kavrayamamaktır, Önderlik gerçeğini başta merkezi öğelerimizin doğru kavrayamamasıdır!

"Bu son dört aylık büyük yürüyüş olmasaydı, gerçekten sonunuz perişan olurdu. Bunu gerçekleştirmek için hâlâ nefes nefeseyim. Demek istediğim şu: Burada saygılı bir sonuca gideceksiniz. Hiç olmazsa anadan doğma terbiyesiz olduğunuzu teorik olarak kanıtladım. Piçleşme teorisini size anlattım. Anasının bebeği gibi nasıl yaşanılabileceğini ve müthiş özgürleşmenin nasıl mümkün olduğunu hepinize gösterdim. Bireyciliği bırakın, bu ulusa silinmeyecek terbiye, eğitim bunun içindir. Bu da size mühtiş verildi."

Hâlâ söylemeye devam ediyorum. Bazıları gafletten de daha kötü bir durumdalar. Sözümona sevdikleri yoldaşları, Önderlik katlediliyor, onlar bu temelde yaşamayı kabul ediyorlar. Mülayim olmaya hiç gerek yok. Birkaç dosttur, biraz tartıştılar. "*Seni orada sattılar*" dediler. "*Hayır, Ortadoğu'da kimse beni satmadı*" dedim. "*Hayır, bu anlama geliyor, sana sahip çıkmıyorlar*" dediler. Demek ki, böyle sezinliyorlar. "*Hayır, elinden geleni yaptılar*" diyorum. Peki siz beni sattınız mı? Bilinçli, fiziki bir satma işi olsaydı, belki iyi olurdu. İşte en kötü gaflet dediğim olay budur. Benim yanımda boyun eğenler, arkamdan başka şeyler yapıyorlar. Sizde derin bir yoldaşlık olsaydı, bunlardan politik sonuçlar çıkaracaktınız. Kıyamet kadar sonuç çıkaracaktınız ve korkunç bir biçimde düşmanın üzerine gidecektiniz. Yalnız kaba bir savaşçılıkla değil, duygu ve düşüncede, özellikle askeri tarzı doğru ele almada, politik tarzı doğru ele almada ve örgütlendirmeye dönüştürmede, imkanları özellikle eğitim amacıyla kullanmaya büyük başarılar kazandıracaksınız. Bütün bu genç savaşçılarımızı müthiş eğitmeye, onları birer aslan gibi yapmaya ve onlara tehlikenin büyüklüğünü göstermek kadar, doğru savaşma tarzıyla da özgürlük alanlarını açmaya ve böylece de Önderliğin gerçek bir yoldaşı olmaya kanıt getireceksiniz.

Bunun başarılı pratiğinin sergilenmesi imkansız mıdır? Tekrar söylüyorum; bu durumda olmama rağmen ben hâlâ size imkan sunmuyor muyum? Ben bunun gereklerini pratikte ıspatlamıyor muyum? Sizin siyasal amaçlarınızı bütün dünyaya taşırdım. Bir İtalyan, koruyan mıdır, gözetleyen midir? İtalyanların yüzde sekseni beni bilir. Hayır yüzde yüzü bilir ve dünyanın hangi yerine gidiyorsam, neredeyse oradaki insanların yüzde yüzü tanır.

Bütün bunlar, acaba sandığınız gibi kendiliğinden mi oluyor? Hayır! Müthiş ölümüne yürüyüşlerle, olağanüstü yürüyüşlerle halkın belleğine kazıyarak, sizleri tanıtıyorum. Belki ben kaybediyorum. Evet, bunu söyleyenler beni kutsal bir statü içinde tutanlardır. Ama halkımızı da böyle temsil ediyoruz. Bunun sonucunda ayağa kalkan Kürt halkı ve sizin kitle zemininiz doğuyor. Dünya halkları sizi tanıyor, ama bu temelde tanıyor. Başka Kürt önderlikleri de var. Washington'a gittiler, Avrupa'ya gittiler, Türkiye'ye gidiyorlar ve yanıbaşınızda çoklarını en olmadık biçimde özgür yaşatıyorlar. Ama bütün bunların benim yürüyüşümün amansızlığı temelinde olduğunu bilmek zorundasınız. Sizin de şu anda özgürlük duygularınız rahat olabilir. Ama gerçekten de bunun en büyük payı bizimdir.

Şimdi sizden hak talebinde bulunmak için bunları söylemiyorum. Size ne kadar değer verdiğimi anlatmak fikrinde de değilim. Gerçekleri görmeniz için söylüyorum. Saptırmamanız için, duyarlı hale gelmeniz için söylüyorum. Bir dostun "*tutsak bir aslan*" demesi fazla bir şey ifade etmez. Ama şu anlamda çok önemli. Bu, en büyük cezalandırma biçimidir. Siz oradasınız "*özgür aslanlar*"sınız, istediğinizin üzerine atlayıp parçalayabilirsiniz. Ancak siz, orada çözümsüzlükten, tıkanmaktan, savaş güçlerinin kendi içinde boğulmasından sözediyorsunuz. Savaş gücünü eğitmeme, örgütlememe ve hâlâ gerilla taktiklerini uygulamama nasıl olabilir? O müthiş dağlarda düşmanı imha edecek bir birliği oluşturamadığınızdan bahsediyorsunuz. Orada bir takımla bir düşman taburunu imha etmek zor değildi. Ama bir takımla bir düşman taburunu imha etmeyi bir yana bırakalım, bir taburumuz neredeyse bir düşman takımını bile imha edemeyecek duruma gelmiş. Sizin taktik ustalığınız işte budur.

Peki utanmıyor musunuz? Savaşta çözümsüzlük olur mu? İsimlerini vermek istemiyorum. Sözümona savaşta eski olan bazı komutanlarımızın eline o müthiş dağlık alanlarda derya kadar büyük güç geçti. Bir gerilla takımıyla bir düşman taburunu imhaya götürmek çok mu zordu? Ya sürekli kaçış pratiği ya da mevzi savaşı. Kaldı ki mevzi savaşının bile gereklerinin onda birini yerine getirmediğinizi biliyorsunuz. Avantajlı yanlarının onda birini bile kullanamadığınızı biliyorsunuz. Şimdi tarz geriyse, askeri çizgi başka türlü olmaz. Bir arkadaşımız "*işinin temelinde yanlışlık var*" diyor. Mesele bu değil. Birkaç orduyu yerle bir edecek gerilla gücünü elinize vermedik mi? Bana komutan diye dayattıklarınızın yüzde kaçı şimdi yanınızda? Hani bunlar sizin arkadaşlarınızdı? Bunların eline komutanlığı siz verdiniz, ama onlar şimdi neredeler? Bu aşağılık yaratıkları kim komutan yaptı?

Bu fedai güçle dünya bile bastırılırdı

Benim altın gibi değerlerim vardı, hepsi toprakta çürüyor. Ölümüne direnen birlerce insan toprakta çürüyor. Onları kullanamayan kim? Bunları doğru savaştırmayan kim? Bunun hesabını vermekten kaçıyorsunuz ve sorunu çözümsüzlüğe getirip bırakıyorsunuz. Bunu yapmayın diyorum, sizi uyarıyorum. En büyük öfke duyduğum gerçeklik budur. Bu fedai güçle dünya bile bastırılırdı ve hâlâ dünya bundan korkuyor. Bu fedai gücün Başkanı olduğum için de beni amansız takip ediyorlar. Sözümona bu sahte komuta da, bu gücü hainlik bile yapamayacak biçimde eğitimsizlik, örgütsüzlük, taktiksizlik nedeniyle en sınırlı bir mevzilendirmeyi gerçekleştirememekten ötürü ölüme yatırıyor. İşte acı komuta gerçeği! Bunu göreceksiniz. Bunu görüp, çözümü buradan çıkaracaksınız.

Savaş tarzımızda yanlışlık varmış. Çözümsüzlük kadermiş. Bunları söyleyenlerin dillerini kesmek gerekir. Açık söyleyeyim; PKK gerçekliği bu değil. PKK gerçekliği zafer gerçekliğidir ve onun da on zaferi yakalayabileceği çalışmalar yapılmıştır. Onu toprağa hiç de hakketmediği bir biçimde düşürenler utansın! Görevlerinin onda bir gereklerine sahip çıkmayanlar utansın! Onlar kaybettiriyorlar. Onlar çözümsüzlüğü dayatıyorlar. Şunu da bilmeniz lazım: PKK yürüyor, ben yürüyorum. Gerillanın PKK ile yürümesi, PKK'nin savaşçılığı ile yürümesi kahramancadır. PKK'nin o müthiş savaşan fedaileri yenilmedi, özellikle özgür kadın hiç yenilmedi. Özgür kadın, mesele yapılacak bir kadın değildir. Yanıbaşınızda en büyük fedakarlığı ve fedailiği yaptıklarında bile eğer hâlâ çözümsüzlük diyorsanız, biraz utanmanız, bin defa yerin dibine girmeniz lazım. Üç tane fedai kadın gerilla gidip kendilerini bomba yaparak düşmanda patlatacak ve yüzlercesi buna hazır olacak, siz ise hâlâ YAJK'ın sorun olduğunu söyleyeceksiniz. Bunu söylemek en büyük şerefsizliktir. "*Hâlâ çözümsüzlük var*" diyeceksiniz. Bu da dediğim gibi en büyük şerefsizliktir ve ajanlıktan daha tehlikelidir. Bunun için dilinizi keserim diyorum.

Bazı doğruları görün. Böyle fedailere sahip olan komutan, o fedailerin bir takımını örgütlesin, o zaman Ortadoğu'ya nam salar; Ortadoğu'yu inim inim inletir. Gerçek bu değil midir? Ne zaman yaraşır komutan olacaksınız? Ne zaman buna merkez olacaksınız? Ben bu soruya cevap istiyorum. Bir avuç böyle kararlı militan bütün dünyayı titretir. Ne zaman bunu kullanacaksınız? Merkez ve komutan olmak isteyenler, bundan sonra doğru kullanacaklar. Bunun garantisini bana versinler. Bu temelde söz veriyorlarsa, kendilerini merkeze önersinler. "*Bunun eğitimini, örgütlenmesini, her türlü taktik düzenlemesini doğru yapacağız, sonuna kadar çözümüne sahip olacağız*" diyorlarsa, kendilerini hem merkeze, hem de her türlü komutanlığa ve görevlendirmeye önersinler.

Kongremizin değerli üyeleri!

Burada tartışmaları daha fazla açmak istemiyorum. Bu çerçeve dahilinde tüm eyalet pratikleri de içinde olmak üzere, tartışmalara şüphesiz devam etmelisiniz. Sorumluları çeşitli düzeyde eleştirin. Yine çözümsüzlük nereden kaynaklanıyorsa bunun sahiplerini bulup hepsini ortaya çıkarın. Yine çözüm nerede ve nasıl yakalanır, onu da doğru bir biçimde ortaya çıkarın. Bunlar yüce, kutsal görevlerinizdir. Ben de dahil, hiçbir güç sizi bunları doğru tartışıp, doğru çözümlere ulaşmaktan alıkoymasın. Eski ve yeni, adı geçen ve geçmeyen arkadaşlar –eleştirdiklerim de dahil– eğer mütevazi ve doğru bir biçimde partimize olduğu kadar VI. Kongre şahsında tüm çalışmalarımıza, ideolojik, siyasi, askeri ve örgütsel, her düzeyde komuta rolünü üstlenerek katılmaya hazırlarsa, bu çözümlemeler ışığında yaptığınız tartışmaların, vardığınız kararların ve çözümleri ile yapabildiğiniz görevlendirmelerin gereğine inanıyorlarsa; mütevazi bir biçimde "*doğru budur*" deyip, "*gereklerini yapacağım*" diyorlarsa, herkese görev verilebilir. Ama tekrar söylüyorum; "*şimdiye kadar böyle geldi, böyle gider*" diyen kim varsa, ona amansız bir biçimde yüklenmekten kendinizi alıkoymayın. Biz affedeceğiz demiyorum, ama eğer doğru bir söz verilmişse ve günlük pratikle bu kanıtlanıyorsa, herkese gerçek yoldaşımız olarak davranırız. Ama bildiğini okuyorsa, emredilen veya öngörüleni yerine getirmekten kaçıyorsa, tartışmalar ve eleştirileri etkisinde ayarlama yapıp tekrar kendini dayatmak istiyorsa, böylelerini affetmeyeceğimizi herkes bilmek durumundadır.

Dönüşüm gerçeği şarttır! Ben bu hususları sanırım oldukça açtım. Bunlar bildiğiniz hususlardır, yıllar boyu yaptığım çalışmalardır. Lütfen gereklerine göre kendini dönüştürmesi gerekenler dönüştürsünler. Bunun YAJK ile, eski veya yeni olmakla fazla ilgisi yoktur. Yetmiş yaşında da olunsa, dönüşüm gerekiyorsa dönüşülür. Askeri, siyasi, ideolojik, pratik görevler kadar, çözüm ve görevlerde başarı yakalanarak, dönüşerek bu temelde görevlere yüklenilir. En sıradan olanından tutalım, en karmaşık ve en zor görevlendirmelere böyle gideceksiniz.

Umarım önümüzdeki süreçte bir kez daha çalışmalara katılırım. Ama şimdiden belirteyim; özellikle eski merkezi öğelerimizin önemli bir kesimi kendilerini tam dönüşüme hazır hissetmiyorlarsa, merkez yedeği gibi kalabilirler. Ama "*ben hazırım, merkez rolünü oynayabilirim*" diyen bu eski arkadaşlarımızdan önemli bir kesimine görev verilir. Yine genç arkadaşlarımızdan adı duyulmuş veya duyulmamış bazıları "*bu çerçevede amansız bağlıyım, zaferin gereklerini yerine getirmekte iddialıyım*" diyorlarsa, onlara da merkezileşmede yer verilebilir. Bu temelde birçok komutanlıklara görevlendirmeler gerçekleştirilebilir. Bunu önümüzdeki görevlendirmede daha somut ortaya koyabilir, gerektiğinde isimler düzeyinde de belirtebilirim.

Yine nicel ve nitel olarak tüm merkez ve komuta kadroları için de söylenir, YAJK için de söylenir. Anlayış gücü olan, entellektüel gücü olan, anlamaya büyük değer veren, öyle kaba köylü pratiğiyle değil, ama anlayan ve pratik ifadesini gösteren arkadaşlara bu çalışmalarda kadın ağırlığının daha fazla olmasına yönelik yer verilmelidir. Kaldı ki, YAJK Kongresi bu konuda daha ileri bir merkeziyetçiliği kendisinde yaşatacaktır. Ama genel kongrede hem nicel, hem de nitel olarak daha fazla katılabilirler. Eleştiriler sadece dar cins görüşü açısından anlaşılarak değil, tam tersine tamamen erkek damgasını da taşısa, bunu aşmak için ideolojik, politik, askeri ve örgütsel tüm konulara canlı katılması ve kadın özgürlük cephesi temelinde kendi çözümlerini koyması da YAJK katılımlarının önemli bir görevidir. Bunu daha çarpıcı bir biçimde dar kalmadan yerine getirmek önemlidir ve kadın özgürlüğünde büyük bir gelişme anlamına gelir.

Önderliğin dönemsel çözümü çerçevesinde öne atılın ve engel tanımayın!

Daha derin düşünmeniz ve geçmişte tüm yoldaşların veya tüm komuta gücümüzün düştüğü yanlışlıkları tekrarlamamanız için, şimdiden büyük irade eğitimine, büyük ideolojik eğitim kadar, taktik yaklaşıâmlara çok yoğun hazırlanmanız gerektiğini vuguluyorum. Önümüzdeki dönemde gerilla taktikleri nasıl gelişebilir? Bu konuda kendi çözümlememi ileride geliştireceğim. Vardığınız bazı sonuçları doğru bulduğumu şimdiden belirteyim. Savaş birlikleri, küçük gerilla birimleri, savaş bölgeleri, çok gizli ve demin çerçevesini çizmeye çalıştığım gibi zaferi gözüne kestiren, savaşı tam bir özgürlüğün vazgeçilmez değeri gibi gören birlik ve komuta anlayışlarına geçit verilecektir. Kendi içinde yenilmiş, savaşın sonuç alacağından umudunu kesmiş kişiliklere, adı-sanı-şanı ne olursa olsun, görev verilemez. Ama taktik duyarlılığı olan, başarma hırsı çok yüksek çok sayıda yoldaşa birçok savaş bölgesinde, karargahta –kurmay biçiminde olur, birlik komutanlığı biçiminde olur– çok yönlü görevler verilecektir. Hepiniz kendinizi buna amansız biçimde hazırlayabilir, hatta önerebilirsiniz. Ama çözüm çerçevesinin, Önderliğin dönemsel çözüm çerçevesinin başlangıçta olduğu kadar, şu anda da muazzam yürüyen çerçevesinin ne olduğunu gözönüne getirerek, amansız bir biçimde öne atılın ve engel tanımayın.

Benim size en son çağrım şudur: Gerçekten bir tutsak aslan oduğumuzu da söyleyemeyiz. Benim kendimi tutsak aslan durumuna getirmem asla mümkün değildir. Aslan olup olmamam da o kadar önemli değildir. Ama sizlerin gerçek özgür arkadaşlar olarak öne atılabileceğiniz söyleniyor. Bu, yalnız kaba eylemlilikle olmaz. PKK'nin ideolojik, politik ve askeri çizgisi kadar, bunun pratik örgütlenme düzeylerini eyleme geçirmede de zaferi garantileyen bir tarzla özellikle taktik önderlik hususlarına amansız katılarak, bu konuda hiçbir engel tanımayın. Kim "*ben hazırım, kendime güveniyorum, verdiğim söz pratiğim olacak*" diyorsa, önümüzdeki tarihi görevlere gerektiği kadar katılacaktır veya kendi kendisini sorumlu görerek garantisini teşkil edecektir.

Tüm kongremizi bir kez daha bu temelde tartışmalarında daha derinlikli olmaya, çözüme giderek yön veren bir doğrultuya girmeye, onun gerekleri üzerinde amansız durmaya çağırıyorum. Coşkuyla, çözümün ve zaferin ipuçlarını veren sonuçlara gitmenizin her zamankinden daha mümkün oluduğuna ve başarının VI. Kongremiz şahsında sizin olacağına inanıyorum.

Bu açıdan VI. Kongre çalışmalarınız sonuca doğru giderken, gerçekten çözüm yanı giderek gelişen, ideolojik-politik çizgi görevlerinin nasıl yerine getirileceğine, merkezi düzeyimizden kadro düzeyimize taşırılmaya kadar, yine taktik, askeri kadrolarımızın ve hatta diplomatik kadrolarımızın nasıl şekilleneceğine; yine bu arada özgür yaşam düzeyimizin saflarımızda YAJK somutundan tutalım, giderek erkeğinde çözülerek dönüştürülmesine, nasıl taşırılacağına dair bu kongremizin çok önemli bir çözüm gücü olacağına ve başarıyı daha şimdiden yakaladığına dair inancımı da belirtmek istiyorum.

"Gerillanın PKK ile yürümesi, PKK'nin savaşçılığı ile yürümesi kahramancadır. PKK'nin o müthiş savaşan fedaileri yenilmedi, özellikle özgür kadın hiç yenilmedi. Özgür kadın, mesele yapılacak bir kadın değildir. Yanıbaşınızda en büyük fedakarlığı ve fedailiği yaptıklarında bile eğer hâlâ çözümsüzlük diyorsanız, biraz utanmanız, bin defa yerin dibine girmeniz lazım. Üç tane fedai kadın gerilla gidip kendilerini bomba yaparak düşmanda patlatacak ve yüzlercesi buna hazır olacak, siz ise hâlâ YAJK'ın sorun olduğunu söyleyeceksiniz. Bunu söylemek en büyük şerefsizliktir."

Fedai savaş tarzıyla yenilmeyecek güç yoktur

PKK Başkanlık Konseyi

Her yeni sürecin ilk başlangıç adımları nasıl atılırsa, sonraki adımları da ona göre getirilir. Eğer ilk adımlar yanlışlık ve eksiklik üzerine oturtulmuşsa sağlıklı bir gelişme sağlanamaz. Eğer ilk adımlar doğruysa, yerinde atılmışsa, ondan sonra gelen adımlar başarılı olacaktır. Bu anlamda fedailik çalışmasına başlayan arkadaşların nasıl bir başlangıç yapacaklarını tartışmaları gerekiyor. Bu tartışmalar aynı zamanda fedai hazırlıklarımızın da doğru temelde önünü açacaktır.

Apoculuk'ta ilk çıkıştan bugüne geniş imkanlarla devrimcilik yapılmamıştır. İmkansızlıkların, zorlukların olduğu yerde iyi bir devrimcilik yürütülmüş, başarı bu noktada alınmıştır. Bu başından beri böyledir. Hem etkileri ve hem de sonuçları çok fazladır. Özellikle bu dönemin fedailiğine bu temelde yaklaşılmalı, ilk adımlar sağlam atılmalı, iyi örgütlenmeli, çalışma kendi içinde zayıflık bırakmamalıdır.

PKK ideolojisi ve bu ideolojiden çıkan yaşamın kendisi fedailiktir. Dar anlamda bir fedailik değil; denilebilir ki geniş anlamda bütün PKK üyeleri ve ARGK savaşçıları fedailik ideolojisi ve yaşamı temelinde mücadeleye hazırlanıyorlar. Önderliğin değerlendirme ve eleştirilerinden de anlaşılıyor ki, fedailik çizgisinde bir gelişme vardır, ancak eksiktir. Bu biçimde ele alındığında PKK, ARGK ve ERNK'nin fedailik temelinde oluşan örgütlenmeler olduğunu rahatlıkla görebiliriz. Ancak yukarıda da belirttiğimiz gibi bu eksik kalmış tamamlanamamış bir fedailiktir. Yani devrime tam anlamıyla cevap olacak düzeyde bir fedailik henüz oluşamamıştır. Önderlik "*PKK devrimcileri kendileri için değil, halk için yaşarlar*" diyor. Bunun anlamı şudur: Kendisi için yaşamayan, halk için yaşayan biri, her alanda halkın hizmetindedir ve o bir fedaidir.

Fedailik nedir, ne değildir sorusuna en iyi cevabı Büyük Fedai Kemal Pir'de görebiliriz. Büyük enternasyonalist devrimci ve büyük fedai Kemal Pir ölüm orucunda şehit düşmeden önce şöyle diyordu: "*Kimse direnişimizi yanlış anlamısın. Biz ölümü değil, yaşamı seviyoruz. Biz ölüme gittiğimizde bilin ki yaşam için gidiyoruz. Biz yaşamı uğrunda ölecek kadar seviyoruz.*" Büyük fedai Kemal Pir yoldaş, bu kısa sözleriyle fedailiğin ne olup olmadığını iyice ortaya koyuyor. Fedai odur ki, kendisi için değil halk için yaşar. Yaşamı o kadar seviyor ki, yaşamı için canını veriyor. Bu iki anlamlı belirleme fedailiği çok iyi dile getiyor. Bunun için de Önderliğin çalışmaları baştan günümüze kadar ruhsal, fiziki, felsefik, ideolojik ve yaşamsal fedailik esasları üzerinde geliştirilmiştir.

Neden bu biçimdedir?

Çünkü Kürdistan'da başka bir devrimcilik başaramaz. '85 yılında broşür haline de getirilen bir konuşmasında Önderlik; "*Başka bir ülkedeki devrimi zafere götüren bir devrimcilik, bizim ülkemizde bir insanın karnını bile doyuramaz. Hatta bizi yurtseverlik noktasında bile tutamaz. Bunun için bizim ülkemizdeki devrimcilik, bizi başarıya götürecek devrimcilik diğer ülkelerdeki gibi olamaz. Ne Vietnam gibi, ne Angola gibi ve ne de diğer ülkelerdeki gibi. Bunlardan daha ileri olmak zorundadır. Bizim ülkemizin koşullarına göre olmak zorundadır*" diyor ve Kürdistan'da bizi zafere götürecek devrimciliği böyle dile getiriyordu.

Bu temeldeki yürüyüşümüzde bir taraftan toplumsal direniş kişiliği, bir taraftan "*bundan fazla gidememem*" kişiliği ve gericilikte direnen kişiliğimiz. Öte taraftan da dur durak bilmeyen önderliksel çalışma uzun süre devam etti ve sonuçta Önderlik çalışmalarıyla fedailik zemini gelişti. Diyebiliriz ki bütün arkadaşlarda az ya da çok, ruh, felsefe ve ideolojik temelde bir fedai yaşamı vardır. Yalnız PKK üyelerinde, ARGK savaşçılarında değil, halkımızda da bu gelişmeyi görmek mümkündür. Örneğin bu yılın Newroz kutlamalarında düşman silahı halkın göğsüne dayamış, halk ise, "*Bi can, bi xwîn, em bi terene ey Serok!*" sloganı atıyor. İki jandarma köye geldiğinde saklanacak yer bulamayan, jandarmalar gitmeyinceye kadar saklandığı yerden çıkamayan halkımız, bugün göğsünü silaha verip slogan atıyor. Bu da gösteriyor ki, mücadele güçlerimizde gelişen fedailik, halkımızda da gelişmiştir.

"Fedailik, PKK devrimciliğinin özüdür. Bugün yapmak istediklerimiz nedir? Madem ki devrimci güçlerimiz ve halkımızda fedailik bu noktaya kadar gelmiş, bu şekilde hareket ediliyor, o halde bunu daha da geliştirebiliriz."

VI. Kongre fedailik kongresidir

Diyoruz ki fedailik, PKK devrimciliğinin özüdür. Bugün yapmak istediklerimiz nedir? Madem ki devrimci güçlerimiz ve halkımızda fedailik bu noktaya kadar gelmiş, bu şekilde hareket ediliyor, o halde bunu daha da geliştirebiliriz. Atacağımız adımlar eskisinden ileri olacak. Ancak burada bir hataya da düşmemeliyiz. Geliştirdiğimiz adımlar tamamen yeni değildir. Önderliğin yıllardır sürdürdüğü çalışmalar Önderliğe yönelik komployla birlikte bir patlama noktasına gelmiş, büyük emeklerle sulanan ağaç büyümüş, meyvaya durmuştur. VI. Kongre çizgisinde yürüteceğimiz çalışmalar, yaratılan gelişmeyi zirveye taşımak olacaktır. Bu dönemin yeniliği adımların tam atılmasında ifadesini buluyor. Yani çalışmalar pek çok gelişmeyi yaratmış, şimdi bunun tamamlanması isteniyor. VI. Kongre bu anlamda tarihi bir rol üstlenmiş, fedailik çalışmalarını tamamlama temelinde ulusal kurtuluş mücadelemizde yeni bir süreç başlatmıştır. Bu anlamda VI. Kongremiz fedailik kongresidir. Bilindiği gibi I. Kongremiz partinin kurulmasıydı. II. Kongremiz hazırlık ve ülkeye dönüştü. III. Kongre kişilikte değişim-dönüşüm yaratma ve partileşmeyi geliştirme kongresiydi. IV. Kongre gerilla, V. Kongre ise bir partileşme kongresiydi. İşte tarihi bir dönemde gerçekleşen VI. Kongremiz de tam bir fedailik kongresidir. Bu kongremiz bizi başarıya götürecek fedailik çizgisini yaşamın her alanında ortaya çıkarmıştır. Binlerce gerillamız fedailik kararı vermiştir. Partimizin yarattığı gelişme kendisini bir karara dönüştürmüştür. Diğer yandan halkımız fedaice bir tarzda savaşmaya başlamış, kendisi ile düşman arasındaki savaş sınırını kaldırmıştır. Bütün mücadele mensuplarımız ve halkımız açısından karar isteniliyordu. Karar VI. Kongremizin kendisi olmuştur. Biz, kongre çizgisinde fedaileşerek uzun süredir yürütülen bu çalışmayı tamamlayacağız. Buna bağlı olarak biz, bu süreçte zafer dönemi savaşını yürüteceğiz.

Şimdi esas çerçeve bu olunca, bu sürece nasıl geldik? Özellikle içinden geçtiğimiz süreç nedir sorularına devrim ve düşman cephesinden bakarak cevap vermemiz gerekiyor.

Düşman bütün süreçlerde saldırılarını aralıksız olarak sürdürmüştür. Önderliğin Ankara'da ilk adımları attığı günden, 15 Şubat'a kadar, yani Önderliğin esir düştüğü güne kadar saldırılar durmamıştır. Devrimci çalışmalarımız bu anlamda birçok zorlu dönemden geçti. Bu dönem gerçek bir ulusallığın ve Kürt kişiliğinin tanınması dönemiydi. Bu ilk çalışma, ideolojik bir çalışmaydı. Düşmanın saldırıları da buna paralel başladı. Tam olarak tehlikeyi görmese de bu çalışmayı engellemek istiyordu. Bunun için bazı kişileri devrimci grubun içine sokarak, ideolojik çalışmanın önünü almak ve anlamsız eylemlerle grubu yolundan saptırmayı amaçlıyordu. Zamansız çıkışları yaptırarak grubun üzerine gitmeyi ve tasfiye etmeyi hedefliyordu. Pilot'un hikayesi biliniyor. Pilot, ideolojik çalışmalarımıza bir müdahaleydi. 18 Mayıs '77'de Haki Karer yoldaşımız şehit edildi. Yani daha ideolojik bir grupken, "*burada durun ve kendinizi dağıtın*" diyorlardı. Bundan sonra Kürdistan'a giriş çalışmaları başlatıldı. Partiyi kurma ve siyasi mücadele süreci başladı. Burada da düşman sıkıyönetimlerle, sivil ve askeri güçlerini birleştirerek, çalışmalarımızın geliştiği yerlerde üzerimize geldi. Maraş katliamı bu anlamda önemli bir dönemeçtir. Ancak düşman bu katliamla da mücadelemizin engellenemeyeceğini anlayınca 12 Eylül '80'de askeri faşist darbeyi gerçekleştirdi. Partimize ve halkımıza karşı saldırılarını yoğunlaştırdı. Yüzlerce kadromuzu zindanlara doldurdu. Buna karşı partimiz tarafından geri çekilme, hazırlanma ve ülkeye yeniden dönüş hazırlıklarına girişildi. Ülkeye girişte de düşmanın karşı tedbirleriyle karşılaşıldı. Bir taraftan kendisi tedbir alıyor, bir taraftan da KDP yoluyla bizi savaştan alıkoymaya çalışıyordu. 15 Ağustos '84 tarihi devrimci atılımımız bu koşullarda gerçekleştirildi.

Önderliğe komplo ile fedailiğin ve zaferin önü alınmak isteniyor

15 Ağustos '84'ten, 15 Şubat '99'a kadar mücadelemiz birçok süreçten geçti. Atılımın başladığı dönemde merkezimizin üyelerinden birçoğu, "*bu iş olmaz, geri adım atalım*" diyerek yenilgiye kapı açıyorlardı. Daha savaş başlarken bizi yenilgi noktasına getirmek istiyorlardı. Önderlik III. Kongre'de bütün bunlara cevap veriyor, yenilgi ve kaçışın yolunu kapatıyordu. Yine de düşman içimizde ve dışımızda boş durmuyordu. Kör Cemal, Terzi Cemal, Fatma ve Hüseyin Yıldırım gibiler III. Kongre'den sonra düşman denetiminde tahribatlarını sürdürüyorlardı. Ama aynı zamanda kahramanca bir direniş de var. Önderlik tek başına kaçışın, yenilginin ve inançsızlığın yolunu kesip direnişi '90'a kadar getiriyor. '90 yılı ve sonrası Kürdistan Devrimi'nde yeni bir sürecin başlanması anlamına geliyor. Bu sürece kadar Kuzey'de, Güney'de ve yurtdışında büyük gelişmeler yaratılıyor, düşmanın yoğun saldırıları karşısında büyük bir direniş yürütülüyor. Tabii bizim içimizde de devrimin zorlukları karşısında zayıf davrananlar Önderlik çizgisi ve düşman arasında gidip geliyorlardı. Önderlik bir yandan devrimin yeni bir sürece girmesi için çalışmalarını yoğunlaştırıyor, öte yandan da bu sürecin temellerini geliştiyordu ve VI. Kongre ile bunu tamamlamak istiyordu. Kürdistan Devrimi'nde ulusal birlik temelinde tüm Kürtlerin içinde yer alacağı yeni bir dönem başlatılıyordu. İşte bu yeni sürecin kararı alındığında dünya emperyalizmi, sömürgecilik ve ihanet ittifak yaparak Önderliğin üzerine gittiler. Önderliği esir alarak yeni sürecin, yani fedailik ve zafer sürecinin önünü almak istiyorlardı. Önderliğe saldırmalarının birinci sebebi budur.

'99'da Önderliğe karşı geliştirilen bu son komplo bir tesadüf değildir, çok kampsamlı bir plandır. Günlük olarak planlanmıştır. 9 Ekim '98'de Suriye'yi tehditle başlıyor. Suriye tehdit edildiğinde, ABD'nin bir savaş gemisi İskenderun Körfezi'nde hazırdır. Eğer Önderlik Suriye'den çıkmazsa, havadan, denizden ve karadan Suriye işgal edilecek. İşgal için bütün hazırlıklar tamamlanmış. Emperyalistler, sömürgeciler ve hain güçler günlük olarak böyle bir planı hayata geçirme peşindeler.

Bu dönem aynı zamanda VI. Kongre sürecidir. Bu süreç Kürdistan Devrimi'nde zaferi getirecek bir fedai dönemidir. Kongre hazırlık döneminde kongreyi nasıl ve nerede yapacağız tartışmalarını sürdürüyorduk. Bu konuda Önderlik'le de görüşüyor, geç kalmamak istiyorduk. Önderlik ise tehlikeyi görüyor ve "*biraz sabredin*" diyordu. Sonuçta saldırı başlatıldı. Buna paralel Önderlik de kongre çalışmalarını başlattı. Önderlik kongreyi tamamlatmak için çalışıyor, düşman da kongrenin engellenmesi için elinden geleni yapıyordu. Ve emperyalist, sömürgeci ve hain güçler Önderliğin üzerine gittiler. Onlar "*Önderliği tasfiye edersek kongre başarısız olur ve yenilgi kongresine dönüşür*" hesaplarını yapıyorlardı. Bilindiği gibi daha kongremiz tamamlanmadan, Önderliğimiz esir düştü. Bu önemli gelişmenin ardından pek çok güç ve çevrenin hesabı PKK'nin parçalanması ve teslimiyet yoluna girmeseydi. Tabii Önderlik bunları farketmiş, kongre öncesi ve sonrası yaptığı çalışmalarla alınacak kararların tedbirini almıştı. Bu tedbirin esası savaşın yeni bir sürece girmesi ve fedailik dönemi savaşının başlatılmasıydı. Bunun için de düşmanın komplosu ve hesapları boşa çıktı.

Bize dayatılanlara en zirvede cevap vereceğiz

Şu anda bizimle emperyalist-sömürgeci güçler arasında yoğun bir savaş sürüyor. Bu savaş ideolojik, psikolojik ve politik yoğunlukta yürütülüyor. Şu anki bir amaçları da Önderlik kullanılarak, bize "*bu savaştan vazgeçin*" dayatmasının yapılmasıdır. Önderlik üzerinde yoğun bir baskı uyguluyorlar. Daha şimdiden Önderliğin onbeş kilo zayıfladığı haberleri geliyor. Yani günde yarım kilo. Önderlik adı kullanılarak bugün "*savaşı durdurun*" diyenler, bizi yarın "*savaşı bırakın*" noktasına getirmek istiyorlar. Ki bu zaten gerçekleştirilen büyük komplonun amacı ve hedefiydi. Bunun yanında içinde Almanya da olmak üzere, hükümet ve hükümetdışı çevreler örgütsel umutlarını kırdığımızı belirtiyorlar. Kongre sonuç bildirisinin yayınlanmasından sonra, bize "*ne yapacaksınız?*" diyorlar. "*Açıkladıklarınızı yapmayın*" mesajını vermeye çalışıyorlar. Bu arada Önderlik'le dayanışma komiteleri geliştirildi. "*Başkan'a özgürlük, Kürdistan'a barış*" adı altında inisiyatifler kuruldu. Gorbaçov, bayan Mitterand, Ferrari vb. kişiler bu çalışmalara destek oluyolar. Pek çok çevre kongrede aldığımız savaş ve fedailik kararlarını, Önderliği kurtarmak için başlattığımız çalışmaları engellemeye, çizginin önünü kesmeye çalışıyor. Bu çerçevede mutlaka cevap vermemiz gereken bir saldırı var. Önderlik VI. Kongre'de cevabını verdi ve bu cevap karara dönüştürüldü. Bu cevabın pratikte hayat bulması gerekiyor. Mesela düşman diyor ki "*çizgini değiştir, önünde teslimiyet var, bunu kabul et.*" Biz diyoruz ki; düşmana ve bize dayatılanlara en zirvede cevap vermemiz gerekiyor. Bu temelde fedailik savaşını başlatıp geliştirmemiz gerekiyor. Gerillada fedai savaşı ve onun ruhu; serîhildanda fedailik, fedailik savaşında fedailik... Bu çerçevede bir cevap verirsek, o zaman Önderlik çizgisinde yürüyebilir ve zafere ulaşabiliriz.

Fedailik üç esasa dayanır:

1- Klasik gerillada fedai olmak,

2- Halk serîhildanında fedailiğin bir sistem haline gelmesi,

3- Fedailiğin kendi başına örgütlendirilmesi.

Yani artık fedai savaşı bir sistem haline getirilerek başlatılacaktır. Bunun için savaşımımızda ister gerillada, ister fedai savaşının kendisinde ve halk serîhilda-

nında gelişecek mücadele fedai tarzıdır. Yaklaşımımız bu olacak. Yani fedailik kendisini klasik gerillada da, halkta da gösterecektir. Çünkü bunları esas almayan bir çalışma döneme cevap olamaz. Biz VI. Kongre çizgisini hayata geçirebilirsek, hiç kimseden korkumuz olmasın. Ne emperyalist, ne sömürgeci ve ne de hain güçlerden hiçbir korkumuz olmayacaktır. Tersine, onlar bizden korkacaktır. İşte fedai savaşının esprisi budur.

Bunun yanında askeri ve siyasi sebepleri de vardır. Biraz da buna bakalım: Devrim geliştiği zaman, kendisiyle birlikte düşmanı da büyütür, güçlendirir, düşman silahını arttırır, tekniğini geliştirir, gücünü sayısal olarak büyütür. Yani her alanda gücünü büyütüyor. Askeri beş yüzbin ise, bunu örneğin bir milyona çıkırıyor. Bu klasik güçlerinin yanında özel güçler oluşturuyor. Öte yandan doğal olarak başlangıçta tecrübesi olmayan düşman, savaşta bir tecrübe de kazandı. Bütün bunlar düşmanın güçlülüğü anlamına gelmiyor. İdeoloijik ve felsefik olarak güçlü değil. Savaş gücü bu anlamda büyümüş oluyor. Bütün devrimlere düşman büyüyor, bu büyüme de zayıflıkları ortaya çıkarıyor ve kendi içinde bozulmaya doğru gidiyor. Bizim devrimimizde de bu kanun yürüdü. Yani diyebiliriz ki düşman büyüyor, ama güçlü değildir. Düşmanda büyüme vardır, ama zayıflıkları da çoktur. Tabii devrim güçleri de kendi içinde bazen daralmayı, bazen genişlemeyi yaşıyor. Kuşkusuz düşmanın ifade ettiğimiz büyümesi devrim önünde engeldir.

Gerilla kendi ilkeleri doğrultusunda savaşacaktır

Şimdi sorun buradadır: Engelleri kaldırmak için hangi adımları atacaksın? Çözüm bulmak zorunlu olduğumuza göre ne yapacağız? Düşman gücünü büyütüyor diye, biz de aynı yola mı başvuracağız? O tekniğini de, sayısal varlığını da büyütebilir. Bizim açımızdan acaba çare bu mudur? Düşmanın ordusu, polisi, korucusu ve diğer güçleri bir milyonu aşıyor. Biz de sayısal olarak kendimizi kendi ölçülerimizde büyütüyoruz. Zafere gidene kadar düşman sayısını daha da arttırabilir. Demek ki sayısal olarak düşmanla yarışmak gibi bir mantık yanlıştır. Hiçbir devrimde bu olmaz. Aynı şey teknik için de geçerlidir. Biz de kendi olanaklarımız ölçüsünde, ihtiyaca cevap vermese de, tekniğimizi geliştirmeye çalışıyoruz. Ama bu konuda düşmanın teknik düzeyine varmak mümkün müdür? Tabii ki değil. Peki ne yapacağız? Açık ki bu konuda önümüzde tek bir yol var; o da savaş tarzında bir değişikliğe gitmek. Sıradan bir değişiklikten sözetmiyoruz. Kendisini dayatan, dönemin taktiği haline gelen ve bu sürecin canalıcı ihtiyacına cevap verebilecek bir değişiklik. VI. Kongremizde bu hususlara yönelik olarak önemli kararlar alındı. Biz daha önce gerillayı kendi kuralları içinde savaştıramadık. Kongrenin ilk kararlarından biri, gerillayı kendi ilkeleri doğrultusunda savaştırmaktır. Bu birincisidir. İkincisi; halk ayaklanmasında şiddeti de ön plana çıkartarak, düşmanın o bir milyonluk gücünün karşısına birkaç milyonluk halk gücünü koymaktır. Üçüncüsü de, fedai savaşıdır. Ki bu en önemlisidir ve düşmanla yürüttüğümüz savaşımızda, bu tarz bir zorunluluk olarak karşımızda duruyor. Biz bunu ne pahasına olursa olsun yerine getireceğiz. Daha önce belki bu kadar zorunlu değildi, ama bugün gelinen noktada kesin olarak kaçınılmazdır. Bu fedai savaşı düşman karşısında etkili olacaktır ve düşman güçleri büyüklükleri nedeniyle bu gücümüzü yenemez. Örneğin eksiden diyelim bir alanımızda yedi kişilik gücümüz vardı. Düşman üzerine geldiğinde kendisini gizleyemiyor ve düşmanla temasa girmek zorunda kalıyordu. Düşman varsayalım ellibin kişiyle üzerine geliyor. Senin elinde kleş, biksi vb. vardır. Düşmanın ise kobra, uçak, tank gibi ağır silahları var. Sen bunun karşısında çareyi gücünü büyütmekte ararsan daha fazla kayıp verirsin. Buna karşı geliştireceğimiz taktik, aldığımız kararla gerilla güçlerini küçültmektir. Güçlerin kendi içinde sayısını azaltacağız, ama güçleri çoğaltacağız. Daha önce beş yüz kişilik bir gücümüz altı-yedi bölük haline getiriliyor idiyse, bu kez onları yirmi gerilla birliği haline getireceğiz. Mesela bir bölüğün sayısı otuz ya da daha fazladır. Önce bu güç bir bölüktü, şimdi onu iki gerilla müfrezesi haline getireceğiz. Bir de yeri sabit olmayacak, gerilla yasa ve ilkelerine göre gizli ve süratli olacak. Eylemde fırsatları değerlendirebilecek konumda bulunacak ve bu şekilde düşmanın sayısal büyüklüğü ve tekniğini boşa çıkaracak ve daha bunlara benzer pek çok tedbir alınabilecek. Bu söylediklerimiz gerilla içindir.

Fedai savaşında durum daha da farklıdır. Yedi kişiden bir kişiye kadar bir sayı da olabilir. Fedai savaşında sayı küçüldükçe önemi artıyor ve sonuç almada başarı yakalanıyor. Bir tek kişilik fedaiye karşı onbin kişilik güç de harekete geçirilse bir etkisi olmaz. Bir kişi bir taşın altında kendisine yer bulabilir, onbeş günlük yiyeceğini sırtında taşıyabilir. Binlerce polis ve asker peşine düşse bile, kendisini yakalayamaz. Dememiz o ki, güç büyüdükçe tehlike artar. Diyelim düşmanın bir yerini, kurumunu ele geçirmek istiyorsun. O zaman gücünü altı-yedi kişiye çıkarabilirsin. Çünkü böylesi bir eylem bir kişiyle olmayabilir. Fedai eylemcisi bu anlamda düşmana her alanda darbe vurabilir, üstelik de kendini koruyabilir. Buna karşı teknik de fazla bir iş yapmaz. Helikoptere karşı üç kişi bir taşın altında rahatlıkla saklanabilir, tankın-topun da bir etkisi olamaz, uçak da herhangi bir sonuç alamaz ve teknik boşa çıkarılmış olur. Oysa örneğin bir gerilla gücü hedefine varıncaya kadar çok çeşitli engeller ve zorlamalarla karşılaşabiliyordu. Bir pusuda, bir suikastte zorlanabiliyordu. Bunlar belki düşman açısından bir avantaj olarak değerlendirilebilir. Ama bu avantajın bir fedai karşısında bir hükmü olabilir mi? Özel bir eğitimle kendisini hazırlayan fedai, düşmanın tüm hedeflerine ulaşabilir, cumhurbaşkanından en üst bürokratına kadar kendisini her yere taşıyabilir, düşmanı şok edecek eylemler gerçekleştirebilir. Düşmanı, onun sayısal ve teknik gücünü sersemletebilir. Bu anlamda fedai savaş tarzıyla düşmanın ulaşılamayacak hedefi yoktur. Olası engeller, alınan özel eğitim ve uygulanan özgün tarzlarla ortadan kalkar.

"Fedai, kendisini aşan, kendisini kendisi olmaktan çıkaran, halkla ve tüm değerlerle bütünleşen ve bu temelde yücelmeyi hedeflemiş kişidir."

Fedai savaşçılığı temelinde düşmanın ömrü bir-iki yıldır

Örneğin ihanetle o kadar savaşıldı ve çok şehit de verildi. Eğer fedai eğitiminden geçmiş dört fedaimiz ister şehir merkezlerinde ve isterse yollarda seçilmiş hedeflere yönelseydi, kısa sürede ihanet şebekesi dağılır ve hain liderleri kaçardı. Üstelik bu eylemleri gerçekleştirecek arkadaşların mutlaka şehit düşmeleri de gerekmeyebilirdi. Yine eğer fedai savaşı sistemli olarak yürütülseydi, KDP'nin olsun, TC'nin olsun vurulamayacak hedefleri kesinlikle olmazdı. Demek ki fedai sadece ruh, düşünce ve kararlılıkla değil, kendine özgün eğitimiyle de gerçek bir fedai konumuna ulaşmışsa, düşmana kesinlikle ölümcül darbeler indirebilir. Düşmanın sayı ve teknik üstünlüğüne fedaice bir tarzla cevap verebilir, onlarca şehit vererek yapamadığımız işleri kayıpsız da gerçekleştirebilirdik. Eğer iyi eğitilmiş beş yüz fedai Kuzey'de, Güney'de, metropolde ve dünya çapında sistemlice harekete geçerse, bir-iki yıl içinde kesinlikle sarsılır. Halk serîhildanları ve gerillanın desteğiyle düşman kesinlikle yenilgiye uğratılır. Bir yandan klasik gerilla kendi kuralları içinde çalışıp savaşırsa, bir yandan şiddetli halk serîhildanları yurtiçi ve yurtdışında yürütülürse, öte yandan da fedai savaşı bu temelde geliştirilirse, sömürgeciliğin ömrü en fazla bir-iki yıl olur, ötesi olmaz. Ancak düşman bu şekilde kesin bir yenilgi alır.

Tekrar edelim: Demek ki devrimimizin üç temel ayağı vardır. Bunlar klasik gerilla, şiddet içeren halk hareketi ve fedai savaşıdır. Fedai savaşı yeni başlatılıyor. Sistemli fedai savaşımız yenidir ve biz onu askeri bir tarz haline getiriyoruz. Kuşkusuz mücadelemiz öncesinde de fedai eylemlilikleri vardır. Zîlan yoldaştan bugüne bu tarzda çok sayıda eylemlilik gerçekleştirildi. Ama bir sisteme, temel bir savaş tarzına kuvuşturulamadı.**** Daha çok bireysel ve istisnalar biçiminde gelişti. Onlar da teknik bir hazırlık anlamında yetersizdi. Ancak yine de büyük anlam ifade ediyorlardı. Onlarca yoldaşımız bu temelde ölümsüzleşti, yüceleşti. Ancak çok istemelerine karşın düşmana vurdukları darbe sınırlı kaldı. Çünkü eğitimleri ve teknik hazırlıkları zayıftı. Ancak şimdi biz bunu bir sisteme kavuşturmak istiyoruz. Çünkü fedai eylemliliğindeki anlam kadar, düşmana vereceği kayıp da önemlidir. Mesela '82'de bir genç kızın gerçekleştirdiği bir eylemde yüzlerce ABD askeri öldürüldü. Benzeri bir eylemin ardından ABD Lübnan'ı terketmek zorunda kaldı. TNT doldurulmuş bir kamyon hedef üzerinde patlatıldı ve adeta kıyamet koptu. Bu darbe emperyalistlerin bütün planlarını boşa çıkarmaya yetti. Bu nedenle gerillanın eğitiminden ve teknik hazırlığının öneminden sözediyoruz. Hiç kuşkusuz dile getirdiğimiz bu hazırlıklar kadar, ruhsal hazırlık ve içinde bulunulan yaşam tarzının da başarıda oldukça belirleyici etkisi vardır.

Bizim mücadelemizde bugüne kadar özgün fedai eylemlerine girişen arkadaşlarda kararlılık noktasında bir zaaf görülmedi. Bu konuda yapılan girişimlerde yaşanan düşman kayıpları istenilen düzeyde olmasa da, girişimler başarılı olmuştur. Yine bu son günlerde Duhok'ta Akif arkadaşın, Başkale'de Ferhat arkadaşın girişimleri başarıyla sonuçlandı. Şunu tam bir rahatlıkla söylebiliriz ki, kararını veren mutlaka gerçekleştirmiştir. Dolayısıyla bu tür eylemlilikleri geliştiren tüm arkadaşları ruh ve kararlılık bakımından hiçbir şekilde eleştirme hakkımız olamaz. Bu arkadaşların tekniği, teknik eğitimi eksikti. İşte şimdi güçlendirip geliştirerek, belli sisteme kavuşturmak istiyoruz.

Tarihte fedai savaş tarzı ve Hasan Sabbah

Fedai savaş tarzı geçmiş çok uygulanmış, günümüzde de uygulanmaktadır. Etkisinin daha iyi anlaşılabilmesi için, örnekleyelim: Rustemê Zal'dan ... İranlılarla Turaniler arasında yüzyıllar süren savaşlar yaşanmıştır. Bir dönem Turaniler başarı kazanıyor ve Selçuklular adına İran'ı işgal ediyorlar. İşgale karşı geliştirilen tüm isyanlar da bastırılıyor. İçte ihanet geliştiriliyor ve Selçuklular rejimlerini giderek sağlamlaştırıyorlar. Bu süreç 1000-1100 yılları arasına denk geliyor. Bu dönem iktidarın başında Melikşah vardır. Melikşah'ın yanında hem iktidarını yürüten ve hem de ihaneti ifade eden bir Fars olan Nizam-ül Mülk vezir olarak yerini almıştır. Bu kişi aynı zamanda devletin esaslarının nasıl oluştuğunu ve hangi esaslarda yürütüleceğini anlatan Siyasetname'nin de yazarıdır ve İran halkı içinde büyük bir haindir. Nizam-ül Mülk bu konumuna gelmeden önce, Hasan Sabbah ve Ömer Hayyam'la birlikte öğrencidir. Bu üç arkadaş aynı zamanda Selçuklu zulmüne karşı mücadele etmeyi düşünmekte, gelecekte kim iyi bir mevkiye gelirse, diğerlerine yardımcı olacak ve birlikte savaşımı gerçekleştireceklerdi. Aralarındaki anlaşma böyleydi. Sonuçta Nizam-ül Mülk Selçuklu hükümdarı Melikşah'ın başveziri oluyor. Ömer Hayyam'ı yanına alıyor. Tabii Nizam rejimle bütünleşmiş, sarayda halklara en büyük zulmü yapan kişi konumundadır. Hayyam bu süreçte şiir yazmakta ve sefa sürmektedir. Nizam tarafından kendisine bir köşk verilmiş ve bir anlamda amaçtan uzaklaştırılmıştır. Hasan Sabbah bir süre ... atamadan dolanıp duruyor. "*Ben de Nizam-ül Mülk'ün yanına gideyim, onun yanında sarayda kendime yer edineyim, etki yetkiyle kendimi güçlendireyim, belki bu şekilde sarayda bir darbe yapabilirim*" diye düşünüyor. Bu düşüncelerle saraya gidiyor. Nizam ve Hayyam'la tartışıyor. Bakıyor ki, Nizam hain olmuş, şiilikten vazgeçmiş. Ömer Hayyam hainleşmemiş, ama keyfine düşkünleşmiş ve amacından uzaklaşmıştır. Nizam'a büyük bir öfke duyarak çalışmalarına başlıyor. Kendisi yetenekli ve zeki birisidir. Sarayda tecrübeler kazanıyor ve giderek Melikşah kendisine güven duymaya başlıyor. Öyle ki, Nizam'ın yerine geçebilecek, vezir olabilecek düzeye geliyor. Tabii Nizam kendisinden korkmaya başlıyor. Eski arkadaşının amacını ve niyetlerini de iyi bildiğinden onu önce kendine bağlamanın yollarını arıyor. Başarılı olamayınca yeğeniyle evlendirip etkisizleştirmeye çalışıyor. Bu da çözüm olamayınca tehdit ediyor, Melikşah'a şikayet ediyor. Buradan da sonuç alamayınca, onu öldürmek için komploya başvuruyor. Hasan Sabbah komplodan zor kurtularak saraydan kaçıyor. Hindistan'a, Mısır'a gidiyor. Halkı ayaklandırabilmek için, yoğun bir propagandacılığa girişiyor. Bu arada halkı kolay harekete geçiremeyeceğini anlayınca, sürekli olarak farklı yol ve yötmenler üzerine kafa yoruyor. Mısır'dayken bir düşüncesini epey geliştirerek ve İsmalli mezhebinin etkili bir şeyhi haline geliyor. Etrafına müritler topluyor. Mısır'da bulunduğu dönemde uyuşturucu maddeleri ve bu maddalerin insanları nasıl etkilediğini keşfediyor. Kendisini ve çevresini hazır hissedince savaşını farklı bir biçimde yürütebilmek için zaptedilemeyecek bir üs aramaya girişiyor. Alamut isimli ve zaptedilmesi güç bir kaleyi satın alarak amaca uygun olarak düzenlemeye girişiyor. O arada askeri eğitimlere başlıyor.

Tabii bu askeri hazırlıkların en önemlisi fedai eğitimidir. Tabii bu eğitimi çok özel tutuyor. Aniden dışarıya çıkmıyor. O kadar ki, ancak kendisini çok güvendiği komutanları görebiliyor. Kaledeki herkes hakkında raporlar alıyor, kalenin bir bölümünde bir cennet oluşturuyor. Yani amacı için insanları hangi yolla ikna edecek ve hangi araçlara başvuracaksa onları geliştiriyor. Sert eğitimin yanında fedai eğitimine aldıklarını zaman zaman cennete gönderiyor. Savaşçılarını öyle bir noktaya getiriyor ki, dışırıdaki yaşam onlar için anlamsızlaşıyor ve cennete sürekli olarak gidip kalabilmek için her şeyi göze alabilecek bir noktaya geliyorlar. Eğittiği fedailerden bazılarını görevlendiriyor. Bunlardan biri de Nizam-ül Mülk'ü öldürmekle görevlidir. Fedai, Nizam'ı ikna edebilecek bir görünüme giriyor. Eline kitaplar alıyor, Hasan Sabbah bu fedaisine iki uyuşturucu hap ve ucu zehirli bir hançer veriyor. Hapların birini eylemden bir gün önce, diğerini eylem günü kullanacaktır. Ve fedai bu şekilde Nizam'ı yatağında hançerleyerek öldürüyor. Tabii bu eylem, Selçuklu iktidarını oldukça sarsıyor ve halk içinde hem Sabbah'a bir bağlılık ve hem de işgalcilere karşı bir tepki gelişiyor. Bu arada Selçuklular otuzbin kişilik bir orduyla Alamut Kalesi'ni kuşatıyor. Haftalarca süren kuşatma Alamut'u zorlamaya başlıyor ve Selçuklular iki temsilci gönderek Hasan Sabbah'tan teslim olmasını istiyorlar. Sabbah gelen elçileri ve tüm güçlerini bir meydana topluyor. Hazırladığı fedailerini yanına çağırıyor. Birine elçilerin önünde cennete girmeye ve "*kutsal amacınız için ölmeye hazır mısın?*" diye soruyor, fedai "*evet hazırım*" cevabını veriyor. "*O halde kendini feda et.*" Ve fedai herkesin gözleri önünde kendisini anında vurup öldürüyor. Sabbah bir diğerini çağırıyor, ona da aynı soruları yöneltiyor. Aynı cevabı aldıktan sonra "*kendini kalenin burcundan atarak bağlılığını göster*" diyor. İkinci fedai de herkesin gözleri önünde kendisini kale burcundan aşağıya atarak yaşamını sona erdiriyor. Bütün bunlara tanık olan elçiler, çıkıp gördüklerini anlatıyorlar. Bütün bunlar düşmanda bir paniğe, halkta ise Hasan Sabbah'a karşı bir sempatiye yol açıyor. Cennet anahtarının gerçekten Sabbah'ta olduğuna inanılıyor. Kuşatma kalkıyor. Bir yandan kalede tanık olunanlar, öte yandan Nizam'ın öldürülmesi Selçuklularda bir paniğe yol açıyor. Hasan Sabbah düşmana son darbeyi de bir fedaiyle vuruyor, Melikşah'ı da aynı şekilde öldürüyor. Sarsılan Selçuklu iktidarına karşı halkın da hoşnutsuzluğu gelişmeye başlayınca, Selçukluların İran üzerindeki hakimiyeti zayıflıyor ve yeniden yurt edinebilmek için Anadolu üzerine yürüyorlar. Bizans ordularını yenerek, Anadolu'ya yöneliyorlar.

Görülüyor ki, tek başına olmasa da fedai tarzıyla sürdürülen bir savaş, bir imparatorluğu çökertebiliyor. Aynı konuya bir örnek daha verelim: Hasan Sabbah'ın önderliğini yaptığı İsmaillilere karşı Selahaddin-i Eyyübi de birkaç sefer düzenliyor. Hasan Sabbah aynı şekilde bir fedaisini Selahaddin'e de gönderiyor. Ancak Selahaddin zırhı sayesinde ölümden kurtulabiliyor, bu eylemin ardından artık onlara yönelmekten kaçınıyor.

Fedai tarzı, savaş ve sonuçlarına ilişkin olarak yakın tarihteki Hamas örneğini

"Biz daha önce gerillayı kendi kuralları içinde savaştıramadık. Kongrenin ilk kararlarından biri, gerillayı kendi ilkeleri doğrultusunda savaştırmaktır. Bu birincisidir. İkincisi; halk ayaklanmasında şiddeti de ön plana çıkartarak, düşmanın o bir milyonluk gücünün karşısına birkaç milyonluk halk gücünü koymaktır. Üçüncüsü de, fedai savaşıdır. Ki bu en önemlisidir ve düşmanla yürüttüğümüz savaşımızda, bu tarz bir zorunluluk olarak karşımızda duruyor. Biz bunu ne pahasına olursa olsun yerine getireceğiz."

de verebiliriz. Hamas kitlesel olarak geniş, fakat silahlı gücü sınırlı bir harekettir. Bu son yıllarda sınırlı sayıda fedaiyi devreye soktu. Ardısira geliştirelen fedai eylemlerinin sonucu olarak, bugüne kadar Filistinlilerle bir sayasi çözüme gelmeyen İsrailliler görüşme masasına oturmak zorunda kaldı. Bir yandan gerilla ve halk hareketleri sürerken, Hamas kendi fedai tarzıyla İsraillileri dize getirebildi. Üstelik bunlar otuz civarında bir fedai gücüyle başarılabildi. Bunların eğitim biçimleri daha çok intihar komandoları şeklindeydi. İsrail-Filistin mücadelesini izleyenler eğer bu fedai eylemlerinin biraz daha geliştirilmesi ve diğer canalıcı noktalarına yönelmesi halinde İsrail'in daha kapsamlı tavizler vermek zorunda kalacağını bilirler. Şimdi oluşan Filistin yönetimi, bütün baskılara rağmen Hamas'ın üzerine gitmeye cesaret edemiyor. Hamas bu fedai tarzı eylemleri sonucu liderleri Şeyh Yasin'i de İsrail zindanlarında çıkarabildi.

Parti Önderliği kitlesel anlamda fedai ruh yaratmıştır

Demek ki hem tarihten ve hem de günümüzün yaşanan örneği Hamas'tan sonuç çıkarabilirsek, halk hareketi ve klasik gerillanın yanısıra iyi hazırlanmış bir fedai örgütlenmesiyle gerçekleştirilir ve fedai eylemleriyle, güçlü planlamalarla düşmana vurulabilirse, etkili sonuçlara varılabileceğini görürüz. İşte biz de şimdi böyle bir savaş tarzını gündeme getiriyoruz. Ve bizim için bu, diğer halkların mücadele örneklerinden çok daha önemlidir. Hatta bizim bakımımızdan diğer çalışmalardan çok daha fazla bu değerli çalışmaya önem verilmesinin zorunluluğu vardır. Tarihte de, günümüzde de bir toplum içinde fedai ruhu az rastlanılır bir durumdur. Yani her toplum, her birey kolay kolay bu duruma gelmez, gelemez. Fedailer ancak tek tük kişiler bazında ortaya çıkabilirler. Ancak Parti Önderliğimiz şahsında şekillenen ve artık yaşamın her alanına hakim olan ideoloji, –ki büyüklüğü ve diğer tüm önderlerden, önderliklerden ayırdediciliği buradan geliyor– sadece bireyler düzeyinde değil, yine sadece militanlar düzeyinde değil, kitlesel anlamda böyle bir ruh yaratmıştır. Başka ülkelerde ancak on, bilemediniz yüz fedai yaratılabiliyor, bizim ülkemizde ve mücadelemizde binlerce insan bu çizgiye gelmiş durumdadır. Kesinlikle şu an kitlemizin ve mücadele mensuplarımızın hemen hemen tümü bu ruh ve kararlılık açısından böyle bir duruma gelmiş bulunmaktadır. Zaten Önderliğe bağlı olarak son gelişmelerle hem devrim saflarında ve hem de halk saflarında fedailik ruhunun ulaştığı düzey pratikte çok açık olarak ortaya çıktı. Yani tarihimizde, hatta genel tarihte ilk kez tarihsel bir fedailik oluşuyor. Bu ruh ve yakalanan bu düzey iyi örgütlendirilir, iyi çalıştırılırsa bu düzey bütün alanlarda sonuç alır, mutlaka güçlü ve etkileri sarsıcı olacaktır. Zaten düşmanın da en çok korktuğu budur. Örneğin ABD ve diğer bazı devletler birkaç kez "*çıkarlarımıza zarar vermeyin*" şekilde haber gönderiyorlar. Oysa biz ABD'ye karşı bugüne kadar herhangi bir şey yapmadık. Önderliğimize komploda başı çektiği için uyardık. Bu hassas bazılarına gerekli tehditleri yaptık. Bu bile tek başına etkili olabiliyor. Niye? Çünkü söylediklerimizin pratikleşmesinden korkuyorlar. Zira tarihte de, günümüzde de bu tarz bir savaşımın nelere yol açabileceğini kendileri de en az bizim kadar biliyorlar.

Bu tarzı Osmanlılarda da görmek mümkündür. İçinde abartılar da olsa, Osmanlıların Avrupa içlerine kadar girmelerinde, özellikle de Balkanların işgal altına alınmasında öncü rolünü yüklenen ve özel hedeflere yönlendirilen fedailerin oldukça etkili bir rolü vardır. Osmanlı tarihinde Fatih'in fedaisi vb. anlatımlara bu nedenle sık rastlanmaktadır. Görüldüğü

"Eyleme hazırım. Başkan'a, halka ve değerlere bağlılığımı düşmanda patlayarak göstereceğim. Bir tek korkum var, o da eylemden sonra kanımın düşman kanıyla karışması ihtimalidir."

Zîlan yoldaş

giri ordularıyla karşı güçlerin üzerine giderken, öncü fedailerle ordunun önünü açmak, belirli hedeflere yönelmek, korku salmak gibi büyük işler de geliştirmişlerdir.

Bizim açımızdan da, içinde bulunduğumuz süreç hem düşman saldırılarını karşılama ve kırma, hem de devrimci mücaleyi geliştirip sonuca götürme açısından böyle bir zorunluluğu önümüze koymuştur. Yani fedai savaş tarzını bir sisteme kavuşturup geliştirme gibi önemli bir tarihi görevi ve rolü bugün omuzlarımıza yüklemiştir. Mevcut durumda bu tarzın belli yönlerini açığa çıkarmış durumdayız. Geçmiş mücadele tarihimizde gerçekleşen örnekler ve bunların yarattığı sonuçlar, elde edilen deneyimler, yine böyle bir savaş tarzının siyasi ve askeri gerekçeleri, yaratacağı etkiler ve ortaya çıkaracağı sonuçlar devrimci mücadelemiz açısından önemli oranda açığa çıkarılmış ve kavranmıştır. Bunun için diyoruz ki, artık gün fedai tarzıyla savaşma günüdür.

Kuşkusuz savaşın diğer yönlerinin de gevşetilmemesi gerekir. Ancak bu tarzı da çok etkili kullanma sürecine girmiş bulunmaktayız. Hiç şüphesiz bunun için çok ciddi bir hazırlık ve eğitim gereklidir. Yani belirleyici olmasına rağmen, tek başına inanç ve kararlılık yetmiyor. Teknik hazırlıkları uzman düzeyinde gerçekleştirilmelidir.

Tabii fedai eylemini sadece intihar eylemi olarak da ele almamak, böyle değerlendirmemek gerekir. Kuşkusuz onun da birçok biçimleri uygulanabilir. Ama eylemde yaratıcı düşünmek gerekir. Bu suikasttir, askeri, siyasi ve ekonomik hedeflere, merkezlere baskındır ve tabii ki gerektiğinde intihardır. Bütün bunların binbir biçimi vardır. Örneğin iyi hazırlanmış beş kişi, düşmanın veya hainlerin bir siyasal merkezini basabilir, siyasetçilerini imha edebilir veya esir alabilir, hatta böylesi bir eylemden kayıp vermeden çekilebilir. Kendinde bombaları patlatarak düşmana ağır darbeler vurmak da bunların bir biçimidir. Anlaşılması gereken, bütün zengin biçimleriyle bu savaş tarzını uygulamak durumda oluşumuzdur. Eğer çeşitlendirilir ve diğer tüm gerekleri yerine getirilirse, bir sisteme kavuşmuş olur. Düşmanı sistemlice vurabilir. Fedai savaş tarzında geniş bir hedef zengiliği vardır. Bir fabrikayı uçurmak, devlet yönetimindeki bürokratlardan askeri hedeflere ve diğer bütün stratejik noktalara kadar çok geniş bir hedef perspektifi vardır. Bu perspektifi suikast, sabotaj, pusu, baskı, rehin tutma, rafineriyle ve köprülerini uçurma şeklinde genişletebiliriz. Eylemliliğin temel özellikleri bu biçimde sıralanabilir.

Bütün bunlar özel, yetkin bir eğitimle ele alınıp sistemlileştirilirse ve yürütülürse, kesin sonuç mutlaktır. Ve işte o zaman fedai savaş tarzını sistemlileştirdik diyebiliriz.

Fedai kendisini aşandır

Bütün bu söylediklerimizi buluşturacağımız temel nokta fedai ruhudur. Düşmanın en azgın biçimde bize saldırdığı ve Önderliğimiz gibi en yüce varlığımıza yönelerek esir ettiği bir süreçte bu ruhla yaşamının dışında, bu ruhla hesap sormanın dışında, en yüksek düzeyde bir yoğunlaşmayı, fedai vuruş tarzıyla sonuç aldırmanın dışında başta Önderliğimiz olmak üzere, bütün özgür geleceğimizi hedefleyen düşmana büyük kin duymanın ve intikam ateşiyle adeta yanıp tutuşmanın dışında hiçbir şeyi düşünmeyeceğiz. Başka hiçbir kaygımız olmayacak. Sadece tarihin omuzlarımıza yüklediği bu anlamlı ve onurlu göreve kilitleneceğiz. Unutmayalım; fedai, kendisini aşan, kendisini kendisi olmaktan çıkaran, halkla ve tüm değerlerle bütünleşen ve bu temelde yücelmeyi hedeflemiş kişidir.

Fedai eylemliliğimizin gurur abidesi Zîlan yoldaş; "*Eyleme hazırım. Başkan'a, halka ve değerlere bağlılığımı düşmanda patlayarak göstereceğim. Bir tek korkum var, o da eylemden sonra kanımın düşman kanıyla karışması ihtimalidir*" diyordu. İşte fedaice bağlanma, fedai ruhu ve onun eylem tarzı budur. Kendini her bakımından aşmıştır. İntikamı o kadar büyük ki, kanının düşman kanına karışmasından ürküyor. Onun dışında hiçbir korkusu ve endişesi yoktur.

Fedai savaş tarzını bir sisteme kavuşturarak, mücadelemize zafer yolunu açacak pratiğine yönelirken, fedai savaş tarzıyla yenilmeyecek güç yoktur şiarına inanalım ve düşmanı fedai eylemlerimizle yenelim!

Yaşasın Apocu fedai ruhu!

25 Mart 1999

Mart-Nisan ayı savaş bilançosu

Parti Önderliğimiz emperyalizm, siyonizm ve yardakçıları tarafından uluslararası bir komplo sonucunda bir korsanlık eylemiyle esir alındı. Bundan ötürü 15 Şubat '99 artık Kürdistan halkı, dostları ve gerillası için kurtuluşun, özgürlüğün tarihi oldu. Çünkü her şey bugünden itibaren Önderliğe endekslendi. Halk kendini endeksledi, dostlar endeksledi, düşman endeksledi. Herkes bu noktada kendini mücadeleye yatırdı.

Parti Önderliğimizin uluslararası komployu açıklamasından sonra halk büyük serîhildana kalktı. Dostlar, devrimci-yurtsever güçler, ilerici insanlık buna karşı yetersiz olsa da bir duruş sahibi oldu. Özellikle Önderliğimizin Roma yürüyüşünde bu komploya karşı duruş ve Başkan Apo'ya bağlılık temelinde görkemli gösteriler, yürüyüşler oldu. Bunun ikinci ayağı milad olarak tanımladığımız 15 Şubat sonrasıdır. Esaret anından itibaren halkın barışçıl, demokratik gösterileri artık bağrında devrimci şiddet taşıyan ayaklanmalara dönüştü. Yine halkımız ve Başkan Apo'nun dostları görkemli gösteriler yaparak komployu kınarken, Önderliğimizin tarihi misyonunu, dünya devrim hareketleri içindeki etkileyiciliğini ve belirleyiciliğini ortaya koydu. Yine bunun yanında düşman da bütün varını yoğunu ortaya koyarak gövdeyi başsız bırakmak temelinde bir savaş yürüttü. Bu savaşta hiçbir kural ve kaideye bağlı kalmaksızın pervasızca özel savaş uygulamaları geliştirdi. Bu uygulamalar Kürt halkına ölümü öngörürken, Türkiye halklarına ve emekçi sınıflarına ise duyarsızlığı ve tepkisizliği reva görüyordu. Aynı zamanda emperyalizm, siyonizmin onayıyla satılmış örgütlerinin ve Kürt ihanetinin de desteğini alarak uluslararası hukukun yanında kendi hukukunu da bir tarafa bırakarak gözükara bir tarzda savaş yürüttü, yürütmeye devam ediyor. Özcesi bütün taraflar kendi cephelerinden savaşa yüklendi ve zafere koşmaya çalıştı.

Ancak bu savaşımın en önemli ayaklarından biri, motor gücü ve son sözün sahibi **gerilla henüz son sözünü söylemedi. Gelinen noktada gerilla mücadelemiz yeni hamlenin bütün hazırlıklarını bitirdi.** Doğa koşullarının engelleyiciliğinden dolayı şimdiye kadar sürece yanıt olamamanın intikamını almak için tüm koşullarını olgunlaştırdı. VI. Zafer Kongresi'nin değişim, dönüşüm ve atılım ruhuyla kendini donatan gerillamız, "*Başkan Apo'ya uzanan elleri kıracağız*" şiarıyla düşmana dünyayı daretmenin ve zafer perspektifi Başkan Apo'yu özgürleştirme atılımının adımlarını atmak için parti talimatlarını beklemektedir. Parti Önderliğimizin işkence altında bile barışçıl mücadelesine ve çağrılarına kulaklarını tıkayan ve uzattığı eli boşlukta bırakan faşist düşmana amansız yüklenmenin sabırsızlığı içindedir.

Kutsal ulusal kurtuluş mücadelemiz, içinden geçtiği süreç itibariyle fedai savaş tarzını gündemine almıştır. PKK'liliğin özünün fedailik olduğu, dünyaya açılımının ve fedakarlığının sonucunda esir düşmesiyle Önderliğimizin şahsında ortaya çıkmıştır. **Başkan Apo'nun ardılları, yılmaz savunucuları Başkan Apo özgürleşinceye ve Kürdistan bağımsızlığına kavuşuncaya dek fedai savaş tarzıyla düşmana yaşamı yaşanılmaz kılacaktır. Bunun söz ve kararlılığı sonuna kadar keskindir.** Bu tartışmasız tüm kadro, komuta ve savaşçı yapımızda gelişmiştir.

Önümüzdeki günlerde savaşın Kürdistan dışına taşarak Türkiyelileşeceğini gözönüne getiren Halk Kurtuluş Ordumuz ARGK Ana Karargahı, faşist TC devletinin içlerine kadar tırmandıracağı savaştan, masum insanların ve Türkiye'ye gelecek olan turistlerin zarar görmesinin önüne geçmek için devrimci sorumluluğun bir gereği olarak kamuoyunu bilgilendirdi. Yine 18 Nisan'da Türkiye'de yapılan yerel ve genel seçimlere yönelik Başkanlık Konseyimizin kamuoyuna deklere ettiği demokratik zemini terketmeme çağrısı partimizin hassas olan döneme yaklaşımını ortaya koymaktadır. Yaşanan bütün bu gelişmelere bağlı olarak henüz aktif savunma pozisyonunda vur emrini bekleyen gerilla güçlerimizin Mart ayı içerisindeki savaş pratikleri şöyledir:

Parti Önderliğimizin 15 Şubat gününde emperyalist güçlerin uluslararası bir komployla yakalanması üzerine Mart ayı içerisinde üç fedai eylem gerçekleşmiştir.

Birincisi: 4 Mart '99'da Batman'da gerçekleştirilen ilk eylem, sömürgeci TC devletinin gerillayı yoketme düşüncesi çerçevesinde gerçekleştirilen "*gelin teslim olun*" çağrılarına karşılık "*geleceğim ama bir ateş topu olarak geleceğim*" şiarıyla yapılmıştır.

İkincisi: 10 Mart '99'da gerçekleştirilen eylem, Güney Kürdistan'da TC devletinin yerleştirdiği askeri güçlerinin yanında kendini kurumlaştırmanın araçlarından biri olan Duhok'taki MİT binasına yönelik gerçekleştirilmiştir.

Üçüncüsü: 20 Mart '99'da Van'a bağlı Başkale ilçesinde emniyet müdürlüğüne yönelik gerçekleştirilmiştir.

1-31 Mart '99 bilançosu

Faşist ordu güçleri bu süreç içerisinde **13**'ü dar, **16**'sı kapsamlı olmak üzere toplam **29** operasyon gerçekleştirmiştir. Bu operasyonların **5**'inde temas yaşanmıştır.

Aktif savunma konumunda bekleyen gerilla güçlerimiz **3** fedai intikam eylemi, **3** sızma, **2** pusu, **2** şehir baskını, **10** mayınlama, **2** sabotaj, **1** araba yakma, **1** tren eylemi olmak üzere toplam **24** eylem gerçekleştirmiştir. Bu eylemlerin **8**'inin sonuçları bilinmektedir.

Tespit edilen düşman kayıpları: 3 subay, **1** MİT sorumlusu, **6** polis, **1** korucu, **4** hain, **118** asker olmak üzere toplam **133** düşman ölüsü ve çok sayıda yaralısı vardır.

Bu eylemlerde düşmana ait; 4 araba, **2** cemse, **2** panzer, **1** reo, **1** dozer, **1** tren lokomotifi, **1** skorsky helikopter imha edilirken, **3** araba da tahrip edilmiştir. Ayrıca **Raman** petrol tesislerine ve **Kerkük-Ceyhan** boru hattına yapılan sızma ve sabotaj eylemleri sonucunda büyük maddi hasar meydana gelmiştir.

Gerilla kayıpları: Yaşanan eylem ve çatışmalar sonucunda **21**'i şehit, **2**'si esir olmak üzere toplam **23** gerilla kaybımız vardır.

Halk eylemlikleri: Ranya'da 6 bin, Kenar'da 5 bin, Çemçemal'de bin, Süleymaniye'de altıyüz, Şeladizê'de beşyüz kişinin katıldığı Newroz kutlamaları olmuştur. Pencewî'de 5 bin kişilik Önderliğe yönelik yapılan komployu protesto eylemi yapılmıştır. Hewler, Bingöl, Nusaybin'de kitle gösterileri olmuştur. Nusaybin'de bir kepenk kapatma ve bir tır yakma eylemi, Diyarbakır-Hani'de bir dikiş-nakış kursu atölyesi yakılmış, Güney Kürdistan'da bir araba sabotajla patlatılmıştır. Bu eylemler sonrasında düşman saldırılarında **5** yurtsever şehit edilmiştir.

1-25 Nisan '99 bilançosu

Bu süreçte toplam **23** operasyon gerçekleşmiştir.

Düşman kayıpları: 2 polis, **7** subay, **2** KDP sorumlusu, **40** hain, **187** asker olmak üzere toplam **238** ölü ve **94** düşman yaralısı vardır.

Gerilla eylemleri: 9 çatışma, **3** fedai intikam eylemi, **13** mayınlama, **4** şehir eylemi, **4** sızma, **7** pusu, **2** sabotaj, **2** bombalı saldırı, **1** yol kesme, **1** kaçırma olmak üzere toplam **46** eylem gerçekleştirilmiştir. Bunların **11** tanesinin sonuçları tarafımızca bilinmemektedir.

İmha edilen düşman araçları: 2 araba, **3** cemse, **2** panzer, **3** reo, THY ait **3** araç imha edilmiş, **3** araç da darbelenmiştir.

Düşman üzerinden kaldırılan malzemeler: 5 kaleşinkof, **3** G-3, **1** M-3, **1** telsiz, **4** raxt, **4** elbombası, **1** gece dürbünü ve muhtelif askeri malzemeler.

Gerilla kayıpları: 49 şehit, **3** esir olmak üzere **52** kaybımız vardır.

225 küçükbaş hayvan kamulaştırılmış.

Halk eylemlikleri: Halktan **4** yurtsever şehit edilmiş, biri yaralanmıştır. Karlıova'da Şerif Can adında bir yurtsever kendini yakmıştır. Muş'ta ikibin kişinin katıldığı bir gösteri olmuş, Sülemaniye'de binikiyüz aydın ve hukuk çevrelerinden protesto gösteriler yapılmış, BM vb. kurumlara mektuplar yazılmıştır. Yine Batman'da bir yürüyüş olmuştur.

ARGK Basın Bürosu
26 Nisan 1999

"Bir saat özgür yaşamak bin yıl köle yaşamaktan daha değerlidir"

Parti Genel Başkanlığı'na!

Spartaküs ile başlayan ve bugün Parti Genel Başkanımızın şahsında sürdürülmeye çalışılan insanlık mücadelesi, her ne pahasına olursa olsun, hiç durmadan sürekli ivme kazanarak sürecektir. Her ne kadar Neronlar varolduysa, yine Hz. İsa'yı çarmığa geren gaddar Romalılar varolduysa, yeryüzünde ilerici insanların mücadelesini gerici güçler hiçbir zaman durduramamışlardır. Bugün kapitalist, emperyalist sistemi ve onun yardakçısı konumunda bulunan TC faşist düzeni ve dünyanın diğer gerici güçleri insanlığın soylu değerlerine saldırmakta ve bunu yaparken hiçbiri her hak ve hukuk tanımadan en kaleş, en çirkin oyunu tezgahlamaktadır.

Başkanım!

Sizin şahsınızda verilen mücadele ile birlikte Kürt insanı dirilmeye yüz tutmuş ve kendi tarihine sahip çıkmaya başlamıştır. Kürdistan ile sınırlı kalmayan, giderek diğer halklar içinde bir umut ışığı haline gelen insanlık öğretmeni dalga dalga büyüyen bir kurtuluş ideolojisi haline gelmiş bulunmaktadır. Düne kadar adı bile anılmayan Kürt insanı sizin şahsınızda verilen mücadele ile tarihin dayattığı köle yaşama başkaldırarak dünya insanlık kurtuluş mücadelesine öncülük ederek, kararlı adımlarla yürüyüşüne devam ediyor. Kuşkusuz bu gelişmeler kendiliğinden olmadı. Sizin özgürlük tutkunuz ve bu tutkudaki kararlılığınız gösterdi ki, özgürlük kazanılacaksa ancak büyük bedellerle olacaktır. Bizi de bugünlere getiren bu tutkudur. Dünya gerici güçlerini dünyada size yaşanacak yer bırakmamaları boşuna değildir. Sizin varlığınızdan rahatsız olmaları boşuna değildir.

Başkanım!

Sizin şahsınızda bitirilmeye çalışılan, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine dayatılan kompolunun anlamı ve hedeflerini artık çok iyi anlayabilecek düzeydeyiz. Sizden öğrendiğimiz özgürlük aşkı ve inancı bizi her zamankinden daha fazla güçlü kılmıştır. Dünya gerici güçleri istediği kadar köle yaşamı bize dayatsın, biz onlara Başkan Apo'nun ve O'nun yaratmış olduğu insanlığın kurtuluş ideolojisinin hiçbir zaman yenilmeyeceğini ve bedeli ne kadar ağır olursa olsun, durmadan zafere kadar ayakta duracağını göstereceğiz. Sizden aldığım özgürlük inancının meşalesini sizin uğrunuzda can veren kahraman şehitlerimizden devralarak milyonlara taşımaya gidiyorum. Bir gün özgür yaşamak, hatta bir günde değil bir saat özgür yaşamak, bin yıl köle yaşamaktan daha değerlidir inancını taşıyarak, bütün ezilenlerin özgürlük özlemiyle buluşmaya gidiyorum.

Zagros Eyalet Güçlerine!

Değerli Yoldaşlar!

9 Ekim'de başlayan ve en son Parti Genel Başkanımızın uluslararası bir komplo ile TC egemen güçlerine teslim edilmesiyle sonuçlanan bu süreç, emperyalist güçlerin ayakta tutmak istediği dengenin korunmasını amaçlıyor. Başkan Apo'nun seçilmesi boşuna değildir. Çünkü dünya gerici güçleri de iyi biliyor ki, insanlık ilk yerleşik hayata, yani kentleşmeye burada başladı. Ve insanlık tarihi nasıl bu topraklarda kültür ve uygarlığın gelişimine katkıda bulunmuşsa, insanlık yeniden bu topraklarda yeni tarihi çıkışlar yaparak, insanlık tarihine öncülük edecek. Tarihte halklar için bir kültür mozaiğini oluşturan Mezopotamya, insanın gelişimi için oynadığı rolü bugün yine oynayarak, Başkan Apo'nun şahsında ilerici insanlığın mücadelesine kucak açıyor. Başkan Apo'yu seçmeleri boşuna değildir. Ulusal kurtuluş mücadelesi şahsında insanlık için doğan yeni güneşi karanlığa sürüklemek istiyorlar. Biz de onlara göstereceğiz ki, kırk milyon insanın pahasına da olsa, bu doğan güneş asla ve asla alacakaranlığa sürüklenmeyecektir. Çünkü Başkan Apo bizi ölüm uykusundan uyandırarak kurtuluşumuzun disiplin yolunu gece gündüz çalışarak gösterdi. Verilmesi gerekenin yüz katını vererek tarihi rolünü oynadı. Ben burada Sema Yüce yoldaşın bize bıraktığı vasiyetlerden alıntı yapmadan geçemeyeceğim. Yaşam ve özgürlük tutkusuyla bedenini ateşe vererek Newrozlaşırken, *"Nasıl ki, gökyüzünde iki güneş olamazsa, cezaevide de iki kurtuluş çizgisi, iki ideolojik merkez, iki politik güç olamaz. Kendimizde her türlü gelenekselliği aşarak tek merkeze bağlanmak zorundayız. Ufkumuzda tüm güneş Parti Önderliği olmalıdır"* diyen Sema yoldaş, zindanda olmasına rağmen içinde bulunduğumuz gafleti çok net bir biçimde ifade etmiştir. Zaten hepimiz gaflet uykusundan uyanmalıyız. Bütün Güneşimiz ve çizgimiz olan Başkan Apo etrafında kenetlenmeliyiz, aksi taktirde bu kadar soylu direnişlere sahip olan tarih karşısında lanetlenmekten hiçbirimiz kurtulamayız. Ayağa kalkan ve serîhildanlarıyla dünya gerici güçlerinin beyninde patlamaya hazır vaziyette bekleyen halkımızın emri budur. Başkan Apo'nun 30 yıla yakın mücadelesinin emri budur, binlerce kahraman şehidimizin emri budur.

Yoldaşlar!

Sizlerin de Güneşimiz ve çizgimiz Başkan Apo'nun ışıklı yolunda zafere kadar yürüyeceğinize en ufak bir kuşkuya kapılmadan aranızdan ayrılıyorum. Başta TC'nin faşist güçleri olmak üzere, tüm dünya gerici güçlerinin Başkan Apo'yu yakalamak ile birlikte içerisine girdikleri zafer sarhoşluğunu ve sevinçlerini kursaklarında bırakacağız. Bu inanca, bu moral ile, bu özgürlük tutkusuyla gidiyorum. Başkan Apo için bir değil; bin defa ölmek azdır. Ben *"direnmek yaşamaktır"* diyen Mazlum Doğanların, bedenini ateşe vererek Newrozlaşan Zekiyelerin, Rahşanların, Ronahi ve Berivanların, anlamlı bir yaşamın ve büyük bir eylemin sahibi olmak isteyen Zilanların beynini, yüreğini, bedenini 8 Mart'tan 21 Mart'a kadar ateşten bir yaşam köprüsü yapan Sema Yücelerin eylemleriyle *"komutanlaşan kadının, askeriyiz"* diyen Fikrilerin, *"Başkan Apo'suz yaşam olmaz"* diyen Rojbinlerin, *"Başkan Apo'nun özüyle buluşmaya gidiyorum"* diyen Berwarların, kendini ateşten bir kütle yaparak düşmanın teslim ol çağrılarını boşa çıkaran Şehristanların yaşam tutkularıyla buluşmaya gidiyorum. Güneşimiz, her şeyimiz olan Başkan Apo'nun ruhuyla düşüncesiyle birleşmeye gidiyorum.

İlk fedai eylemcileri Zilan ve Bermal yoldaşlar Dersim Eyaleti'nde birlikteler

Yurtsever Kürdistan halkı, duyarlı kamuoyu ve sömürgeci Türk güçlerine!

Kürdistan'da gelişen ulusal kurtuluş mücadelesi ve genelde Ortadoğu'daki anti-emperyalist güçleri tasfiye etmeyi amaçlayan bu uluslararası komplo, tarihte benzeri görülmemiş bir komplo tarzı ile Parti Genel Başkanımızın Türk egemen güçlerine teslim edilmesine neden oldu. Başını ABD emperyalizmi ile İsrail siyonizminin çektiği bu alçakça komplo bütün dünya gerici güçlerinin birleşmesi ile gerçekleşti. Ekonomik çıkarları her şeyin üstünde tutan bu gerici güçler, Kürdistan halkının en doğal hakkı olan kendi ülkesinde, kendi diliyle, kendi kültürüyle konuşmamasına göz yumarak en temel insani hakları ayaklar altına aldı.

İlerici Ortadoğu halkları!

Birinci Dünya Paylaşım Savaşı'yla birlikte başlayan Ortadoğu'yu böl-parçala-yönet politikası bölge halklarının arasında aşiretsel, bölgesel çelişkileri derinleştirerek egemenligini sürdürmeye çalıştı. Gelişen ulusal kurtuluş mücadelelerinden sonra yarattığı işbirlikçi zemine dayanarak bugüne kadar ekonomik çıkarlarını korumaya çalışıyor. Emperyalist sistem İsrail'e destek sunarak Filistin ve Güney Lübnan'da yaptığı katliamlara gözyumdu. Ortadoğu'da dönen bütün bu kirli oyunlar ve bugün Parti Genel Başkanımıza karşı yapılan komplo aynı güçler tarafından gerçekleştirilmiştir. Halk adına yola çıkan hiçbir özgürlüklük hareketini yaşatmak istemiyorlar, en alçak tutum ve hilelerle bastırmaya çalışıyorlar. Bugün Kürdistan halkını ve onun Ulusal Önderi Başkan Apo'yu hedef seçmeleri boşuna değildir. Bölge halkları için büyük bir kurtuluş umudu haline gelen Kürdistan halkının ulusal kurtuluş mücadelesinin giderek büyümesinden ve onların bölgedeki ekonomik çıkarlarını sarsmasından ileri geliyor, korkuları budur. Yoksa dedikleri gibi sorun terör sorunu değildir. Kaldı ki gerçekten sorun bu olsaydı ve gerçekten kan dökülmesinden yana değillerse bugüne kadar Ulusal Önderimizin ilan ettigi üç ateşkes sürecini doğru ele alabilirlerdi. Fakat sorun bu değildir. ****Türkiye gibi dünyanın en gelişmişlerini arkalarına alarak Ortadoğu'yu sürekli bir tehdid altında tutmak istiyorlar. Türkiye'den kalkan ve Irak'ı bombalayan uçaklar yarın başka bir ülkenin başına yağabilir. Çünkü bu gerici güçler yalan gerekçe uydurmada katliamcı politika yapmakta ustalar. Bu temelde tüm Ortadoğu ilerici halklarını, halkların özgür kardeşliği temelinde dayanışmaya ve birlikte mücadele etmeye davet ediyorum. Aksi halde köleci yaşamdan kurtuluşumuz imkansız olacaktır.

Başta Avrupa olmak üzere dünyanın şer güçlerine!

Kendisine demokrat deyip insan haklarının ve evrensel hukuk ilkelerinin takipçisi ve uygulayıcısı sanan başta Avrupa, ABD emperyalizmi ve diğer güçler, kırk milyon insanın iradesi ve umudu olan Ulusal Önderimizi büyük hilelerle TC faşist rejimine teslim edilmesine bazıları dolaylı, bazıları ise direkt katkıda bulundular. Artık onlar da TC'nin yürüttüğü bu kirli savaşa ortak oldular. Dolayısıyla mücadelemizin uluslararasılaşmasına neden oldular. Bu güçler nasıl uluslararası bir komployla Ulusal Önderimizi TC faşist rejimine teslim ettilerse, Önderlimizin can güvenliğinden de kendileri sorumludur. Ekonomik çıkarları sarsılmasın diye sessiz kalan Avrupa, diğer komplonun tezgahlayıcısı ABD emperyalizmi elini derhal bu kirli oyundan çekerek ulusların evrensel haklarına karşı sorumluluklarını yerine getirmelidir, aksi halde gereken cevabı ve hakettikleri cezayı alacaklardır. Benim bu eylemim bu mücadelede ne kadar kararlı olduğumuzu göstericektir.

Avrupa'da ve diğer ülkelerde yaşayan demokratik güçler!

Bu durum karşısında sessiz kalmak insani en temel haklara ihanet olacaktır. Yargısız infazların, işkencelerin en acımasızca yürütüldüğü Türkiye'de Ulusal Önderimiz Başkan Apo'nun hayatı büyük bir tehdit altındadır. Uluslararası komployа karşı tavır alma ve Kürt halkıyla dayanışma çağrılarını size de yapıyorum. Sessiz kalışınızı tarih asla affetmeyecektir ve lanetleyecektir.

Türk egemen güçleri!

75 yıldır halkımıza karşı uyguladığınız bu soykırım politikasını durdurmadığınız müddetçe bu savaş daha da şiddetlenerek büyüyebilir. Ulusal Önderimiz Başkan Apo'yu uluslararası bir komployla tutuklamanızla, bu mücadelenin biteceği umuduna kapılmakla büyük bir yanılgı içine giriyorsunuz. Asıl direnişi bundan sonra göreceksiniz. Unutmayın ki, Başkan Apo bize vereceğini fazlasıyla verdi ve kurtuluş yolunu bize gösterdi. Başkan Apo bir değil; milyonların iradesidir. En küçük hücremizde bile onun düşüncesi, iradesi yatıyor. Halklaşan bir iradeyi hiçbir güç yenemez. Hele hele Kürdistan halkı, zincirlerinden başka kaybedecek hiçbir şeyi olmayan bir halk konumundaysa, bunu ne siz, ne de kulluk, kölelik ettiğiniz ABD emperyalizmi durdurabilir. Bunu o kuru kafanıza iyice yerleştirin. Yok eğer inkarcı, soykırımcı politikanızda ısrar edecekseniz, yanıldığınızı ve boş hayallere kapıldığınızı kafanıza vura vura size göstereceğiz.

Bize teslim olun çağrılarını yapan kanatlı kurt Ecevit!

Sen yaptığın faşist saldırılar için hesap verip teslim olacaksın. Bense teslim olmayacağım ve bu özgürlük mücadelesini milyonların pahasına da olsa, durmayacağını bedenimi bomba yaparak anlatmaya geliyorum.

Türkiye devrimci demokrat güçleri!

Tarihte ender rastlanan bir soykırımı dayatan TC egemen güçlerinin bu politikalarına artık alet olmaya dur demelisiniz. Aksi taktirde tarih sizin bu gafletinizi affetmeyecektir. Savaşın daha da tırmanarak şiddetlenmemesini istemiyorsanız sizi Kürdistan halkıyla dayanışmaya çağırıyorum. Sustukça daha da köleleşeceksiniz. Aynı zamanda savaşın ağır faturasının hesabını siz de vereceksiniz. Hiç unutmayınız ki, onca gelişmeye karşı sessiz kalışınız yanlızca TC egemenlerine hizmet edecektir. Sizleri Türkiye devrim şehitlerinin anısına bağlı kalmaya ve Kürdistan halkıyla birlikte mücadele etmeye davet ediyorum.

Yurtsever yiğit Kürdistan halkı!

Ulusal Önderimiz Başkan Apo'nun Avrupa'ya çıkışıyla birlikte, daha da kapsamlı yürütülen uluslararası komplo, Önderliğimizin TC'ye teslim edilmesiyle sonuçlanmış gibi görünse de, özünde sonuçlanmamıştır. Bir halkı tamamen bitirmeyi, silikleştirmeyi amaçlıyor. Ortaya çıkan sonuç şudur: Bize savaşmaktan başka seçenek bırakılmamıştır. Kosova sorunu için harekete geçen bütün emperyalist güçler, kırk milyon nüfuslu Kürdistan'ı neredeyse ağızlarına bile almıyorlar. Gözleri kâr hırsından başka bir şey görmeyen bu güçler, halkımıza datılan jenoside gözyumuyorlar.

Kahraman Kürdistan halkı!

Ulusal Önderimiz Başkan Apo'nun belirttiği gibi, *"bir gün özgür yaşamak, bin yıl kölece yaşamaktan daha değerlidir"* ilkesinden hareketle yürümenizi istiyoruz. Gerek Avrupa'da, gerek Kürdistan'da ve gerekse Türkiye metropollerinde ayağa kalkarak gerçekleştirdiğiniz serîhildanlar PKK'nin ve onun önderinin kim olduğunu bir kez daha gösterdi. Düşmanın beyninde bir bomba gibi patlayan bu mücadele bir kez daha ispatlamıştır ki, milyonlaşan Apo gerçekliği, özgürlük mücadelesi asla bitmeyecek ve mutlak anlamda zaferi getirecektir. Ben bu eylemimle ayağa kalkışınızı ve serîhildanlarınızı selamlamaya geliyorum. Yüce Önderimizi tutuklamakla umuda kapılan düşmanın zafer çığlıkları kursağında kalacaktır. Binlerce şehidimizin şaşmaz yolunda çok yakın olan zafer günüyle kucaklaşmaya gidiyoruz.

Değerli halkımız!

VI. Kongremizin gururu ve kararları doğrultusunda milyonlarca insanımız pahasına da olsa ayağa kalkmalısınız. Bize yaşam hakkı tanımayanlara başta TC faşist rejimi olmak üzere, ABD emperyalizmi ve İsrail siyonist rejimine karşı daha şiddetli savaşmalıyız. Bize dar etmek istedikleri dünyayı onların başlarına yıkarak Ulusal Önderliğimizin etrafında kenetlenmeliyiz. Ben bu gidişimle sizlerin şahsında verilen mücadeleyi selamlıyor, *"hiçbir şey bağımsızlık ve özgürlükten değerli olamaz"* anlayışıyla Parti Genel Başkanımıza ve sizlere olan bağlılık sözümü yineliyorum.

Yaşasın ulusal kurtuluş mücadelemiz!

Yaşasın Kürt halkının serîhildanları!

Yaşasın PKK, ERNK, ARGK!

Yaşasın Başkan Apo!

Devrimci selam ve saygılar

25 Şubat 1999

Felat KADİR

"Bu eylemimle düşmanın kişiliğimde ve dışarıda oluşturduğu tüm zincirleri kırıyorum, özgürleşiyorum"

Ben Nezahat Baracı. Kod adım Şehristan Botan. '76 Cizre doğumluyum. '91 yılında saflara katılıp, Zağros ve Botan alanlarında kaldım. Çok duygusal bir temelde katılımım olmasına rağmen; Kürdistan halkının yaşadığı acıları gün gün görerek, çözümün nasıl bir çizgide, Apoculuğun gereklerinde olduğunu bilinç ve ruhta kavradım. Kavrama istemimi bu eylemle doruk noktasına çıkarmak istedim.

Başkanım!

Siz balçıkla sıvanmaya çalışılan bir Güneşsiniz. Ben de bu güneşin aydınlığını görmüş, ondan kopamayacağını anlamış bir fedaiyim. Çünkü 21. yüzyılın sosyal mücadele çizgisini Apoculuk'la o kadar somutlaştırdınız ki; bu ulusal kurtuluş yolu insanlığa bir kez daha zincirlerinden başka kaybedecekleri bir şeyin olmadığını ispatladı. Bu, onları eyleme kaldırdı. Ben bu eylemimle düşmanın kişiliğimde ve dışarıda oluşturduğu tüm zincirleri kırıyorum, özgürleşiyorum.

Siz, özgürlüğü bilinçte yakalamanın hiçbir sınır tanımadan eyleme dönüşmesi gerektiğini hepimize kanıtladınız ve böyle yaşadınız. Düşman tüm çabalarına rağmen, çalışmalarınızın önünü alamadı. Ne parti, ordu kurmanızı, ne Kürt halkını dirilterek kurtuluşa götürmenizi, ne de diğer çalışmaları. Bunlar karşısında emperyalizm sarsılan çıkarlarını bırakmamak ve kendi yıkılışını engellemek için, böylesine kapsamlı bir komploya girişti. Fakat yine de bilincimize yerleştirdiklerinizi eyleme dökmemizi engelleyemiyor. Avrupa'da ve Kürdistan'da halkımız ayakta, serîhildanlarda. Bizler fedai görevlerimizi devlet polisini tanımadan yerine getirmeye çalışıyoruz. Yoğunlaşan bilinç ve yetkinleşen irade dışında hiçbir yol tanımıyoruz.

Biz kadınlar da özgürlük tacımızı takarak, hiçbir engel tanımıyoruz. Yani düşman bizi engelleyemiyor. Ben bilincimde yaşadıklarımı hiçbir sınır tanımadan böylesine bir eyleme dönüştürerek düşmana gereken cevabı vermeye gidiyorum.

Değerli kamuoyuna
ve yiğit Kürdistan halkına!

Mezopotamya'da özgürlük önderliğini yürüten Başkan Apo'nun İtalya'ya gidişinin ardından böyle bir eylem kararı aldım. Ve son olarak Başkanımızın emperyalistlerin işbirliğiyle kaçarılarak TC'ye teslim edilmesiyle, eylem gerekçelerim daha da arttı. Evet, gerekçemiz var. Düşman birlikleri bu gerekçeler karşısında her ne kadar katliamlarını, işkencelerini, yargısız infazları arttırıp demokratik uluslararası bir mahkemeden kaçınsa da, olaylar bugün öyle bir boyuta gelmiş ki, artık herkes bir tavır belirlemek zorundadır. Başkanımızın yakalanmasıyla bu savaşın biteceğini sananlar aldanmaktadır. Çünkü Kürtler ilk kez bu kadar örgütlü ve dünyanın her tarafında ayağa kalkmaktadır. Bu sadece ordu yapısı ile Apocu ruh, güç ve moralle bu örgüt, durdurulamayacak düzeye getirilmiştir. Tüm dünya kamuoyu ve demokratik çevreler Apoculuğun 21. yüzyıldaki kurtuluş yolu olduğunu görerek, Önderliğimizin uğradığı saldırı karşısında sessiz kalmamalıdır. Önderliğin yaptığı barış çağrıları bir yana, bizzat Avrupa'ya gelerek, barışın ve demokrasinin yolunu açmaya çalıştı. Buna rağmen; devletlerin tavırsızlığı kendilerini ve Kürt sorununu çaresizliğe mahkum etmeleri kabul edilmeyecek bir durumdur. Filistinlilerin, Sırpların, Kosovalıların mücadelelerini gözönünde bulundurup Birleşmiş Milletler'de, Avrupa Parlamento'sunda nasıl çözüm arıyorlarsa, Kürtler için de aramalıdırlar. Önderliğimizin adil ve demokratik bir ortamda can güvenliğinin sağlanması gerekmektedir.

Ben Türk adaletine güvenmiyorum. Türk egemen sınıfları Anadolu'ya girişinden bugüne kadar, adaletli bir yönetim olamamışlardır. Halklar karşısında yaptıkları bir yana; Kürtler gibi bir halkı yok sayan ve yüzlerce kayıp vb. gerekçelerle defalarca dünya hukuk kurallarına şikayet edilen bir devletin adalet sistemine güvenmiyorum. Sorunun bir mahkeme ile değil; bir halkın savaş gerekçelerini ortadan kaldırarak, çözüme gitmesi gerekiyor.

Bu çağrıyı bir kez daha yapıyorum. Savaş gerekçelerimiz ortadan kalkmayıncaya değin, bu savaş durmayacaktır. Apoculuk bir dünya görüşüdür, ideolojidir. O, bir önderlik sıfatıyla sınırlandırılamaz. Bu büyük bir yanlışlıktır. Çünkü Apoculuk sadece Ortadoğu için değil, bir dünya için özgürlük önderliğidir. Bu Önderliğin savaş araçları da vardır. Bu araçlar bilinç, irade, cesaret ve fedakarlıktır. Ve bugün bizler 25 yıldır Apoculuğun özgürlük ruhunu büyük irademizle soluyoruz. Ben Apoculuk'tan aldığım büyük iradeyle bedenimi bomba yaparak, bu savaşa katılıyorum. Düşman korkunç şiddetiyle üzerimize gelebilir. Ve biz onun karşısında en büyük şiddeti kullanacağız. Gerillamız eylemini şiddetlendirecektir, partimiz örgütlülüğüyle savaş daha şiddetlendirilecektir. Ve herkes Mazlum, Zîlan, Rojbîn, Sema, Bermal ve Fikri yoldaşların açtığı fedailik çağına hiç tereddütsüz katılarak, emperyalizmi ve onun dayandığı arkasını yakarak, Apocu ruh bayrağını hiç düşürmeyecektir.

Cefakar Kürdistan halkı!

ABD emperyalizmi, İsrail siyonizmi ve Türk faşizminin Kürt halkına ihanet eden Yunan hükümetini yanına alarak, 14 Şubat günü Gladionun geleneğine uygun bir komployla Ulusal Önderimiz Başkan Apo'yu kaçırması, ardından hiç beklemediği bir tepkiyle karşılaşmış ve Kürt halkının *"Önderliksiz yaşam olmaz!"* gerçeğine bilinciyle ulaştığını görmüştür. Ve kendisi de biliyor ki, kendini yakan insanlarımız, *"Hepimiz Birer Apo'yuz"* sloganı atan gençlerimiz bin yıllık öfkenin büyük yansımalarıdır, Apo'suz yaşam olmayacağının göstergesidir. Kürdistan'da bir yaşam vardır, o da savaş yaşamıdır. Başkanımızın bugüne kadar verdikleri, yeni yaşamı yaratmaya yetecektir. Biz Başkanımızın en çok emek harcadığı gerillalar olarak, düşmana vuracağımız darbelerle ve sarsılmaz inancımızla bunu göstereceğiz.

Cizre halkına!

Yaşadığımız süreçte dünyada bir volkan patlaması var ve bunun adı Apoculuk'tur. Cizre'de serîhildanlar sürecini başlatan gençler olarak, geçmişte oynadığı role bugün de devam ederek, bu volkandan kopan bir lav parçası olarak düşmanı yakmalıdır.

Ben içinizden çıkan bir Kürt kızıyım. Size çağrım; alınacak intikamı almanız ve düşmanın tüm yönelimleri ve zorlamalarına rağmen, Berivan'ın mirasına sahip çıkarak, Cizre'yi tekrar serîhildanlar merkezi yapıp, halkımızın onurlu direnişinde yerinizi almanızdır.

Eylemimi kontrgerillanın yüzlerce yurtseverimizi katlettiği ve yıllarca teslim almaya çalıştığı Batman'da gerçekleştirerek, tüm Batmanlı yurtsever halkımızla gerillanın ayrılmazlığını ispatlamak istiyorum. Hiç tereddütsüz ateş topu yaptığım bedenimle halkımın eylemini taçlandırmak istiyorum.

Bugün tüm imkanlarını seferber ederek ve en son Parti Önderliğimizi kaçırarak mücadelemizi durdurmak istiyorlar. Bunu onur meselesine dönüştürmek isteyen herkes, bu saldırılarda rol oynayan tüm kurum ve kuruluş odakları karşısında bir eylem sahibi olmalıdır. Ve ben hiç tereddütsüz bedenimi feda ederek, böyle bir eylem şerefine kendimi ateş topu yaptığım eylemimle selamlıyorum.

TC devletine!

Sizler, yaptıklarının hesabını vermesi gereken bir konumdasınız. Asıl yargılanması gereken konumdasınız. Tarih karşısında insanlık suçları işleyen bir devlet, nasıl adaletten bahsedebilir. Önderliğimizi yargılama hakkını nasıl kendinde görebilir. Kaldı ki, Parti Önderliğimizin ateşkes çağrılarını cevapsız bırakmışsın.

Şunu bilmelisiniz: Siz Apo'yu yakalamış olabilirsiniz. Biz Apo'nun binlerce askeri ve fedaileri başeğmez cevaplar vereceğiz ve eylemim de bugüne bir cevaptır. *"Gelin teslim olun diyorsunuz."* İşte geliyorum. Apocu ruh, siyaset, gurur, irade ve cesaretle geliyorum. ARGK'li bir Apo fedaisi olarak, ateş topu yaptığım bedenimle geliyorum. Eğer ülkemiz ve özgür yaşam hakkımız gaspedilmişse, insan hakkımı almaya geliyorum. Bunun dışında hiçbir geliş yoktur. Tek yol vardır; tek tarz vardır; o da Apocu tarzdır, Apoculuk'tur.

Yaşasın Başkan Apo!
Kahrolsun faşizm!

Tüm yoldaşlara!

Uzun sayılabilecek bir süredir devrim saflarına katılmış bulunmaktayım. Saflarımızda savaşa katılımım hemen hemen sekiz yılı doldurmaktadır. Bu sekiz yıllık mücadele yaşamımda büyük zorluklar, engeller ve güzel, mutlu günler gördüm. Kuşkusuz güzel günlere ulaşmak için, zorluğu, engelleri aşmak gerekir. Bu nedenle kendimizi her zorluğa göğüs gerecek biçimde hazırladık ve birçok zorlu süreci de aştık. Bu uzun mücadele sürecinin bize öğrettiği en temel husus, savaşı büyütmek ve kazanmak istiyorsak, Önderlik gerçeğine sımsıkı sarılmanın ve Önderlik çizgisinde mutlak yürümenin zorunluluk olduğunu görmek durumundayız.

Önderliğimizin yaşadığı son olay, duygusal etkilenmeyi yaratmakla birlikte, büyük bir bilinç ve kararlılık düzeyini de ortaya çıkarmış ve her şeyimizle gerektiğinde kanımızın son damlasına kadar savaşarak bu çizgiyle bütünleşmemize de yol açmaktadır.

Botan Eyaleti'ne gelişim çok uzun bir süreyi kapsamıyor. Başından itibaren ve son nefesime kadar bile, düşmana teslim olmak, ya da sağ ele geçmek hiçbir zaman kabul etmediğim ve etmeyeceğim bir tutumdur. Hiçbir zaman düşmanın yarattığı yaşama kanmadım, kabul de etmedim. Özgür yaşam dışında her türlü yaşam dışılığı kendime layık görmedim, haram kabul ettim. Bu anlamda en büyük umudum ve hedefim, özgür yaşamla bütünleşmektir. Bu kararım da bunun bir sonucudur.

Parti Önderliğimizin İtalya'da bulunduğu süreçte böyle bir karara vardım. Parti Önderliği'nin 15 Şubat'ta uluslararası komployla yakalanması bendeki tüm coşkuyu zirveye çıkardı ve böylesi bir kararı kesinleştirdi. Böylesi kara bir güne dayanmak gerçekten çok zor. Ancak düşman düşmandır. Zaten onlardan başka tür bir yaklaşım ve umut beklenemez. Böylesine faşist bir düşmandan ancak böyle bir yaklaşım beklenebilir. Dolayısıyla böylesi bir güne hazırlıklı olmamız gerekiyordu. Bu temelde Önderliğe yönelik komploya karşı, cevabımız zamanında olmalıydı. Biz böylesine bir yetmezliği yaşadık. Böyle kara bir günde oldukça iddialı, istekli ve büyük bir kararlılıkla, büyük bir soğukkanlılıkla yerine getireceğim bu eylemden dolayı çok sevinçliyim. Duygularım her zamankinden daha farklı. Çünkü böyle anlamlı bir eylemi gerçekleştireceğim. Uzun devrimcilik hayatımda çok büyük bir iş yapmayı hedefledim, ona ulaşmak istedim. Buna inanıyorum ve bunu böyle bir eylemle gerçekleştireceğim.

Devrimin zafere ulaştığını görmek isterdim. Ama görmesem de büyük inançla söylemek istiyorum ki, bu devrim mutlak zafere ulaşacaktır. Bunu düşündüm. Bu kadar bağlı olduğum Önderliğin dünya çapında, özellikle kadına her bakımdan özgür yaşam yolunu açan Önderliğin o koşulları yaşarken, ben de özgür yaşamı seçen bir kadın olarak, dillenmeyi, bilinçlenmeyi, cesaretlenmeyi ve irade kazanmış olarak böyle bir günde, böyle bir görevi gerçekleştirmesi gereken biri olarak kendimi görüyorum. İşte bu nedenle çok sevinçliyim. Büyük bir gönül rahatlığıyla böyle bu görevimi yerine getireceğim. Ve de bağlılığımı kesinlikle kanıtlayacağım.

Dünya bugün bizi ve mücadelemizi konuşuyor. Herkes farklı farklı yorumlar yapıyor. Demirel, Ecevit, *"gelin teslim olun"* diye çağrı yapıyor. Böyle büyük bir direnişle kendini yakan insanlarımız var. Halkımız ayakta, dünya çapında Kürt halkı yürüyüşe kalkıyor. Böyle bir günde Ecevit pişmanlık yasasını gündemleştirerek, ben de bu çağrıya cevaben diyorum ki, *"evet, ben geleceğim. Ama nasıl geleceğim. Bir ateş topu olarak geleceğim."* İşte benim Ecevit'e cevabım budur.

Dağlarımızda Başkan Apo'nun özgür, silahlı bir askeri olarak, Başkanımın esaret altına alındığı bu koşullarda, O'nun gösterdiği özgür yaşam çizgisinden, Zîlanların çizgisinden başka bir şey tanımıyorum. Kendim için haram görüyorum. Böyle bir süreçte, böyle bir eylemle büyük duygular yaşıyorum. Belki tam ifade edemiyorum. Siz yoldaşlardan fiziki de olsa, ayrılık çok zordur. Ama ben bunu anlamlı bir eylem olarak değerlendiriyorum. Büyük bir yaşama imkan vereceği için, böyle bir ayrılıktan yanayım.

Bu nedenle tüm yoldaşlara şunu söylemek istiyorum: 15 Şubat'tan itibaren hepimiz için yeni dönem başlamıştır. Öyle düşmanın ifade ettiği gibi *"bitti"* bir yana, bu mücadele daha yeni başlıyor. Savaş daha da büyüyecek ve bu faşist düşmanın başını nasıl yakacağız, göstereceğiz ve asıl korktuğu şeylerin nasıl başına geleceğini görecektir. Bu açıdan önemli görevlerle karşı karşıyayız.

En ummadığımız yerlerde bile, halkımız, dostlarımız sesini eylemlerle yükseltirken, siz dağlardaki özgür silahlı gerilla güçleri olarak, bu savaşı ve yaşamı güçlendirmek, büyütmek ve zafere götürmek görevini başarıyla yerine getirmelisiniz. Biz sizden bunun savaşını istiyoruz. Savaş daha da gelişecek ve yakacaktır. Ve önceden de belirttiğim gibi, düşman düşmandır. Ondan bize yar olmaz. Tarihte de hep böyle olmuştur. Bu düşman ancak devrimci şiddetle dize getirilebilir. Düşman bundan sonra da farklı yönelebilir. Şimdiye kadar yürüttüğü özel savaşı daha hızlandıracaktır. Buna karşı her bakımdan daha güçlü olmalıyız.

Umudumuz daha büyük, cesaretimiz daha fazla, yoldaşlığımız daha güçlü olmalıdır. Düşmanın psikolojimizle oynamasına izin vermemeli ve onu tersine bin pişman etmeliyiz. Düşmanın gaflette yakalamasına fırsat tanımamalıyız. Onu biz gaflette yakalamalıyız.

Sonuna kadar duyarlılık, hassasiyet ve iddialı olmak gerekiyor. Bunun için şimdiye kadar yaşadığımız yetersizlikleri, yetmezlikleri aşarak, mutlu bir yaşama ulaşmak esas görevimiz ve hedefimiz olmalıdır.

Duygu ve düşüncelerimi ancak bu kadar ifade edebildim. Böyle bir gün, böyle bir yıl Önderliğimize layık bir militan olmak içindir. Ayaklanan ve sesini yükselten halkımızın eylemine cevap olmak, Önderliğimize bu uygulamayı dayatan düşmana cevap olmak için karar verdiğim bu eylemi gerçekleştireceğime dair;

Partiye, Ulusal Önderimiz Başkan Apo'ya, devrim şehitlerine, dağ ve zindan direnişçilerine ve tüm yoldaşlarıma söz veriyorum, söz veriyorum, söz veriyorum!

20 Mart 1999
Şehristan Botan

“Bu eylemimle Zîlan komutasında yürüyen bir emir eri olmak istiyorum”

Adı soyadı: **Tacettin ŞAHİN**
Kod adı: **Ferhat Berwar**
Doğum yeri ve tarihi: **Kotranus köyü/ Hakkari, 1972**
Mücadeleye katılış tarihi: **1993**
Şehadet tarihi ve yeri: **5 Mayıs 1999, Başkale**

Başkanım!

Adım Tacettin Şahin. Kod adım Ferhat Berwar. '72 yılında Hakkari merkezine bağlı Kotranus köyünde orta halli bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gözlerimi açtım. Köyde ilkokulu bitirdikten sonra, okumayı bıraktım. Daha sonra Adana'ya taşındık. Adana'da çeşitli işlerde çalışarak, aileye katkıda bulunmaya çalıştım. Ailem yurtseverdir.

'92'de iki kardeşimin saflara katılmasından sonra, ben de '93 yılında ARGK saflarına fiilen katıldım. Yaklaşık olarak, altı yıldır ARGK saflarında bulunuyorum. Bu süreç zarfında çeşitli görevlerde bulundum. Ancak gelinen aşamada daha büyük kişilikler ve eylem adamı haline gelme bir zorunluluk ve kendisini dayatmaktadır. Bütün dünya gericiliğinin bu denli saldırılarda bulunduğu ve geliştirdikleri komployla Önderliğimizi TC faşizmine teslim etmeleri beni derinden etkilemiş, bu etkilenme beni kararlaşmaya götürmüştür. Onu kendi açımdan kutsal bir görev biliyor ve bu bilinçle kararımı vermiş bulunuyorum. Gerek duygu-düşünce, gerekse de ruhen buna hazırım. Ben bu eylemimle Başkan Apo'ya, halkıma, insanlığa ve yaşama olan bağlılığımı ortaya koymak istiyorum. Bütün yaşam imkanlarının zor ve baskı yoluyla engellendiği, büyük bir imhanın dayatıldığı Başkan Apo ve halkımızın direnişi karşısında bu tarzdaki bir eylemle cevap olma kararlılığındayım.

Bu anlamda hiçbir gücün halkımızı yokedemeyeceğini, her Kürdün bir fedai olduğunu bu eylemimle ispatlamak istiyorum.

Başkanım!

Büyük ve maddi gerçekliğimize oldukça uygun düşünce gücü olmanız, düşünce üretmeniz ve bunu uygulama gücüne kendinizi vardırmanız bizleri bugün büyük bir patlamaya dönüştürmüş, insanlığın temel kurtuluş gücü haline getirmiştir. Evden kalkıp Ankara'ya düşmanın kuşatması altında hiçbir gücün cesaret etmediği ve belki de aklına hiç getirmediği temel birkaç çarpıcı sözle başlatmış olduğunuz yürüyüş, bugün olağanüstü başarılarla, kazanımlarla dolu bir sonsuzluk yürüyüşü halini almıştır. Yürüyüşe tek başınıza ve büyük bir ideolojik grup olarak başladınız. Attığınız her adım, söylediğiniz her söz, en etkili silahlardan daha güçlü ve daha büyük bir patlamayı yarattı. Çünkü bir yaşamın tümüyle bitirildiği bir zemine kutsal yaşamın tohumlarını serpiştirdiniz. Çünkü Siz, tarihten silinmeyle yüzyüze olan bir halkı estirdiniz. Kuvvetli ve canlandırıcı ideolojik hususların etkisiyle yeniden yarattınız. Ruh ve can verdiniz. Çünkü Siz, bir bütünen ulusal değerlerinin ayaklar altına alındığı koşullarda büyük çaba, emek ve kahramanlıklarla erişilmesi güç değerler yarattınız. Tek bir kurşun sıkmadınız, ama en büyük savaşı, yüzyılın en büyük savaşını geliştirdiniz. Savaşı savaşmadan kazanma ustalığınızla, dört duvar arasında bile, düşmanlarımız açısından en büyük tehlike durumundasınız. Siz başlattığınız yürüyüş ve tarzınızla dünyayı ikiye böldünüz. Dünya dengelerini altüst ettiniz. Kendinizle yeni bir süreç başlattınız ve o süreç hâlâ devam ediyor. Uluslararası bir komplo sonucu yakalanmanız çok çirkef ve ikiyüzlü bir tutumla TC faşizmine teslim edilmeniz, dünya gericiliği ve emperyalizmi açısından ne denli büyük bir tehlike oluşturduğunuzu çok net ve açık bir şekilde ortaya çıkartmıştır.

Bir ulusa, bir bölgeye ve insanlığa malolmuş gerçekliğinizi görmezden gelerek, “*Apo'yu yakaladık*” diye zafer naraları atan insanlık karşıtı güçler, bugün ne yapacaklarını bilmez duruma gelmişlerdir. Dünyanın dörtbir yanında ayağa kalkan ve “*Güneşimizi karartmaya çalışanlara karşı dünyayı karartırız*” biçiminde büyük bir kararlılık ve cesaret örneği gösteren halkımız, düşmanlarına nedenli büyük hata ve suç işlediklerini göstermekte ve göstermeye devam etmektedir.

Yürüyüşünüz, sonuçları düşünülmeden başlatılan bir yürüyüş değildir. Oldukça bilinçli, örgütlü ve etkileyici bir yürüyüştür. Partisel, ordusal olduğu kadar, planları ve hesapları çok iyi yapılan, düşmanın hiç ummadığı, beklemediği bir anda sizin vurguladığınız gibi, yürüyen atom bombası biçimindeki bir yürüyüştür. Bugün devam eden ve sonsuza kadar devam edecek olan bu yürüyüşün temelinde daha parti olmadan bir parti gibi hareket etme, cephe olmadan bir cephe kadar etkileyici ve bir ordu kadar ordusal gücü kendinde barındırma tarzını yaratmadır. Bu tarzla sıfırdan başlayarak dünyayı etkileyen bir kuvvet durumuna geldiniz. Başlattığınız çıkışla Ortadoğu'da boğdurulmak istenen sosyalizme büyük bir açılım sağlayarak, çözülen reel sosyalizm gibi perdeler çekerek, kalın duvarlar örerek sosyalizmi koruma yerine, tersine sosyalizme açılım sağlayarak, geliştirerek insanlığa maletmenin en güçlü kurumu olduğunuzu gösterdiniz. Bu tarzınızla bütün yaşamınızı insanlığa adayan, çok geniş çaplı uluslararası komplolara rağmen evrensel çapta sosyalizmin tek sözcüsü ve onun tek temsilciliğini yapan bir Önderlik olduğunuzu kanıtladınız. Başlattığınız çıkışla tarihe, insanlık karşısında suç işleyen, insanlığı bitiş noktasına getiren dünya gericiliğini ve emperyalizmini geniş anlamda yargılanacağı sanık sandalyesine oturtarak, mahkum edileceği süreci başlattınız. Bu anlamda insanlık adına konuşmaya, insanlık adına söz ve karar gücü olmak kadar, yargılamanın da Önderliği olduğunuz ortaya çıkmıştır. Başlattığınız çıkışla, dünyanın dörtbir yanında ayağa kalkan, bedenini ateşe vererek etrafınızda ateşten bir çember oluşturan fedailer, nasıl bir ulusal ruh ve şekillenmeyi yarattığınızı ortaya koyduğu gibi, çok güçlü bir gizli kuvvete sahip olduğunuzu, yakalanmakla bunun nasıl bir patlamayı yarattığı çok iyi görülmüş ve görülmektedir.

Başkanım!

Siz her şeyi netleştiren özelliğinizle bizlere kimin dost, kimin düşman, kimin demokrat, kimin demokrasi karşıtı olduğunu çok iyi gösterdiniz. Onurun ayaklar altına alındığı, her şeyin çıkara dayandırıldığı, çıkarlar uğruna insani onurun hiçe sayıldığı bir dünyada, büyük bir onur savaşçısı oldunuz. Bu yönünüzle bütünüyle farklı olduğunuz ortaya çıkmıştır. Temsil ettiğiniz doğrular, savaşarak kazandığınız doğrulardır. Tarzınızla savunduğunuz doğruları her koşul altında temsil etme büyüklüğünüzle, en zor koşullarda inanılmaz hamlelerinizle bizlere kendi gerçekliğinizi gösterdiniz. Partimizden istifa etmekle ne düzeyde olduğumuzu ortaya koydunuz. Mevcut tarzımızla, yaşam ve alışkanlıklarımızla hiçbir şey kazanamayacağımız oldukça net, çizginizde yürümenin, önderleşmeyle her alanda yeniden kendimizi yapılandırmakla olabileceği daha açık ortaya çıktı. Bizler aslında tutuculuğumuzla yükünüzü ağırlaştırdık. Düşmana güç verdik. Düşman bu gerçekliğimizi çok iyi tahlil ettiğinden gücünü size karşı kullandı. Bir anlamda bizleri tehlike görmedi. Yapılması gereken, kendimizi Önderlik tarzında tehlike durumuna getirmektir. Şu anki parti yapısı çok daha iyi bilincinde ve farkında. Kendimizi aşmanın büyük zafer yaratan kişilikleri haline gelmektir. Bunun yolu da anı anına yarattığınız ve temsil ettiğiniz çizgiyle bütünleşmektir. Bu çizginin eylem gücü haline gelmektir. Dönem kişiliklerimizde, tarzımızda büyük patlamalar yapmamızı emrediyor. Bu da her zamankinden daha fazla cesaretli, kararlı ve bilinçli hareket etmemizi şart koşuyor. Başarı ne körce, ne de yerinde sayan bir pratikle mümkündür. Başarı, Önderlik tarzında yürüyen, Önderlik partisinin kutsal militanları haline gelen ve Önderliği bu tarzda koruyan Mazlumların, Agitlerin ve Zîlanların tarzındadır.

Başkanım!

Ben gerçekleştireceğim eylemle yarattığınız çizginin bir militanı, kendinizde temsil ettiğiniz partinin yiğit bir neferi olmak istiyorum. Bu eylemimle, Zîlanlarda gerçekleşen doğru bağlılığın bir takipçisi olmak, yine dönemin bir eylemcisi haline gelmek istiyorum. Düşman karşısında büyük düşünmekten, büyük eylemciler haline gelmekten başka yaşam seçeneğimiz yok. Düşman yaşamımız için en küçük bir delik bile bırakmıyor. Her alanda imhayı dayatıyor. “*Sen yaşamayacaksın, senin yaşamaya hakkın yok*” diyor. Uluslararası komployla yakalanarak TC'ye teslim edilmeniz, halkımızı sokaklara döktü. Halkımızın düşmana olan kin ve öfkesini biledi. Yine halkımız her alanda denilebilir ki, düşmanla derin bir kopuşu yaratarak daha büyük, bilinçli, örgütlü ve her alanda düşmana vurmayı öğreniyor. Ortaya çıkan bütün bu gelişmeler, sizin eseriniz ve engin çabalarınızın sonucudur. En bitik ve sıfır noktasına gelmiş olan bir Kürt bile, sarfettiğiniz olağanüstü çaba karşısında inanılmaz bir cesaret ve moralle ayağa kalkmış durumdadır.

Başkanım!

Biz her şeyimizle sizin eseriniziz. Bizleri yoktan varettiniz. Yaşam sevincimizi ve tutkumuzu geliştirdiniz. Bu çabalarınız karşısında yapacaklarımız ne olursa olsun yetersizdir. Ben bu bilinç ve inançtayım.

Bu anlamda sizlere bağlılığımın bir gereği ve dönemin bir emri olarak bu eylemi gerçekleştirmek istiyorum. Bu eylemimle Zîlan tarzında özgürleşmek, Zîlan komutasında yürüyen bir emir eri olmak istiyorum. Yaşamın kutsallığına inanıyorum. Kutsal yaşamın ancak savaşla yaratılacağına inancım tamdır. Bu inanç ve bilinçle, hiçbir gücün kirli emelleri ve çirkeflikleriyle Güneşimizi karartamayacaklarını bu eylemimle ortaya koymak istiyorum. Ben bunda kararlıyım. Bütün duygu, düşünce ve ruhumla buna hazırım. Böylesi bir eylemle güneşe yakınlaşmanın onurunu, büyük coşkusunu yaşıyorum.

Yaşasın sonsuzluk yürüyüşünde yüzyılın son devrimci Ulusal Önderi, Büyük İnsan Başkan Apo!

Kahrolsun emperyalizm, siyonizm, faşizm ve her türden gericilik!

Savaşan tüm yoldaşlarıma!

Önderlik çizgisinde büyük bir kin ve öfkeyle düşmanlara inat, bağımsız Kürdistan'ı yaratma kararlığında olan özgürlük savaşçısı gerilla yoldaşlarım!

Düşman, en büyük değerimiz ve varlık gerekçimiz olan Başkan Apo'yu bizlerden ayırarak bizleri teslim almaya, imha etmeye yönelmektedir. Uluslararası komplonun birinci basamağı Başkan Apo olurken, ikinci basamağının gerilla olacağı açıktır.

Yoldaşlar!

Başkan Apo, tarzıyla asırlarca yetecek kadar bir savaş mirası bırakmıştır. Partimizin başlattığı yeniden yapılanma hamlesi doğrultusunda bu güçlü mirası büyük bir güce dönüştürme gibi, çok ağır bir sorumluluğumuz vardır. Eski tarzımızla hiçbir yere yaramayacağımız, pratiğimizle düşmana hizmet etmekten öteye bir şey elde edemeyeceğimiz çok açık bir şekilde görülmüştür. Yaşadığımız yoğunlaşma, tartışma süreci bunu netleştirmiş, önümüzdeki görevleri de netliğe kavuşturmuştur. Bizlere düşen, örgüt kafasıyla hareket eden örgüt adamları haline gelmek, örgütlü kişiler haline gelmek, her koşulda çizginin amansız taktikçileri ve uygulayıcıları haline gelmektir. Halkımız üzerine düşeni fazlasıyla yapmakta, daha büyük adımlar atmaya hazır bulunmaktadır. Bizlere düşen Önderlik'ten aldığımız güçle, halkımızı ve kendimizi düşman karşısında aşılmaz bir güç haline getirmektir. Başkan Apo'nun çizgisinde iyi bir yoldaş olmak, savaşta güçlü askeri kafayı yakalamış askeri kişilikler olmak kadar, yaşamın her alanında kurallı, ilkeli, parti yaşamının kutsallığını koruyan, geliştiren kendinde içselleştiren kişiler olmayı şart koşuyor. Bunun için Başkan Apo'nun çözümlemeleri ve zafer perspektifleri üzerinde daha derin yoğunlaşmalı, kendimizi daha derinden sorgulamalıyız. Bu temelde sadece düşmana karşı değil; esasta Önderliğin yarattığı yaşamı içten kemirmeye çalışan her tür yetersizlik, olumsuzluk ve kişiliklere karşı amansız savaş geliştirilmelidir.

Gördüğünüz gibi, bir görevimiz vardır. Bizler bu bayrağı ele geçirmekle ancak Başkan Apo'ya bağlılığımızı gösterebiliriz. Onun için de duygusal ve müritçe bağlılıklar, Başkan Apo'nun kabul etmediği bir bağlılık olup, bizlere hiçbir şey kazandırmayacaktır. Başkan Apo'ya bağlılık; çizgisine bağlılıktır. Başkan Apo'ya bağlılık; çizgisinde emirlere gelmeyen tavırlarımızda, yoldaşa en basit yanlış yaklaşımımızda bağlılığımızdaki zayıflıklar aşılmakla olacaktır. Bunu görmeli ve bu temelde yönelmeliyiz.

Ben gerçekleştireceğim eylemimle, halkımın duygu ve istemine cevap olacağım. Düşmana duyduğum kin ve öfkeyi kendimde patlamaya dönüştüreceğim.

Bu temelde Başkan Apo'nun iyi bir yoldaşı, şehitlerimizin iyi bir takipçisi olacağım. Yeniden yapılanmış ARGK'nin güçlü bir savaşçısı olacağım. Eylemimle, Başkan Apo'nun belirttiği gibi, en büyük nimetin gerilla olduğunu pratiğimle kanıtlayacağım.

Yaşasın PKK, ARGK, ERNK!

Yaşasın Başkan Apo komutasında yürüyen özgürlük savaşçısı gerilla!

Kahrolsun emperyalizm, sömürgecilik ve her türden ihanet!

Direnen halkımıza!

Düşman her zamankinden daha fazla bizlere imhayı, teslimiyeti ve ihaneti dayatıyor. Ulusal Önder, Büyük İnsan Başkan Apo'ya yönelik geliştirdikleri oldukça çirkin ve bir o kadar da çirkef bir komplonun sonucu yakalanarak, TC'ye teslim edilmesinde bu dayatma çok iyi görülmektedir. Başkan Apo'ya yönelik saldırılarla bütün düşmanlarımız “*Kürt diye bir halk, Kürdistan diye bir ülke yoktur. Dolayısıyla olmayan bir halkın, olmayan bir ülkenin önderi de olamaz*” biçiminde bir inkarcılıkla jenosidi dayatmaktadır. Düşmanlarımız Başkan Apo'yu yakaladıktan sonra, PKK'nin de parçalanacağı ve çökeceği üzerinde hesaplar yaparak, büyük bir katliamla öncüsüz bırakılan Kürdistan halkını ortadan kaldırmayı hedeflemiş, bütün planları bu çerçevede geliştirmiştir. Ancak düşünülen hesapların tam tersi ortaya çıkmıştır.

Başkan Apo düzenlenen komplo sonucu fiziki olarak aramızdan ayrıldı. Fakat Başkan Apo'nun yarattığı çizgi, olağanüstü değerler ve en önemlisi de ortaya çıkardığı bilinçli, örgütlü savaşan halk gerçekliği, yüzyıllarca ayakta kalmaya yeter de artar bile.

Yine PKK'nin bölünüp parçalanması bir yana, her zamankinden daha güçlü, yeniden yapılanmış bir PKK kendisini her alanda çok iyi hazırlamış bir ordu gerçekliği mevcuttur. Başkan Apo, Kürdistan'da birliğin ifadesi olan ulusal bir şekillenmeyi yaratarak, halkın ve insanlığın duygularında, ruhunda, bilincinde hiçbir gücün ortadan kaldıramayacağı bir biçimde bu birliğin şekillenmesini yaratmıştır.

Siz değerli halkımız!

Gösterdiğiniz cesaret ve direnişle Güneşin etrafında oluşturduğunuz ateşten çemberle, bağlılığınızı eyleminizle ortaya koydunuz. Bugün halk olarak üzerimize düşen görev ve sorumluluklar her zamankinden daha fazla ve daha ağırdır. Başkan Apo'nun çizgisinde yürümek, yürüyüşüne bütün duygu, düşünce ve ruhumuzla ortak olmak en büyük görevimiz olmaktadır. Bütün dünya eğer bizi kabul etmiyorsa, o halde bu çizgide yeni bir dünya yaratmak temel görevimizdir. Halk olarak bizden ne isteniyorsa, bütün yeteneklerimiz ve bilincimizi patlamaya dönüştürmemizin zamanıdır. Bizim kaybedecek hiçbir şeyi-

miz yoktur. Tam tersine kazanacağımız özgür bir yaşam ve özgür bir Kürdistan, insanlığın Kürdistanı vardır. Onun için bize nefes aldırtmayan düşmanlarımıza karşı topyekün bir seferberlik ruhuyla yönelmeliyiz. Ben tüm zorluklara ve baskılara rağmen, göstermiş olduğunuz direniş ve cesaretten aldığım moral ve güçle böylesi bir eylemi gerçekleştirerek, sizlere bağlılığımı göstermek ve size layık olmak istiyorum.

Gün; daha güçlü bir intikam ruhuyla kin ve öfkemizi kusma günüdür!

Gün; ayaklar altına alınmak istenen onurumuzu daha büyük bir savaşla yüceltme günüdür!

Gün; Başkan Apo'nun sonsuzluk yürüyüşüne daha büyük bir kararlılık, cesaret ve fedakarlıkla katılmaya, Başkan Apo'nun Başkomutanlığı'nda ayaklanma ve Başkan Apo'ya, kutsal şehitlerimize bağlılığımızı bağımsız Kürdistan'ı yaratarak gösterme günüdür!

Bu bilinç, inanç ve kararlıkla hiçbir ikircikliğe kapılmadan, her zamankinden daha fazla bir kin ve öfkeyle düşmanın üzerine korkusuzca yürüyerek eylemimi gerçekleştireceğim. Bu eylemimle savaşı savaşarak kazanmasını bilen siz değerli halkımıza ve insanlığa layık olmak istiyorum.

Yaşasın Başkan Apo Önderliğinde savaşan halk gerçekliğimiz!

Kahrolsun ihanet ve her türden işbirlikçilik!

Kahrolsun halklar düşmanı TC faşizmi!

YAJK'a!

Kürdistan kadını eylemi, savaşı ve yaşam tarzıyla Kürdistan'ın her zamandan daha fazla özgürlüğe yakınlaştığını, hatta özgürlüğün an meselesi olduğunu ortaya koymuştur. En köle konumdan özgür tanrıçalar haline gelmeleri bunun en açık kanıtıdır. Zîlan yoldaşın eylemi bir savaş ve yaşam tanrıçası olması itibarı ile; Zîlan tarzının bir savaş ve zafer tarzı haline gelmesi, birçok yoldaşın üzerine bağladığı bombalarla kendini düşmanda patlatması, Kürdistan kadınının özgürleşmedeki iddiasını ve kararlılığını ispatlamış ve büyük güç haline gelmelerini beraberinde getirmiştir. Bu anlamda Kürdistan kadını kendini kanıtlamış ve kanıtlamaya devam edecektir. Onun için büyük emek ve kahramanlık örnekleri sergilemiştir. Kürt kadını sadece kendini kanıtlamakla kalmamış, özgürleşme ölçütü olma konumlarıyla da geçmişin köleleştirici etkisini ve kaba feodal yaklaşımlarını da yerlebir etmiştir.

Bu bakımdan Kürt kadını hem sömürgeciliğe, hem erkeğin mutlak otoritesine ve hem de kendi kişiliklerindeki düzen etkilerine karşı çok yönlü bir savaşım vererek, savaşa, yaşama ve özgürlüğe olan bağlılıklarını ortaya koymuşlardır. Bu nedenle Kürdistan'da YAJK; kadının irade ve güç sahibi olması, YAJK; kadının yaşam, tutku ve sevincinin gelişmesi, YAJK; kadının büyük bir cesaretle güven kazanarak, savaş gücü haline gelmesi demektir. Bu çerçevede ben, YAJK'ın daha büyük başarılar elde edeceğine olan inancımla, Zîlan yoldaşın komutasında, Onun tarzının iyi bir uygulayıcısı olmak istiyorum. Kürt kadınının insanlık karşısında, tüm insanlığın kabul ettiği bir özgürlük sembolü olacağına olan inancımla ve Zîlan tarzına yaraşır bir eylemle O'nun tarzında özgürleşmek, yaşama olan bağlılığımı ortaya koymak istiyorum.

Yaşasın Zîlan tarzında özgürleşen Kürt kadını!

Kahrolsun her türden egemenlik!

Halkıma, yoldaşlarıma ve kamuoyuna!

Zalimlere karşı Devrimci Kawa'nın direnişiyle yaratılan büyük Mezopotamya ülkesini, Çağdaş Kawa Mazlum DOĞAN ile tarihleşen, yüksek zaferin adı olan Newroz gününü, çağımızın en büyük devrimcisi ve yılmaz öncüsü olan Başkan Apo'ya büyük bağlılık duyguların ve gerçek fedai gücümle layık olacağıma olan inançla, tüm devrimci yoldaşları ve ilerici insanlığı böylesi bir günde selamlıyorum. Ancak bu eylemi gerçekleştirmekle halkımı, yoldaşları ve PKK ile yaratılan tarihimizi doğru temsil edeceğimi bütün bilincimle hissediyor ve gereklerini yerine getirerek, gerçek fedai temsiline ulaşacağımı belirtiyorum.

Devrimci selam ve saygılarımla

5 Mart 1999
Tacettin ŞAHİN (Ferhat Berwar)

"Hepinizi eylemimle selamlıyorum"

Adı soyadı: **Şahin HÜSEYİN**
Kod adı: **Akif**
Doğum yeri ve tarihi: **Kobanî, 1980**
Mücadeleye katılış tarihi: **1998, Serêkanî köyü-Kobanî**

Parti Önderliği'ne!

Kod adım Akif. Gerçek adım Şahin Hüseyin. '80 Kobanî doğumluyum. '98 yılında partiye katıldım. Duhok'ta MİT binasına yönelik gerçekleştirilen eylemin sahibiyim.

Eylemim; Başkan Apo'ya karşı geliştirilen uluslararası komploya karşı bir yanıt, Güney Kürdistan halkına bir çağrı ve 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nü ve Newroz bayramını bu şekilde kutlayıp selamlamadır. Yine 16 Mart Halepçe katliamında şehit düşen değerli halkımı anma temelindedir. Eylemimi bu temelde gerçekleştiriyorum. Böylesi bir eylemi yapma gücünü, iradesini, fırsatını ve şansını bana kazadıran Başkan Apo başta olmak üzere; bütün ölümsüz şehitlerimize, yiğit Kürdistan halkına ve siz tüm yoldaşlarıma minnet duygularımı belirterek, selam ve saygılarımı sunuyorum.

Başkanım!

9 Ekim günü gibi, devrimci enternasyonalist Che Guevera'nın ölüm yıldönümü olan böylesi anlamlı bir günde, Size karşı başlatılan ve birçok sömürgeci ve emperyalist gücün katılım sağladığı uluslararası komploya verdiğiniz cevap, cevapların en büyüğü ve en görkemlisidir. Dünyaya açılırken yaptığınız, *"Ankara'dan çıktık partileştik, Ortadoğu'ya çıktık ordulaştık, dünyaya açılarak devletleşeceğiz"* belirlemesi mücadelemiz için esas doğrultuyu belirlerken, emperyalizmin siyonizmin ve TC sömürgeciliğinin gerçekleştirdiği komploya karşı en büyük cevaptır. 15 Şubat tarihine kadar süren bu komplo sonucu; korsan bir eylemle TC faşizmine teslim edilmeniz, gerçekten PKK mücadelesinin, PKK Önderliği'nin onların sistemlerini ne kadar sarstığını ve ne kadar mazlum halklara adanmış bir düşünce sistemi olduğunu tüm çıplaklığıyla gözler önüne sermektedir. Tarih boyunca bütün ulu önderler ne pahasına olursa olsun, yaşadıkları zamanın ve zeminin yaşanılmaz kılındığı, halkların halklaşmasının önünün alındığı, insanın insanlık dışı muamelelere tabii tutulduğu süreçlerde ortaya çıkmışlardır. Kutsal önderlerden Hz. Musa'nın firavuna karşı, Hz. İsa'nın köleci Roma imparatorluğuna karşı, yine Hz. Muhammed'in Suudi Arabistan çöllerinde insanca yaşama olanaklarını tüketen Ebu Cehil'e karşı başlattıkları mücadeleleri görkemlidir. Ancak bu önderler halkları kurtuluşa götürmüş olsalar bile, o zamanın egemen güçlerine karşı verdikleri savaşta üstün gelmiş olsalar bile, görkemlilikleri yanında kalıcı bir çözümü yaratamamışlardır. Yani ezen ve ezilen çelişkisi çözüm bulamadığı kadar, daha sonraki süreçlerden günümüze kadar savaşlar önünü de alamamıştır. Ama Apo ile doğan Önderlik tüm bunlara çözümün adı olmaktadır. Apo gerçekliği yıllar boyu süren, asırları içine alan tarihi haksızlıklara ve çelişkilere *"dur"* demenin adıdır. Hedeflenen bir halk değil, tüm insanlıktır.

Başkanım!

Biz, Sizde yaratıldık; Sizinle varız ve Sizinle sürdüreceğiz özgürlük yürüyüşümüzü. Emek ve çabalarınıza karşı az da olsa layık olabilmek için bağlattığım bu yürüyüşle, karar aldığım bu eylemle Önderliğe karşı borcumu ödemeye çalışacağım. Ve yine diyorum ki; borçluyum ve borçluyum.

Apo tutuklanamaz! Bir Apo gider, binlerce Apo gelir. Binlerce Apo gider, Apo adında insanlık doğar. İzinde, düşüncesinde bizleri bugüne getiren Önderliğimize Zîlanlaşma, Agitleşme, Apo'laşma ile karşılık vereceğiz.

Bu temelde bağlılık sözümü belirtirken, en içten selam ve saygılarımı sunuyorum.

Tüm yoldaşlarıma!

Değerli yoldaşlar!

Sizleri VI. Kongre ruhu, Apocu intikam duygularıyla selamlıyorum. Bilindiği gibi uzun bir tarihi süreci olan mücadelemizi yaratan ve onu yürüten, eleştiri ve çözümlemeleriyle bizi ayakta tutan Başkan Apo'yu koruma fırsatı gerillanın eline geçmiştir. Gerilla varoldukça, Başkanımız korunacak ve Başkanımız yaratılacaktır.

Başkan Apo'nun kutsal ortamından ayrılırken, yetmezliklerimin de varolduğunu görmüştüm. Artık bunları aşmanın vakti geldi, geçmektedir. Yaratılacak özgür dünyalar; aştığımız yetmezlik, eksikliklerimizle hedefe, o doğrultuda sağlam kişiliklerle yürümeyle mümkün olacaktır. Ondan dolayıdır ki, VI. Kongre çalışmalarımızı zafer çalışmalarına dönüştürmeliyiz. PKK'nin biçimsiz olduğunu hergün medyasında anonslar yaparak bizi teslim almaya çalışan TC başbakanlarına ve genelkurmaylarına Apoculuk ile cevap verelim.

Siz bütün yoldaşları böylesi bir eylemle selamlarken, *"eski olmayacak, yeni, ama yepyeni; engel olmayacak, zafer, ama Apo için zafer"* sözlerini tutmaya ve bu temelde sorumlu olmaya davet ediyorum.

Genelde Kürdistan halkı, özelde Güney Kürdistan halkına!

Siz değerli halkımız!

Yıllar boyu özgürlüğe olan tutkunuz uğruna sarfettiğiniz çabalar çok büyük ve tartışmasızdır. Sizler sürekli bu topraklarda insanca yaşamak için ne gerekiyorsa, en değerli varlıklarınızı vermekten çekinmediniz. Ama bu tutkularınızı, duygularınızı, sahte önderliklerinizin düşmana peşkeş çektiğini görmekteyiz. Bugün Büyük Güney'de yer edinmiş tank ve toplar kimindir? Duhok'da MİT'in açtığı şube niye? Biz unuttuk mu Dersim'i, Zîlan'ı. Bu topraklarda ne düşmanı, ne de savaşı istiyoruz. İhanete bulaşmış tüm ileri gelen insanlarımızdan isteğimiz, bu gidişata *"dur"* diyebilmelerdir. Düşmana alet olarak yürüttüğünüz savaş kime ve neye hizmet ediyor? Akan bu kan kimin? Bizlere karşı tüm sömürgeci devletler birleşip imhamıza soyunurken, buna karşın Filistin, Rum halkı ayaklanırken, sizin bu ayıbınızdaki ısrarınız bitmelidir. Biz, KDP'ye karşı değiliz. Ama onların da düşmanı arkasına alıp üzerimize gelmesini kabul edemeyiz. Özellikle eylem hedefimde Duhok'u seçişim ve Duhok'ta bulunan Türk MİT binasına yürüyüşüm düşmanadır, sizlere değildir. Öylesi bir eylemle halkımızda yaratmak istediğim, artık gerçekleri görerek PKK ve Önderliğine sahiplik ederek, yeniden mücadele içinde yer almalarıdır.

Değerli Kürdistan halkına!

Gün; Başkan Apo'ya uzanan elleri yürüyüşlerimizle, eylemlerimizle ve serîhildanlarımızla kırma günüdür!

Gün; özgür Kürdistan'a yürüme günüdür. Başkan Apo'nun deyimiyle gün; örgütlülükle yıkılmaz irade günüdür!

Sizleri bu birlikteliğe ve örgütlülüğe çağırıyor, eylemimle selamlıyorum.

Tüm insanlığa!

Biz terörist değiliz. Hele hele insan katili hiç değiliz. Yalnızca elde tuttuğumuz silah, halkların varlığını tanımayan, gelenek ve göreneklerini, dil ve kültür yapılarını hiçbir koşulda tanımayan halkların düşmanına karşı, halklarımızı savunmak içindir.

Parti Önderliğimizin defalarca barış çağrılarına rağmen; verilen cevap hep savaş, halkımızın acımasız bir şekilde faili meçhul cinayetlerle, tutuklamalarla ezme ve insanlık adına ne varsa ortadan kaldırma olmuştur. Türk halkı şunu iyi bilmelidir ki; Apo Kürt halkının evladı olduğu gibi, sizin de evladınızdır. O yalnızca Kürtler için değil, Türk halkı için de Mahirlerden, Denizlerden, Sinanlar, İbrahimlerden aldığı meşaleyi maratonda zafere taşıyor. Egemen sınıfların oyunlarına kanıp aldanmayın. Hepimiz çocuklarınız; hepiniz anne, baba, kardeşlerimizsiniz. Apo'nun yarattığı mücadele Kürt, Türk ve dünya ezilen halklarının mücadelesidir, bu mücadeleyi sahiplenin.

ABD ve İsrail halkı!

Kürt halkı, sizinle kardeş halktır. Tarihte olduğu gibi, bugün de layık olmasını bilmelisiniz. Kürt halkı ile dayanışmayı bilmelisiniz. Artık her türlü yokoluşla karşı karşıya bulunan halka yönelik baskılara karşı sesinizi yükseltmelisiniz. Türk egemen güçleri de bunu iyi bilmelidir ki, Kürdistan'da yaşayan binlerce Apo, milyonlarca Apo, bedenleriyle, kanlarıyla, yaşama olan tutkularıyla cumhurbaşkanı ve başbakanlarına çok iyi göstereceklerdir ki, *"bitti, bitirdik"* dediği yerde, *"gelin teslim olun"* dediği yerde, bedenimizi bombalarla kuşanarak, başkentine yürüyeceğiz. Kürdistan halkı serîhildanlarıyla, yoldaşlar zafere olan tutkularıyla ve ben Duhok'a yürüyüşümle kucaklayıp selamlayacağım Başkan Apo'yu.

YAJK'a

Hedefime doğru yola çıkarken; bir kez daha 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü dolayısıyla, Parti Önderliği'nin yoğun çabalarıyla yaratılan ve Zîlanlarla somutlaşan YAJK kadın hareketindeki tüm kadın yoldaşları Zîlanlaşma çizgisinde yürüyüşe çağırarak, halkımızın Newroz bayramını kutluyorum ve en değerli varlığımız olan Başkan Apo'ya, dağ ve zindan direnişlerine, Kürdistan ve dünya devrim şehitlerine, tüm Kürdistan halkına ve ilerici dünya insanlığına, tüm yoldaşlara, özgürlüğe ve yaşama olan aşkımla selam ve saygılarımı sunuyorum.

Yaşasın Güneşimiz Başkan Apo!

Yaşasın PKK insanlık mücadelesi!

Yaşasın VI. Kongre, direniş ve zafer ruhu!

Yaşasın halkların birliği ve kardeşliği!

Yaşasın sosyalizm ve enternasyonalizm!

Kahrolsun ABD emperyalizmi, İsrail siyonizmi ve TC faşizmi!

Kahrolsun ihanet!

9 Mart 1999
Akif (Şahin HÜSEYİN)

Omayra
cevabı ömür süren bir soru bıraktım sana
mendili kan kokan sevgili arkadaşım.
usta bakışların keşfettiği rahatlıkla arkama
elimde şahmat,
yüzüğümde tek taş siyanür.
ardında bulanan bir aşkın,
bir maceranın mecrasında
yolun sonunu söylüyordu
günahkar iki melek olan sağdıçlarım
al birkaç bulutlu sözcük
atlarını sırtında taşıyan çalınmış bir zaman
mekik, taflan, kar hasadı bir iklim
aşk mı, macera mı dersin bu uzun seferberlik.

Murathan Mungan

“Eylemimi Başkan Apo’yla barış ve özgürlük ülkesi Kürdistan’da buluşmak için yapıyorum”

Ulusal Önderimiz Başkan Apo’ya

Adım Meral Mamyak. ’77 Kars Ardahan’ın Susuz kazasında doğdum. Tahsil durumum lise mezunuyum. Ailem yurtsever bir ailedir. Ailemin yurtsever olması, partiyle tanışmamda ve katılımımda önemli bir rol oynamıştır. Liseyi bitirdikten sonra iki yıl metropol kitle faaliyetlerinde yer aldım. Bu süre zarfında partinin temel yayınlarından ve Parti Önderliği’nin çözümlemelerinden yararlandım. Kendimi eğitmeye çalıştım. Belirli bir bilinç düzeyine ulaştım. Kendimi eğittikçe Parti Önderliği’ini anlamaya ve tanımaya çalıştım. Çok yetersiz olduğumu bildiğim için Parti Önderliği’ni daha derinlikli izleme ve araştırma çabam olmuştur. Kendimi Önderlik gerçeği karşısında daha köklü bir muhasebeye tabi tuttum. Bir kadın olarak devrimci sosyalist mücadele gerçeği ile daha da bütünleşerek Türk faşizminin toplumumuz ve Kürt kadını üzerinde yarattığı tahribatları çıplak bir biçimde görmeye başladım. Bu benim, çağımızın yeni özgürlük öğretisinin yaratıcısı, sosyalist düşüncenin çağımızda en zirvede temsilini yapan, halkımızın ve insanlığın kurtuluş umudu olan büyük insan Başkan Apo’ya yakınlaşmamı sağladı.

Türk özel savaş rejiminin Kürt halkı ve kadını üzerinde geliştirdiği çirkef ve iğrenç politikalarının kuşkusuz benim kişiliğim üzerinde de olumsuz etkileri olmuştur. Hele bir de metropolde büyümem ve kemalist okularda okumam o olumsuz etkiyi daha da derinleştirmiştir. Birçok yönüyle yaşadığım toplumsal ve sosyal çevrede bunun pratik sonuçlarını net görebiliyordum. Bunların ayrıntılarını açma gereği de görmüyorum. Parti Önderliğimizin derin bilimsel çözümlemelerinin bireylere sunduğu çözüm yolları sayesinde, kendi kişiliğimi çözmede paha biçilmez derecede katkısı olmuştur.

Kendimi çözdükçe, gerçekliğimi gördükçe yine Önderliğimizin hem teorik, hem de pratiksel devrim çabalarını anladıkça, Önderliğe bağlılık daha gelişmiştir. Önderlik çizgisini tanrıçalaşmaya dair eşi-benzerine rastlanmayan tarzıyla pratikleştiren başta Zîlan arkadaş olmak üzere önder kadın yoldaşlara özlü bir bağlılık göstermek için parti saflarına ve kadın özgürlük çalışmalarına aktif temelde katılma zorunluluğunu hissettim. Özellikle Parti Önderliğimizin Zîlan arkadaşın fedai eyleminden sonra, Ortadoğu ve Kürdistan’da yarattığı kadın özgürlük çalışmalarına çok yoğun bir ilgim gelişti. Dünyada kadın sorununa çok yönlü ve kesin çözümler getiren PKK Önderliği’nin militanı ve yoldaşı olmak, Zîlan gibi özgür bir kadın kişiliğine ulaşmak en büyük tutkum oldu. Zîlan kişiliğine ulaşmak katılımımda kamçılayıcı bir rol oynamıştır. Özgür kadın düzeyine ulaşmaya her türden egemenlikleri, faşist-sömürgeci uygulamalara kahredici ve ölümcül darbeleri vurabilecek eylem ve mücadele tarzı bende bir tutku olarak gelişti. Metropolde yürüttüğüm çalışmalar esnasında faşist düşmanın, Kürt kadınının onuruna hakaret ettiğini birçok kez gördüm. Tarihte Kürt kadınının onuruna ne kadar düşkün olduğunu PKK çizgisinde en soylu düzeye getiren Başkan Apo’nun uluslararası sinsi, vahşi, vurucu güçlerinin yegane hedefi olması biz Kürt kadınları açısından çok derinlikli olarak anlaşılmak zorundadır. Buna yüzeysel yaklaştığımı profesyonel tarzda gerilallaya katılımımda daha iyi gördüm.

En büyük isteğim Başkan Apo’yu yakından görmekti, ama bu şansı kaçırdığım için kendime öfkeliyim. Önderimin nefes kesen Roma yürüşünden kısa bir süre önce Başkan Apo’nun emeğinin yoğunlaşmış ifadesi olan özgürlük gerillası saflarında yerimi alma kararını netleştirdim. Daha önce Zîlan kişiliğini yakalama ve onun eylemini gerçekleştirme tutkum tarihi Roma yürüyüşüyle daha da perçinleşti. Bu tutkum ve hedefim sonuna kadar mükemmeldir. Hayatımın en güzel günlerini gerilladan sonra kavuştuğum kutsal Kürdistan topraklarında yoldaşlarımın arasında kısa bir süre de olsa yaşadım. Başkan Apo’nun 1 Eylül Dünya Barış Günü vesilesiyle uzatmış olduğu (...) ve kardeşlik teminatının kendisinden korktuğu için (...) eden emperyalist, siyonist, faşist güçlere karşı olan kinim ve düşmanlığım daha da bilendi. İnsanlığa ve ezilen halklara kendisini fedai eden yüce insan Başkan Apo’ya yapılan bu haksızlığı hazmedemedim. Geliştirdikleri alçakça komploya ve Başkan Apo’ya uzattıkları kirli elleri kırma yemini ettim. Bu eylemimi Başkan Apo’yla barış ve özgürlük ülkesi Kürdistan’da buluşmak için yapıyorum. Kürt halkı yüzyıllardır özgürlük istemine cevap olabilecek bir önderliğe sahip olamamanın acısını çok çekti. Tarihte (...) yapan sizin gibi yüce bir önderliğe sahip olmanın şansını, sevincini yaşamaktayım. Sömürgeci egemen güçleri bu sevincimizi kursağımızda bırakmak istiyor. Ama sizin yeniden yarattığınız onurlu Kürt halkı düşmanlarını fena bir halde yanılttı. Bugün her Kürdü birer Apo yaptınız. Halkımızın gösterdiği fedakarlıklar ve kahramanlıklar bunun kanıtıdır. Sizi fiziki olarak bizden koparsalar da biz zafere kadar sizi yüreğimizde yaşatacağız. Er-geç fiziki anlamda Kürdistan’da buluşacağız. Kemal, Agit, Zîlan arkadaşlar şahsında yarattığınız fedai militan kişilik, bugün hepimizin esas aldığı kişiliktir. Ben de böyle bir kişiliğe ve Apocu ruha sahip olarak özgürlük tanrıçası Zîlan yoldaşın yolunda yürüme kararımı vermişim. Önderlik ve vatan aşkını yeniden bulan Zîn olarak görüyorum. Bu temelde kendimi patlatmak istiyorum. Şimdiye kadar tarihsel Önderlik çizgisini layıkıyla temsil edemedik. Canımı ortaya koymayı çok az görüyorum. Yine sizin bir yoldaşınız olarak sizi yalnız bırakmamak için fedakarlık yapmak istiyorum. Bana bu şansı verdiğiniz için sonsuz minnet ve şükran borcumu belirtiyorum.

Sınırsız saygı ve sevgilerimi belirtiyorum.

Yaşasın ilerici insanlığın devrimci umudu Başkan Apo!

Yaşasın ulusal kurtuluş mücadelemiz!

Yaşasın PKK-ERNK-ARGK!

Kahrolsun emperyalizm, siyonizm, faşist Türk sömürgeciliği!

Yiğit Kürdistan Halkına!

Ortadoğu’nun en eski, asi, emekçi, fedakar, zulme ve sömürgeye hiçbir zaman ve hiçbir dönem boyun eğmeyen her zaman direnerek savaşan bir halk olarak direnişinizi devam ettirdiğiniz bu süreçte geleceğinizi bütün coşkum ve devrimci duygularımla selamlıyorum ve sizlerin bir irade olmasından gurur duyuyorum.

Tarihte birçok zulme, katliama, vahşete maruz kaldınız. Cennet ülkemiz bütün işgal, istila ve talanlara rağmen güzelliğini yitirmedi. Kürdistan ülkesi ne kadar viran edilse de bizler için bir o kadar cennet oldu. Bugün barbar Türk sömürgeciliğinin dayattığı imha ve inkar politikaları emperyalist, siyonist, faşist uygulamalarla birleşerek yüce önderimiz Başkan Apo şahsında daha katmerleştirilmiştir.

Başkan Apo sadece bizlere değil bütün Ortadoğu halklarına nur saçmıştır, bütün Ortadoğu halklarının güneşi olmuştur. Yüzyıllardır devam eden savaş geleneğimizi çağdaş devrimciliği, ulusal kurtuluş çatısı altında toparlamıştır. Ülkemizin dört parçası ve dünyanın her tarafından bütün Kürtler tek yürek olup ayağa kalkmıştır. Kürtlerin bu kahramanlıkları karşısında dostlarımız hayranlık, düşmanlarımız şaşkınlık içindedirler. Bugün dünya gerici egemen güçleri karşısında öylesine bilinçli, örgütlü, fedekar halkı görenler, Başkan Apo’nun büyüklüğünü şimdi daha iyi görüyorlar ve Kürt halkını var eden, bugün dünyanın tüm onurlu halklarından biri durumuna getiren özgürlüğün ve zaferin sembolü olan Başkan Apo, barbar Türk sömürgeciliğinin esareti altındadır. Başkan Apo bugün fiziki olarak esaret altında olabilir, ama yarattığı bir halk gerçekliği sözkonusudur. Her Kürt birer fedaidir, her Kürt birer Apocu olmuştur, her Kürdün yüreği Başkan Apo’nun yüreğidir. Başkan Apo esir alınamadı, O hepimizin derya kadar yüreğindedir. O’nun esareti hepimize cesaret vermiştir. TC faşizmi kendi kendisini esir almıştır. Hayat kaynağımız Başkan Apo birkaç aydan beri dünyada eşi-benzeri görülmemiş bir fırtına estirmiştir. O’nun ruhunun verdiği onurla Kürdistan halkı bu fırtınalı yürüyüşe en soylu karşılığı vermiştir. Gösterdiğiniz direniş de bunun kanıtıdır. Yine 15 Şubat’tan sonra bu fırtına kasırgaya dönüşmüştür. Bu kasırga düşmanı kasıp kavuracaktır. Bize bu dünyada tek karış yeri bile çok gören düşman, bu kasırganın felaketinden kendini kurtaramayacaktır. Bundan sonra geliştirilecek sürekli eylemlilik bu dünyayı düşmana dar edecektir. Şimdiye kadar gösterdiğiniz büyük kahramanlıkları ve Başkan Apo’yu yalnız bırakmadığınızı tüm dünya-alem gördü. Başkan Apo’yu sahiplenmeniz, düşmanın ülkemiz ve mücadelemiz üzerindeki engellerini bozdu, umutsuzluğa sürükledi ve yüreğine korku saldı. Hepinizin birer Apo olması, düşmanın Başkan Apo’ya yaptıklarına bin pişman ettirecektir. Başkan Apo bu ruhu, bu cesareti her yiğit yurtsever Kürde vermiştir. Önemli olan Apocu fedai ruhumuzu zafere kadar Başkan Apo’ya layık tarzda temsil etmek ve yerine getirmektir. Zafer her zamankinden daha yakındır.

Bütün fedai ve ateşli Kürdistan yurtseverleri!

Başkan Apo’suz, savaşsız ve zafersiz Kürdistan düşünülmemiştir. Savaşsız her an Başkan Apo’nun özgürlüğünün gecikmesidir. Cefakar, çilekeş Kürdistanlılar bunu kaldıramazlar. Şimdiye kadar gösterdiğniz fedakarlığı zafere kadar götüreceğinize inancım tamdır. Bundan dolayı ruhum huzur doludur. Çok iyi biliyorum ki bu yurtsever Kürdistan halkı davasını sonuna kadar götürecektir. Çünkü Başkan Apo’nun kurtuluşu, Kürdistan’ın kurtuluşudur. Bütün vicdanlı Kürtlerin vicdanının sızladığını ben de hissediyorum.

’99 Başkan Apo yılını ve Newroz’unu daha şimdiden kazanma aşamasındayız. Fedai eylemlikleriyle de en kısa zamanda zafere ulaşacağı kesindir. Ben de Başkan Apo ve sizlerden aldığım ruh, cesaretle bu eylemi gerçekleştirerek özgürlük ve bağımsızlık yürüyüşümle yürüyüşünüze katılmak, size öncülük yapmak istiyorum. Sizden tek isteğim sonuna kadar sizleri yaratan Başkan Apo’ya ve cennet ülkemize sahip çıkmanızdır. Bu temelde Başkan Apo Newroz’unuzu şimdiden kutluyor, özgürlük savaşınızı tüm coşkum ve duygularımla selamlıyorum.

Erzurum Eyaleti’nde Yaşayan Cefakar Halkımıza!

Kısa bir süre de olsa gerilla saflarına Erzurum Eyaleti’nde katıldım. Sizinle yurtsever duyguları paylaştım. Dünya karşısında yılmadan büyük bir fedakarlıkla ayakta kaldığınızı gördüm. Bu kararlılığınız benim eylem kararlılığımı da keskinleştirdi.

Tarihte sizin memleketinizde soylu direnişler ve isyanlar yaşanmıştır. Birçok defa katliama uğradınız, derin acılar çektiniz. Başkan Apo’ya, gerillaya bağlılığınızla destek sunmanız bu tarihi gerçekliğinizden kaynaklanıyor. Düşmana karşı tarihe kininiz, neferetiniz vardır. Bunu bir intikama dönüştürmek günü gelmiştir. Başkan Apo’ya sahiplenmek intikam gerekçesidir. Tarihte Şêx Said’e, Seyit Rıza’ya karşı yapılan kalleşliği unutmadınız. Bunu Başkan Apo’ya yapamayacaklarını çok iyi biliyorlar. Halkımızın Kürdistan’da ve dünyanın her tarafında gösterdiği kahramanlıklar onlara bu fırsata vermeyecektir. Sizler de kendi tarihinize yaraşır bir biçimde bundan sonra Başkan Apo’ya sahiplenerek direnişinizi yükselteceksiniz. Geçmişte hatalar ne olursa olsun ’99 Başkan Apo yılı biçiminde yaklaşarak, elele vererek savaşı Erzurum Eyaleti’nde tırmandırıcağınıza dair inancımı belirtiyorum.

Devrimci selam ve sevgilerimi sunuyorum.

Yurtsever Serhat Halkına!

Kürdistan tarihinde en soylu ve kahramanca direnen, günümüze kadar bu duyguları hep taze ve canlı tutan özlgü yurtseverliğiyle bilinen Serhat halkımızı en devrimci duygularla selamlıyorum. Faşist Türk sömürgeciliğinin daha yakın zamanda Ağrı İsyanları’nda bizi vatan aşkımızdan ve özümüzden koparmak istediğini gördünüz. Ağrı İsyanı’ndan sonra “*muhayyel Kürdistan burada meftundur*” diyerek direnişinizi söndürmek istediler ve bundan fena yanıldılar. Mezara gömüp üzerini betonladıklarını sandılar. Kürt yurtseverliği Başkan Apo’nun bize verdiği ruh ve cesaretle bugün eskisinden çok daha fazla şahlanmış durumdadır. Bunu siz de yaşadınız. Bağrınızdan çıkardığınız Akif Yılmaz, Ahmet Kesip, Ahmet Güler, Turgut Yıldız’lar gibi çok değerli evlatlarınızla bunu kanıtlamış bulunuyorsunuz. Binlerce evlatlarınızla şehitler ordusunu yarattınız. Şehitlerinizi hiçbir zaman unutmadınız, hep bağlı kaldınız. Bu sizin yurtsever özünüzdendir. Düşmanın bütün katliam ve sürgün politikalarına rağmen vatan sevgisi ve umudunu kaybetmediniz. Başkan Apo’ya olan bağlılığınızla bunu daha net biçimde gösterdiniz. Serhatlı bir Kürt kızı olarak düşmanın bizi sürgün etme sürecine ben de maruz kaldım. Dün metropollerde büyümek zorunda kaldım, ama sizin yurtesevirliğiniz ve direnişinizle hep özümü korudum. İşte bunun için Başkan Apo’ya ve sizlere olan bağlılığımı eyleme dönüştürüyorum. Sizden beklediğim tarihe ve öze bağlı olarak Kürdistan’a, Başkan Apo’ya özgürlük için mücadelemizi kesintisiz tırmandırarak sürdürmenizdir. Bize mezar olarak kazılan Ağrı dağı, Türk faşizminin mezarı olacaktır. Bunu başaracak gücünüzün ve cesaretinizin olduğuna inanıyorum.

Bu temelde direnişinizi derin ve yurtsever duygularımla selamlıyorum.

Ateşli Doğu Kürdistan Halkına!

Yüzyılımızın ortalarında dillere destan ve tarihte kazanan direnişlerinize yaraşır bir biçimde Başkan Apo’ya sahiplenme eylemlerinizi büyük sevinç ve coşkuyla selamlıyorum..

Çarçira meydanında yaşadığınız tarihsiz günleri tersine çevirerek Doğu Kürdistan tarihinde yeni sayfa açtınız. Qazi Muhammed elindeki özgürlük meşalesinin hiçbir zaman sönmediğini en son eylemliliklerinizde de gösterdiniz. Mahabad’ın acısını ve kinini Başkan Apo’nun alçakça esir alınmasının karşısında açıkça ortaya koydunuz. Başkan Apo ülkemizin dört parçasında ikibinbeşyüz seneden beri kahramanlıkları en zirvede birleştirerek kendi fedai kişiliğinde temsil ettiğini açıkça göstermiştir. Başkan Apo’nun fırtınalı yürüyüşü esnasında yurtseverliğinizin derinliğini ve ateşliliğini en yakıcı bir biçimde gözönüne serdiniz. Ulusal birliktenliği kendi cephenizden en yetkin bir biçimde devam ettirdiniz. Ben de akrabanız olan Serhatlı bir Kürt kızı olarak orada şehit düşenlere, ateşli yurtsever düzeyinize fedaice cevap olmak istiyorum. Başkan Apo ulusal birliktenliğimizi ve özgürlüğümüzün teminatıdır. Bu bilinç ve hassasiyetle direnişlerinizin devam edeceğine inanıyor ve devricmi selam ve sevgilerimi sunuyorum.

Zine Gülistan (Meral Mamyak)

Çatak beyazlığında kızıl direniş

Adı soyadı: **Abdullah Malgaz**
Kod adı: **Piling**
Doğum yeri ve tarihi: **Çemkari-Pervari 1973**
Mücadeleye katılış tarihi: **1984**
Şehadet yeri ve tarihi: **11 Ekim 1998, Gevaş**

İnsanlığın beşiği olan Mezopotamya'da binyıllardan beri güneş doğmaz olmuştu. Her doğduğunda kara bulutlar yutmuştu onu. Birgün güneş yüksek dağların ardında doğmuş ışıkları vadilerin kuytukluklarından engin bir denizi andıran ovalara kadar vurmuştu. Her ulaştığı yerde insanlığı mezar taşlarına sinen sessizlikten koparmış, toprakları yeşertip bereketli kılmıştı.

Evet; binyıllar sonra adı bile unutulan yaşam, yeniden yeşermeye başladı. Yaşamı hep kan, gözyaşı olan halk artık insan olmanın naralarını atıyordu. Doğan güneşin ışıkları altında, ne kara bulutlar ne fırtınalar, ne de kasırgalar artık zapedemezdi bu güneşi. Dicleye, Fırat'ta, Periye ve toprağa cemre düştü. Cizre ovası da, Iğdır ovası, Muş ovası, Harran ovası gibi yaşam buldu. Güneş yükseldikçe yükseldi. Tarihte Nuh'un gemisinin meskeni olan Cudi dağının da başı artık dikti. Kollarını açtıkça açtı, ve Cizre ovasını kucakladı. Cizre ovası bir geyiğin metanetini, duruşunu andırıyordu artık. Buradaki halk güneşe yürümeye başladı. Bütün bunlar Tanrı'nın bir lütfu muydu onlara. Dağlarla bütünleşip, aramaya koyuldular kaybettiklerini. Bu tanrının bir lütfu değil, yaşam, güzellik, ölümsüzlük, özgürlük tohumlarının yeşermesiydi. Bu tohumlar bu halkın bağrındaki umut tohumlarını yeşertti. Tohum yeşerdikçe insanlar yediden, yetmişşe dağlara yürüdü.

Çocuklar bu ülkede artık çocuk olarak yaşayamaz olmuşlardı. Her bir çocuğun gözlerinde, yüzünde savaşın izleri okunur, savaşın yakıcılığı yansır olmuştu. Silah bu küçük temiz insanların da yakın dostu olmuştu artık. Ve savaş... Ve dağ...

İşte bunlardan birisi de daha küçük yaşında evinin damına çıkıp, özlemle Cudi ile arkadaş olacağı günü sabırsızlıkla bekleyen Piling arkadaştı. Daha önceleri de ailesi Koçer olduğu için birçok defa gitmiş, görmüş ve bu güzellim dağların havasını solumuştu. O, artık buraya göçebe olarak gelip gitmek istemiyordu.

Dağların ve güneşin oğlu silahların arkadaşı olmak istiyordu. Dağlar böyle insanları kucakladıkça daha da güzelleşiyordu. '84 yılında kollarını her iki tarafa açarak bu kez bir başka kucakladı, Piling arkadaş Cudi'yi. O'nu kimsenin tutabilmesi mümkün değildi. Çocukluğunu yaşamadan dağların güzelliği, özgürlüğün yoldaşı oldu. Mahsum Korkmaz arkadaşın dergahı olan tarihi Botan dağlarındaydı artık. Agit yoldaşın, dağların ve güneşin oğlu olmanın ateşiyle yanıp tutuşan küçük bir yoldaşı olur. O, Agit yoldaşından ancak ateş olanların, ateşin gerçekliğini anlayabileceğini öğrenmişti. Yaşam koşulları oldukça zor olmasına rağmen, Agit yoldaş O'na direnmeyi ve amaça kilitlenmeyi öğretti. O, bunun için oldukça direngen ve dağların küçük bir şairi olmaya ant içmişti.

Piling arkadaş da 15 Ağustos'ta köleliğe ilk kurşun sıkan arkadaşlardan birisiydi. Yıllar geçtikçe mücadele O'nun omuzlarına daha fazla sorumluluklar yüklüyordu. '88 yılında daha daha yükselebilmek, ateşin gerçekliğini anlamak için, ateşin özü Önderlik'le buluşmaya gidecekti.

İşte yıllardır hep hayal ettiği yaşamın kaynağı olan Önderliğin yanındaydı.

Yoksul köylü bir ailenin çocuğuydu. Okulla gidememişti. Ancak O'ndaki gelişme hırsı o kadar fazlaydı ki, gece-gündüz demeden kendini okuma, yazmaya verir ve "*Parti Önderliği'nin bütün çözümlemelerini okumalıyım*" derdi. Çok kısa bir sürede okuma, yazmayı öğrenmişti. Partiden aldığı bilinçle proleter bir kişiliğe ulaşmayı başardı. Burada edindiği parti bilinçiyle, Agit yoldaştan aldığı askeri ruhla kendini daha da yoğurdu. Ve bu süreçte fırtınadan daha hızlı olmanın sırrını çözdü. Böyle bir ruhla başka Şahinler uçurtmak için ülkeye, destanlara konu olan Sipan'dan, Mereto'dan, Herkıl'dan uzanarak, Garzan eyaletine uzanır. Burada aldığı ruhu ve bilinçi etrafına da saçar. Ve Garzan, şahinlerin yuvası olur. İlkeli ve tarihsel sabırla yüklenir çalışmalarına. Bütün zorluklar karşısında Parti Önderliğinin 'Umut zaferden daha değerlidir', belirlemesini hatırına getirir. Bu büyük sözü kendine ilke edinir, esas alır. Ve asla umutsuzluğa yer vermez. Çok uzun yıllar üst düzeyde sorumlu olarak, bir an bile umutsuzluğa kapılmadan çalışma yürütür. PKK 5. Zafer kongresiyle yedek merkez görevine seçilir. Kongreden sonra düşmanın baskılarından dolayı doğup büyüdükleri, emek sarfedikleri, alın teri döktükleri toprakları büyük bir acıyla ve gözyaşlarıyla bırakıp, Etruş mülteci kampına yerleşen halkın yanına gönderilir. Burada halkın acılarına, sevinçlerine çektikleri zorluklara ortak, çocuklarla çocuk, ihtiyarlarla ihtiyar olur. Halkın bütün dramını, acılarını, umutlarını en içten duygularla paylaşırdı. En zor koşullarda bile insanlara nasıl yaşanabileceğini, yaşamın nasıl anlamlı kılınabileceğini öğretirdi. Bunun için O'nu tanıyan herkes bağlanırdı. Zaten bağlanmamak elde değildi. Böyle çaba, emek sahibi insanlara bağlamamak için yüreksiz olmak gerekiyordu. O, bir görev adamıydı. Parti kararıyla alandan ayrıldı. Ayrıldıktan sonra halk sürekli olarak O'nu aradı. Mêm'in Zin ile bütünleştiği gibi; Şirin'in, yüreğine bir daha çıkmamacasına girip Ferhat'ın kanına karıştığı gibi Piling arkadaşta halkın yüreğine girmişti. Kendisi yüreklere girdiği gibi kendi yüreğine dünyaları sığdırabilmişti.

'96'nın baharıydı. Piling arkadaş belki gözlerini yaşama ilk açtığı gibi savaşla yeniden doğuşu gerçekleştirdiği, silahı omuzuna alıp özgürlük savaşçısı olduğu, O'nu ilk kucaklayan Agit yoldaşa yoldaş olduğu yere, Botan'a; O'nun küçük bir cennet parçası Beytüşşebap zozanlarına sorumlu olarak gider. Zozanlarda bahar bitmek nedir bilmez. Hele Zozanların boyun eğmeyen Nızmo dağında dinmeyen fırtınalar ve yaban ördeklerinin meskeni olan Nızmo gölü'nün ay ışıklı gecelerindeki yakamozlarını seyretmeye doyamaz insan.

Burada zozanlar çayırlarıyla yemyeşil; papatya, gelincik, kır çiçekleriyle rengarenk ve desenli bir hali görünümdedir. Hele iki adımda bir volkan gibi patlayan pınarların damak donduran suyunun soğukluğu ve yılan kıvraklığındaki nazlı nazlı akışı, serin havası ve yaz ortasında yağan yağmuruylarıyla insanları büyüler. Buralar sadece bir parça cennet değildi, çok sayıda çatışmalara da sahne olmuştu zamanında. Deşta Mergede, katledilen Ali asker ve üçyüz savaşçısının yanında daha neleri görmemişti ki... Yine dostlarından başka hiçkimseye sırlarını açmayan Kato, büyük İskenderin ordusunu kırmamış mıydı. İşte bütün bunlar Piling arkadaşa kucak açmış, ve Onu bağrına basmıştı. Eyaletin açılım sahaları olan Gürpınar, Bahçesaray, Çatak'ın sınırlarını açarak daha da genişletmek ve gerillayı yaygınlaştırmak için görevlendirilmişti.

Bir zamanlar İskenderin ordusunu kıran Katolar bugünde Piling arkadaşla elele vererek, bütün gerici, egemen güçlere karşı savaşmak için buradaydı. Zaten militanlık zoru başarmak değil miydi. Burada her zaman olduğu gibi çalışmaları öyle moralli, öyle azimli yürütüyor ki, Ondan etkilenmemek elde değildi. Piling arkadaştaki ruh bütün yapıya da yansıyordu. Onun olduğu yerde moralsizlik, yılgınlık, örgütsüzlük, iradesizlik asla ortaya çıkmazdı. Direnmek vardı. Parti Önderliği, '*iradesini güçlendirip, keskin kıldığın oranda komutan her türlü büyüklüğe ve tanrısallık düzeyine ulaşabilir*' der. İşte Piling arkadaşta bu belirlemedeki tanrıssalık düzeyine ulaşan arkadaşlardan birisiydi. Yaşamı anlayarak, anlam vererek yaşar ve bütün arkadaşlara anlamlı yaşamanın içeriğini aşılardı. PKK hareketi gibi kutsal bir mücadele içinde anlamsız yaşamak, yaratıcı olmamak, düşünce gücünü ortaya çıkartmamak en büyük ihanettir Piling arkadaşa göre.

Çünkü biliyordu ki PKK'lilik, her an yeni başlangıçlar yapabilmekti. Bunun için bir öğretmen gibi verir, bir öğrenci gibi de alırdı. Yaşamdan elini çekmiş, vasat, sıradan yürüyüş sahiplerini yanına alır, öyle bir ilgilenirdiki, herbiri bir dağ olurdu. Öyle bir dağ ki hiçbir gericiliğe, düşmana geçit vermeyen...

Zozanların bir özelliğidir; kim kimi önce görse savaş inisiyatifi onundur. Düşmanın yapmış olduğu bütün operasyonlarda yoldaşlarıyla ve Kato'yla elele verip, düşmana ağır bedeller ödeterek geri çekilmek zorunda bırakırdı. Piling arkadaş savaşın çocuğuydu. En ince ayrıntılarına kadar hesaplar hem gücünü savaştırır, hem kendisi savaşırdı. 15 Ağustos Atılımına denk bir savaş yaklaşımı vardı. Bir defa bütün bölge gücü Kela Memi, Beytüşşebap, Besta üçgenin de toplantı amacıyla, biraraya gelmişti. Düşman dört taraftan bütün vahşetiyle, tekniğiyle üzerimize saldırdı. Piling arkadaş böylesi bir sıcak savaş ortamında bile gücünün yanında savaşması gerektiğine inanırdı. Bundan hareketle bütün gücünü düzenleyip, kendiside silahını alıp, noktanın üzerindeki tepeye çıktı. Düşman vadiden noktanın içine girmeye çalışıyordu. Arkadaşlar düşmanın bu kolunu farketmemişlerdi. Piling arkadaş tek başına olmasına rağmen, düşmanı geri püskürterek bütün arkadaşlarını, büyük bir tehlikeden kurtarmıştı. Daima kendinden çok yoldaşlarını düşünürdü. Çünkü Onda yoldaşlık kavramı yücelik düzeyindeydi. Latin şair Kelans; "*insanım insancıl olan hiçbir şey bana yabancı kalamaz*" der. Piling arkadaşta böylesi bir öz vardı.

Zozanlarda kış erken bastırır. Tipiler, fırtınalar bütün pratik boyunca görüşemeyen güçleri adım adım birleştirip bir sonraki savaş yılına kadar uğurlardı. Bir süre için bile olsa, kan, ter döktüğümüz, düşmanla kıyasıya savaştığımız hep bizleri kucaklayan, düşmanın ise korkulu rüyası olan Kato'dan ayrılma zamanı gelmişti. Oldukça başarılı geçen bir sezondu. Bu başarılı pratiğin ardından '96 yılının son baharında Piling arkadaş Önderlik Sahası'na gitti. Belki fiziki olarak ayrıldı ama, Piling arkadaşın verdiği ruh, azim, inanç, bağlılık, yücelik sürekli içimizdeydi.

Önderlik Sahası'nda olduğu süreçte Önderlik Piling arkadaşı Garzan eyaleti için hazırlar. Garzan tarihte devlete karşı Kela Mir, Mala Ali Yunus, Mutki'deki Meydan isyanlarıyla tanınır. Ve oldukça yurtsever bir konuma sahiptir. Ulusal kurtuluş mücadelesine ilk destek veren ve oldukça stratejik bir konuma sahip olan alanlardan birisidir. Halka yanlış yaklaşımlar sonucunda alan oldukça daraltılmış daha önce bin, binbeşyüz gerilla gücünü içinde barındıran Garzan eyaleti, artık bir tek gerillaya bile bakamaz hale gelmişti. Ve oldukça önemli kayıplar yaşanmıştı.

Parti Önderliği bütün konuşmalarında "*Garzan'ı eski konumuna getirmeliyiz, gerillayı oradan yeniden oturtmalıyız*" der. Böyle bir istem ve layık olma duygusunun azmiyle, "*gerillayı Garzan'da oturtacağım*" sözüyle '97'de tekrar ülkeye gelir. Hakkari, doğu cepheci komutanı olarak görev alır. '98'de Önderliğin talimatıyla kutsal görevini yerine getirmek üzere Garzan, Botan sınırı olan ve bir eyalet biçiminde düzenlenen ... Çatak, Gürpınar, Van, Gevaş, Hizan, Tatvan, Bitlis, Şirvan'dan oluşan Batı cephesi sorumlusu olarak yeni açılım sahasına büyük bir kararlılıkla yönelir. Başarıların mücizelerle değil, çalışmalarla olabileceğini biliyordu. Bu süreçte Garzan da tasfiye düzeyinde çok fazla kayıplarımız olmuştu. Gerilla artık burada tutanamıyordu. Ama O, *Garzan'ı özüne uygun bir alan yapıp, gerillayı oturtacağım* diyordu. Pratikte bunun gerçekleştirmenin çabası içindeydi. Halkı tekrar kazanabilmek için var gücüyle çalıştı. Parti Önderliği '*bütün insanlığa hitap edecek kadar yüce olacaksınız*' diyordu. Piling arkadaşta, yürüttüğü çalışmalarla buradaki halkı tekrar kazanmakla ve bu alanları açıp, gerillayı oturtmakla bu yüceliği göstermişti. Alan gerilla girmediğinden dolayı düşmanın etkisi altındaydı. Çeteciliği direk hedeflemediğinden, sergilediği olumlu pratikten dolayı birçok köy silah bırakmıştı.

1 Eylül Dünya Barış Günü vesilesiyle Parti tek taraflı bir ateşkes ilan etti. Ateşkesten ötürü eylemler yapılmıyor, daha çok kitle çalışmalarına, ilişkilerine ağırlık veriyordu. Bütün çağrılara rağmen, düşman durmadan operasyonlar düzenliyordu. Bu bağlamda kapsamlı operasyonların birisi de Geveş-Çatak hattında bulunan Kanî Spî alanında düzenleniyordu. Alan zozanlıktı. Van gölü çıldırmıştı, Sipan çığlık çığlığaydı. Gökyüzü de yeni muharebelere hazırlanıyordu. Hepsi olacakları haber veriyordu. Dağlar başlarını kaldırdıkça kaldırıyor, boyun eğmiyordu. Sipan, Mereddo şahinleri çağırıyordu. Şahinler operasyon alanından çıkmak için havalanmayı planlıyorlardı. Ama düşman çember üzerine çember attığından ayrılamıyorlardı. Bunun üzerine Piling arkadaş bulundukları alanda arkadaşları mevzilendirir. Düşman gittikçe çemberi daraltmaktadır. Arkadaşları bir düşman timini aralarına alıp, imha eder ve timden üç askeri esir alır. Bu yüzden düşman gücünün yüreğine büyük bir korku girer. Ve arkadaşların üzerine gelemez. Çünkü arkadaşların karşılarında tepeden tırnağa Apo'cu ruhla donanan bir güç bulunmaktadır. Bunu üzerine düşman, kobralar, havanlar ve daha birçok teknikle sabahtan, akşama kadar alana adeta ateş yağdıracaktır. Bu vahşet karşısında Sipan, Siser, Kurik, Milica'nın çığlıkları arşı delmektedir. Şahinlerini koruyamadıkları için kahrolmaktadırlar. Güzellik öldürülebilirdi miydi? Bir şahin gidecek, bin şahine mesken olacaklardı. Gün yorgundu, zaman durmuş, gökyüzü ağlıyordu. Darê Sipi, Goran Deşti alanında bulunan bu küçücük nokta kan gölü olmuştu. Tarih yeni bir vahşete tanıklık etmişti.

Piling arkadaş, 20 şahiniyle beraber güneşe yürüdü. Botan, Garzan, Etruş derken, yeniden Garzan'ı özüyle buluşturmak için 15 yıl boyunca hiç durmadan yüklendi. Ve 15 yıllık mücadele tarihi burada yeni ve temiz bir safya açtı. Çünkü Piling arkadaşın uçurduğu binlerce şahin vardı. Hepsi bir Piling olma sözü verdi. Gökyüzünde yıldızlar çoğaldı. Bunlar bütün yıldızlardan daha parlaktı.

Düşman parçalanan cesetlere saldırmıştı. Hepsini yakmıştı. Piling arkadaşın başını kesmiş ibret olsun diye halkın içinde teşhir etmişti. Halk bu yüce komutanı nasıl unutabilirdir ki, halk buna karşılık akın akın gelip dağlarla kucaklaşıyor, silaha sarılıyordu.

Şu anda bunları yazarken bile, Piling arkadaşın şehit düştüğüne inanamıyorum. Hatta O'nu tanıyan bütün arkadaşlar güneşin, dağların oğlu Piling'ın şehit düştüğüne inanamıyor, inanmak istemiyor. Çünkü O, yaşıyor. Biz varolduğumuz müddetçe Piling arkadaşta yaşayacaktır. Güneş batıdan doğmaz, güneşin çocuklarının yeri, güneştir. Bestler türküsünde şu dizeler onları daha iyi anlatır:

Yıkamayın,
belki aylardır
yıkanmayan cesetlerimizi
günlerce güneşin altında
yıkanırız biz
O, güneş o güneş için değilmiydi ki
bu vahşi dağlara meydan okuyuşumuz
İlk karşılaştığımız güneşle buluşma
yolunda oldu
İkinci buluşmamız güneşte olacak!

Mücadele Arkadaşları adına Rojîn

● baştarafı 28. sayfada

örgüt gerçeği karşısında muhtemel yanılgılı ve tehlikeli yaklaşımlar neler olabilir? Militan kadroların bu yanılgılı yaklaşımlar karşısındaki tutumu nasıl olmalıdır?

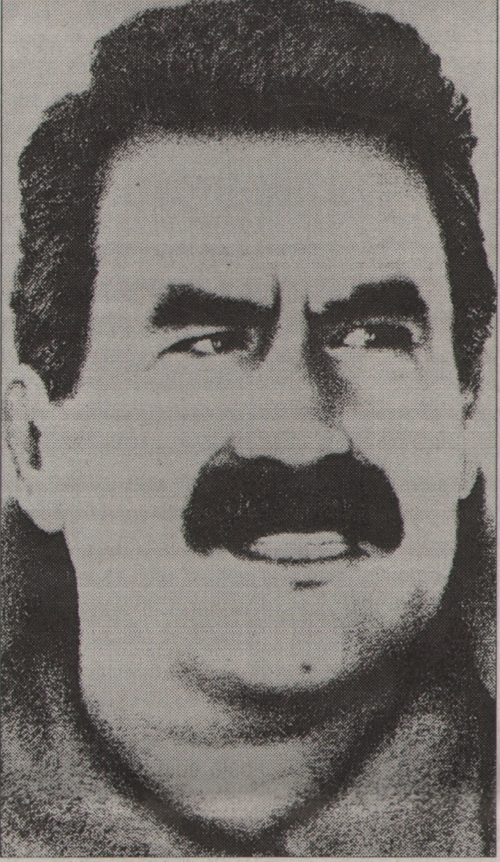
Cemil Bayık: Şimdiye kadar Önderliğimiz fiili olarak mücadelenin başındaydı, yönetim gücü Önderliğimizdi. Bu açıdan tüm militan yapımız, hatta sempatizanımız, dostlarımız, halkımız Önderliğin fiili yönetimi altındaydı ve Önderlik ekseninde şekilleniyordu, görev alıyordu, görev yürütüyordu. Tümüyle kendisini Önderliğe göre şekillendiriyordu. Önderliğimiz düşmana esir düştükten sonra, durum tabii ki değişmiştir. Şimdi Önderliğimiz artık fiili bir yönetimi gerçekleştirememektedir; çünkü düşmanın elindedir.

Yeni dönemde kimse artık Önderlik'ten böylesi bir yönetim olayını beklememelidir, ki zaten Önderliğin içinde bulunduğu koşullar buna engeldir, müsaade etmemektedir. Bu açıdan yeni dönemi biz, Önderliğin fiili olarak başımızda olmadığı bir dönem olarak görmek ve kabul etmek zorundayız. Herkes bu açıdan artık Önderliğin kendisini yönetmesini beklemek yerine, Önderliği kendisinde yaratması gerekiyor. Yani herkesin kendisini birer Apo yapması gerekiyor. Önderliğe bağlılık da bunu gerektirir. Zaten başka türlü bağlılık da olmaz. Eskiden Önderliğimiz vardı, bizi yönetiyordu, her türlü yetmezliğimizi, eksiğimizi, hatamızı görüp gideriyordu, döneme dayatılması gereken devrimciliği önümüze koyuyordu. Ama bu noktadan sonra Önderliğin öğretisinden yola çıkarak bizim kendi kişiliğimizi yaratmamız gerekiyor, kendi kişiliğimizi o düzeye çıkarmamız gerekiyor. Eğer biz bunu çıkarabilirsek yürütebiliriz, Apo'ya layık olabiliriz. Tersine bir beklenti içinde olursak; Önderlik sanki başımızdaymış, her an bize perspektif verecekmiş ve tüm eksiklerimizi giderecekmiş gibi bir yaklaşım içinde olursak, bu Önderliğe de ihanet olur, kendi kendimize de ihanet olur. Kesinlikle bu hataya düşmemek gerekiyor. Bu açıdan Önderliğin olduğu dönemle şimdiki dönemi birbirine karıştırmamak gerekiyor. Farklıdır.. Bu farklılığı görmek gerekiyor. İşte bu farklılığı da kendimizi her yönüyle Apo yaparak giderebiliriz, karşılayabiliriz. Yapılması gereken budur.

Bu temelde elbette her parti kadrosunun, her parti dostunun örgüt gerçeğimizi derinliğine kavraması gerekiyor. Yine her örgüt militanımızın örgüt disiplinine oldukça uyması gerekiyor. Çünkü örgüt disiplinine uymazsa, bu konuda kendini uygular. Ki, buna ne dönem, ne de düşman müsaade edebilir. Çünkü düşman Önderliğimizin esir alınmasından sonra şöyle bir hesap içerisindedir: "*İşte şimdiye kadar bu örgütü, bu mücadeleyi Başkan Apo fiili olarak yürüttü, şimdi yürütemez durumdadır. Dolayısıyla PKK'de bir önderlik boşluğu doğabilir mi, bir yönetim boşluğu doğabilir mi?*" Ki, onlar doğabileceğini hesaplıyorlar. Elbette bundan yararlanmak istiyorlar. Bunun için örgütü ölçüp biçmek istiyorlar. Kongre sonrası ortaya çıkan yönetim gücünün gerçekten ne kadar yönetim gücü olabileceğini, örgütü yürütüp yürütemeyeceğini, Başkan'dan boşalan boşluğu doldurup dolduramayacağını; bu anlamda örgüt üzerinde kendilerinin hakim olup olamayacağını, tümünde olmasa bile bir parçasında olup olamayacaklarını, örgütte bir çizgi değişikliği yaratıp yaratamayacaklarını hesaplamaktadırlar. Yoğun olarak bunun hesabı içindedirler.

Tabii ki bunun için de yoklamadan tutalım, müdahalelere kadar çeşitli yollara başvuruyor. Eğer bütün bu müdahale ve saldırılara karşı durmak istiyorsak, bütün bunları boşa çıkarmak istiyorsak ve başarı çizgisinde yürümek istiyorsak, yapılması gereken en önemli şey her militanın bu gerçeği görmesi ve örgüt disiplinine uymasıdır. Ancak örgüt disiplini içerisinde kalarak, en üst düzeyde örgütü yaşayarak bütün bu saldırılara ve müdahalelere karşı durulabilir. Aksi takdirde bu saldırılar, bu müdahaleler karşı-devrimciler açısından, gericiler açısından, emperyalistler açısından bazı sonuçlar yaratabilir. Bu tehlikeyi görmek gerekiyor.

Elbette böylesi dönemlerde bazı anlayışlar ortaya çıkabilir, bunu da gözardı etmemek gerekir. Şimdiden görülen yanlış bir anlayış var ki, oldukça tehlikelidir. Sanki Önderlik düşmanın eline esir düşmemiş, sanki eskisi gibi partinin bizzat fiili başındaymış gibi dönemi karıştıranlar var. Bu kesinlikle yanlış bir yaklaşımdır. Kim ki bu tarz bir yaklaşım içine girerse, onun kesinlikle partide olup bitenlerden hiçbir şey anlamadığını, dönemleri birbirine karıştırdığını, dönemin özgünlüğünü yakalayamadığını, dolayısıyla da döneme uygun devrimciliği başaramayacağını hemen söylemek gerekiyor. Bu tip bir yaklaşım sahipleri kesinlikle örgütsel sorunlara ve kayıplara yolaçabilir. Bunu görmek, gidermek gerekiyor. Yani Önderliğin artık şu aşamada fiili olarak örgütün başında bir yönetim gücü olmadığını, kongrede çıkan yeni yönetimin bu görevi üstlendiğini bilmesi gerekiyor ve bu yönetime her yönüyle bağlanması, güç vermesi gerekiyor. Bu tarz bir yaklaşım dönemi atlatmak açısından önemlidir.

Apocu fedai ruh; kendini bir eylemle gerçekleştirme olayı değildir. Apocu fedai ruh; kendini yeniden yaratmaktır, kendini yüceltmektir, düşüncede yoğunlaşmaktır, ideolojide derinleşmektir, siyasette çok yönlü ve keskin olmaktır, askerlikte yine taktik başarıdır. Çalışmada, gelişmede, başarmada yine sınır tanımamaktır. Hiçbir engeli, hiçbir bahaneyi özgürlük önünde, başarı önünde kesinlikle tanımamaktır. Her türlü engelle, zorlukla mücadele etmedir. Sürekli kendini yenilemedir, sürekli kendini yaratmaktır."

Yine görülebilen diğer önemli bir yanlış, hatalı bir yaklaşım var, o da şu: Bazı arkadaşlar da, işte "*Önderlik şimdiye kadar bizi yönetiyordu, yönetim gücümüz Önderlik'ti, Önderlik şu anda yakalandı, düşmanın elinde esirdir, artık fiili olarak yönetim gücü olamaz, bu durum acaba örgütte bir boşluk yaratmaz mı, acaba örgüt yürüyebilir mi, yürüyemez mi? Bu kadar da saldırılar var, müdahaleler var, acaba Başkanlık Konseyi bütün bu saldırı ve müdahaleleri karşılayabilir mi, örgütü çizgisinde yürütebilir mi, başarabilir mi?*" gibi bir endişe taşıyor. Hatta bazılarında bu endişe daha ileri düzeye varıyor. Bunu sağda-solda belki konuşabiliyor ve farkında olmadan kendisi bu biçimiyle bir inançsızlık tohumu oluyor. Bu eğilim de kesinlikle yanlış ve tehlikelidir. Eğer bu eğilim giderilemezse, giderek bir inançsızlığa, irade kırılmasına ve bu da bir boşluğa, bu boşluktan da düşmeye, dağılmaya götürebilir. Bu açıdan tehlikelidir; mutlaka görüp gidermek gerekir.

Önderliğimiz büyük bir güçtü ve şimdiye kadar hepimizin yönetim gücüydü, Önderliğimiz bizi yönetiyordu, ama şimdi bu görev bizzat bizlere düşmüştür. Her PKK'li militana düşmüştür, belki de ağırlıklı Başkanlık Konseyi'ne düşmüştür. Bu gerçeğin böyle anlaşılması gerekiyor. Her militanın Başkan'dan boşalan bu yönetim boşluğunu kendi gücü oranında doldurması, gidermesi gerekiyor. Bu neyle mümkün; sorumlu davranmakla, ciddi davranmakla, üstlendiği görevleri zamanında tam yapmakla mümkündür. Doğru yaklaşım budur, bu yaklaşıma kesinlikle böylesi bir yaklaşımla cevap vermek gerekiyor.

Yine bu iki yanlış eğilimin, yaklaşımın yanı sıra, diğerleri kadar oldukça tehlikeli üçüncü bir yaklaşım var. Bu da işte "*Önderlik yakalanmıştır, dolayısıyla partide bir boşluk doğmuştur, bu boşluktan istediğim gibi yararlanabilirim.*" Buradan kalkarak bazı bireysel hesaplar yapma, bireysel davranma, keyfi davranma, hatta örgüt imkanlarını, örgüt yetkilerini dilediği gibi kullanma gibi bir yaklaşım içerisine girenler olabilir. Belki yaygın değil, ama tektük kişilerde, bazı alanlarda bu görülebiliyor. "*Nasıl olsa işte örgüt üzerinde saldırılar da var, müdahaleler de var, kontrolü de Önderlik gibi kimse sağlayamaz*" gibi bazı yanlış hesaplar içerisine girenler olabiliyor. Zaten düşman da bu eğilimleri biraz körüklüyor ve geliştirmek istiyor. Bir yandan kuşatmaya çalışırken, çemberlerken, diğer taraftan da örgüt içerisindeki zayıflıkları, zayıf kişilikleri, yanlış eğilimleri dolaylı, direkt etkileyerek egemen kılmayı, örgüt disiplinini, birliğini bozmayı, parçalamayı ve böylece tasfiye etmeyi amaçlıyor.

Bütün bu eğilimleri görmek ve bunlarla sonuna kadar doğru tarzda, yeterince, zamanında mücadele etmek gerekiyor. İster içimizde, ister dışımızda olsun hiçkimse yanlış hesaplara kesinlikle düşmemeli.

Önderliğimiz yakalanmıştır, bu bizim için büyük bir kayıptır. Bu doğrudur, ama Başkan Apo bu günleri düşünerek, çok önceden tedbirler almıştır. Bugün örgüt emin ellerdedir, örgüt kendi çizgisinde yürümektedir ve yürüyecektir. Kesinlikle bu konuda en ufak bir yanlış hesap içerisine kimse girmemelidir.

PKK başarının, özgürleşmenin partisidir

Serxwebûn: *Asgari olarak fedai tarz militanlık kabul edildiğine göre, bir militan kendisini nasıl çalıştırmalıdır; çalışmalara egemen kılması gereken tarz ve tempo ne olmalıdır?*

Cemil Bayık: Herkesin çok yönlü olması ve çok yönlü çalışması gerekiyor. Tüm enerjisini devrimin ve örgütün başarısı için kullanması, kendisini başarıya kilitlemesi gerekiyor. Bir kişinin gideceği yere kadar gitmesi gerekiyor ve hiçbir şeyle kendini avutmaması, tatmin olmaması gerekiyor. Tamamen döneme yaklaşım bu olmalıdır. Başka türlü bir yaklaşım kesinlikle dönemi karşılayacak bir yaklaşım olamaz. Tabii ki kendisini bu düzeye getiren, başarıya kilitleyen, başarının dışında hiçbir şey düşünmeyen ve tanımayan bir kişilik elbetteki birlikte çalıştığı tüm kişilikleri de aynı düzeyde ele alır ve aynı düzeye yaklaştırır.

Yaklaşımın özü, esası bu olmak zorunda. Bir kişi eğer kendisini olağanüstü kılarsa, tüm gücünü, enerjisini partinin başarısına ve düşmanın başarısızlığına endekslerse, o kişi en azından sorumluluğu altındaki yoldaşlarını da veya birlikte çalıştığı kişilikleri de bu düzeye getirir. Çünkü bir kişi neyi yaşarsa, insanlarına da onu yaşatır. Bu sorumluluğu altında olan militanlar veya sorumluluğunu üstlendiği halka karşı olabilir. Eğer bir kişi kendisini başarıya kilitlemezse, o kişi elbetteki yenilgiyi yaşayacaktır. Yenilgiyi yaşayan bir insan elbetteki yenilgiyi yaşatır. Yenilgiyi yaşayan bir insanın pratiğinden hiçbir zaman başarı beklenemez, başarı ortaya çıkmaz. Bu açıdan her militan, her parti kadrosu, hatta her partiye gönül veren, kendisini her dönemi ve her görevi karşılayabileceği bir biçimde hazırlamalıdır. Düşmanın yoğun saldırılarına, komplolarına, müdahalelerine karşı çok yönlü olunursa, kişiliğini her yönüyle bunları karşılayabilecek bir düzeye getirirse ve ikirciksiz, inisiyatifli, kararlı davranırsa, başarının dışında hiçbir şeyi kendine layık görmezse işte ancak o zaman bu kişilik Başkan Apo'nun militanı olabilir. Ancak buna Başkan Apo'nun militanı denebilir. Zaten başka türlü militanlık olmaz.

Burada hemen şunu belirteyim; Başkan Apo'nun yaklaşımlarını çok iyi kavramak gerekiyor. Başkan Apo'nun yaklaşımı PKK çizgisinin özüdür, esasıdır. Mesela geçmiş değerlendirmelerinin birinde şöyle bir belirlemesi vardır: "*Görevde başarılı olan PKK'de kalabilir. Görevde başarılı olamayan PKK'de kalmamalıdır.*" Bu çok önemli bir değerlendirmedir. Yani PKK'li olmak demek; kesin başarılı olmak demektir. Başarılı olan PKK'li olabilir. Başarılı olamayan PKK'li olamaz, PKK'de kalamaz. Hem başarılı olamayacaksın, hem kendini PKK'li göreceksin ve PKK'de kalacaksın. Bu bir çelişkidir. Çünkü PKK başarı partisidir. PKK militanı başarının militanıdır. Bu açıdan PKK'de başarısızlığa yer yoktur. Başarısız olan, eğer PKK'de başarısız yaşamayı düşünüyorsa, bu PKK'ye başarısızlığı, olmazlığı dayatmadır. Bu da düşmanın politikasını PKK'de temsil etmektir. PKK kesinlikle böyle bir kişiliği asla ve asla kabul edemez. Çünkü PKK başarının, özgürleşmenin partisidir. Özgürleşen başarır. Özgürleşmeyen bir kişilik hiçbir zaman başaran bir kişilik haline gelemez. Onun için bir kişi eğer başarmak istiyorsa, kendisini oldukça özgürleştirmek zorundadır. Kendisini özgürleştiren de, özgürleştirdiği oranda militanlarını özgürleştirir. İşte bu da zaten başarıdır. Başarı isteyen elbette özgürleştirmeyi sonuna kadar geliştirmek zorundadır. Yapılması gereken kendini özgürleştirmek, kendini başarılı kılmaktır. Dolayısıyla bu da herkesi özgürleştirmek ve başarılı kılmaktır. Bu kişilik devrimci bir kişiliktir, militan bir kişiliktir, döneme cevap veren bir kişiliktir. Başka türlü kişilik yenilgili bir kişiliktir, kaybettiren bir kişiliktir. Kaybettiren bir kişilik elbette ki PKK kişiliği olamaz, PKK'ye düşman bir kişiliktir.

Apocu felsefenin kendisi çalışmadır, başarıdır, zaferdir

Serxwebûn: *Militan yapının yoldaşlarına çalışma arkadaşlarına ve onların yetmezlik, yanılgılarına yaklaşımı nasıl olmalıdır? Bu konuda nelere dikkat etmeli, hassasiyetle yaklaşmalıdır?*

Cemil Bayık: Bizim insanımız, yani eski Kürt insanımız; toplumsal, geleneksel kişiliklerimiz biliniyor. Nedir bunun özelliği; başkasını suçlamak, böylelikle kendini güçlü göstermek, kendini olumlu göstermek, kendini bununla rahatlamak, zayıflıkları kullanmak, zayıflıkları kullanarak kendini güç yapmak, başarısızlıklar üzerine başarıyı örgütlemek, kendi başarısını başkasının başarısızlığında görmek gibi daha da sayılabilecek özelliklerdir. Bu klasik Kürt kişiliğidir. Bu yaklaşımın Kürt ulusuna, Kürt halkına neye malolduğunu da hepimiz az çok biliyoruz. Eğer Kürtler başarılı olamamışsa, nedenini biraz da burada aramak gerekiyor. Çünkü kendi başarısını başkasının başarısızlığında gören, hiçbir zaman başarılı olamaz. Bu, başarısızlığı kendi eliyle bizzat örgütlemedir. Başkalarını suçlayarak devrimcilik yapılamaz. Başkalarının zayıflıkları kullanılarak devrimcilik, militanlık yapılamaz. Yapılması gereken tamamen zayıflıklardan kurtulmadır, zayıflıkları gidermedir, başarısızlıkları gidermedir. Eğer bu bir yönetimse; sorumluluğu altındaki insanları ve halkını başarılı kıldığı oranda kendisi başarılı olabilir, görevini yerine getirebilir. Aksi taktirde sorumluluğu altındaki insanları veya halkını geriliklerle, zayıflıklarla başbaşa bırakarak, onları suçlayarak hiçbir zaman görevlerini yerine getiremez, başarının sahibi olamaz. Halk içinden her insanımız, her militanımız eğer gerçekten başarı elde etmek istiyorsa, başarının kesinlikle yönetiminin başarısından geçtiğini bilmelidir, yönetimini başarılı kılmalıdır. Yönetimini başarılı kılarsa, başarılı olan yönetim onu da başarıya götürür. Başarısız olan bir yönetimin sorumluluğu altında hiçbir militan, halkımız hiçbir zaman başarılı olamaz. Bu gerçeği çok iyi görmelidir, anlamalıdır.

Yine yönetimimiz sağı-solu suçlayarak, altındakini suçlayarak, sorumlu olduğu insanları suçlayarak hiçbir yere varamaz. Eğer suçlanacaksa, kendisini suçlamak zorundadır. Ortada bir suçlu varsa, halk adına veya örgüt adına kimlerdir; yöneticilerdir. Yöneticiler kendilerini suçlu görmelidir, yetersiz görmelidir, eksik görmelidir ve bu eksiklikleri, yetersizlikleri, olumsuzlukları gidermek için kendine yüklenmelidir. Devrimcilik budur. Apocu devrimcilik de budur. Bizim Önderliğimizden anlayacağımız, anladığımız da budur. Dikkat edelim, Önderliğimiz hiçbir zaman kimseyi suçlamamıştır. Hiçbir zaman başarısızlığı başkasına öngörmemiştir. Tüm mücadelesi insanlarını güçlendirmedir; onları zayıflıklarından, güçsüzlüklerinden, olumsuzluklarından, geriliklerinden arındırmadır. Bunun yoğunca dersini vermiştir. Neden? Çünkü insanını başarılı kılamazsa, kendisinin başarılı olamayacağını bildiğinden ötürüdür. Başarısının kendi insanlarının başarısından geçtiğini bildiğinden ötürüdür. Bunun için gecesini gündüzüne katmıştır, yirmidört saat çalışmıştır. Hiçbir zaman hiçbirimiz gibi rahatı kendisine öngörmemiştir. Yaptıklarını hiçbir zaman yeterli görmemiştir. Daima az yaptığını söylemiştir. Hiçbir şey yapmadığını söylemiştir. Bu, Apocu ruhun kendisidir. İşte Apocu felsefe budur. Bu açıdan devrimcilikte esas olan kendine yüklenmedir, kendini eğitmedir, kendini donatmadır. Zafere kilitlenmedir.

Bir militan bu süreçte kendine yüklenmezse, kendini her şeyden sorumlu tutmazsa, her şeyi kendi dışında ararsa, hele hele bir yönetici yetersizliği ve suçu kendi altında veya halkında ararsa, o kesinlikle PKK devrimciliğinden oldukça uzakta ve hatta ona karşıt bir konumda olduğunu bilmelidir. Bu açıdan yapılması gereken zayıflıkları, gerilikleri, olumsuzlukları, çarpıklıkları gidermektir. Başarısızlığın üzerine yürümektir. Başarıyı örgütlemektir. Her insanımızda başarıyı ortaya çıkartmaktır. Her insanımızı güçlü birer devrimci haline, güçlü birer militan haline, önder haline getirmektir. Her insanımızı bir önder ko-

numuna yükseltmektir. Yapılması gereken budur. Döneme dayatılması gereken devrimcilik de böylesi bir devrimciliktir. Ancak böylesi bir devrimcilik başarıyı, gelişmeyi ortaya çıkarabilir. Başka türlü normal bir çalışma kesinlikle dönemi kurtaramaz, devrimi kurtaramaz. Bunun çok net anlaşılması gerekiyor. Artık şunu-bunu suçlamaktan kurtulmak gerekiyor. Eğer ortada suçlanacak biri varsa, herkesin kendisini biraz suçlaması gerekiyor, önce kendisinden başlaması gerekiyor. Ama bizde, klasik Kürt'te şekillenen nedir? Kendisini her türlü başarısızlığın dışında tutuyor. Dolayısıyla kendisini her türlü başarının sahibi görüyor, başkalarını da her türlü başarısızlığın sahibi olarak görüyor, yanlışlığı onda arıyor, olumsuzluğu onda arıyor, kendisini doğru görüyor, kendisini partili görüyor, tabii başkasını da yanlış görüyor. Bu çok tehlikeli bir yaklaşım. Bu kesinlikle insanları yüceltmez, bu kesinlikle birliği, başarıyı ortaya çıkartamaz.

Bu mantığın kendisi düşmanın mantığıdır, birleşmeyi engelleyen, başarıyı engelleyen bir mantıktır. Kesinlikle başarılı olmak isteyen birliği yaratmak zorundadır. Birlik de insanları yüceltmekle, onlara umut, moral, güven kaynağı olmakla, onlara inanç, bilinç vermekle, onlara kişilik, kimlik kazandırmakla mümkün. Bunu yapan herkes açısından kabul görülendir, herkes açısından birleşilendir, bu da başarıdır. Başarılı olmak isteyen, kesinlikle bunu yapmak zorundadır. Bunu yapmayan hiçbir başarının sahibi olamayacağını bilmelidir.

PKK yönetimi altında insanlar, kaybettiği kimliğine kavuşuyor

***Serxwebûn:** Militan yapının ideolojik çalışmalara ve eğitime yaklaşımı nasıl olmalıdır, kendisini ve yoldaşlarını eğitmede asgari olarak önüne neleri koymalıdır?*

Cemil Bayık: İlk önce hem kendisini eğitmeli, hem birlikte çalıştığı, yine sorumlu olduğu mücadele arkadaşlarını, insanlarını eğitmeli. Esas görev budur. Halkta meşhur bir söz vardır, *"Ne ekersen onu biçersin."* Bu açıdan insanları nasıl eğitirsen, o insanlarla da onu gerçekleştirebilirsin. Yetersiz bir eğitim yetersiz bir pratiğe, doğru bir eğitim doğru bir pratiğe, hatalı bir eğitim yine hatalı bir pratiğe yolaçar. Bu açıdan eğitim olayı hem kendini eğitme, hem başkasını eğitme her devrimci açısından esas görevdir. Esas görevinden uzaklaşan bir devrimci hiçbir zaman başarılı olamaz. Eğitmede başarılı olamayan, diğer hiçbir görevde kesinlikle başarılı olamaz. Başarı isteyen, başarının yolunun eğitimden geçtiğini bilmelidir. Bu tabii ki ideolojik, örgütsel eğitimdir, taktiksel eğitimdir. Eğitimden bunu anlamak gerekiyor. Yani devrimin ihtiyaç duyduğu, partinin ihtiyaç duyduğu, halkın ihtiyaç duyduğu kişiliği kendinde yaratmaktır. Her dönemi, her görevi karşılayacak kişiliği yaratma olayıdır. Bu, bir tek eğitimle mümkün, başka türlü mümkün değil. Kendini eğitmeyen, tabii ki başkasını da eğitmez. Kendini eğiten, başka insanları da eğitir. Kendini eğittiği oranda onları eğitir. Eğitimin önemini kavrayan bir insan eğitimsiz insanla, geri bir insanla, yoksul bir insanla hiçbir zaman bir zenginliğin sahibi olamayacağını, başarının sahibi olamayacağını çok iyi bilir. Başarının yolu tamamen eğitimden geçiyor.

Biz insanlarımızı, militanlarımızı ne kadar eğitirsek, o kadar güçlü bir konum elde ederiz, o kadar başarının yolunu aralarız. Bu kesinlikle böyle anlaşılmalıdır. Bunun dışında her türlü gerilikle, çarpıklıkla, yanlışlıkla, geriliği kendine reva görmekle sonuna kadar mücadele edilmelidir. Zaten kadro olmanın, hele hele yönetim olmanın esası budur. Eğer bir yönetim veya bir devrim kadrosu gerilikle mücadele etmezse, insanlarını ideolojik olarak, örgütsel olarak donatmazsa, kesinlikle o kadro görevini yerine getirmemiştir, o yönetim görevini yerine getirmemiştir. Böyle bir yönetim hiçbir zaman partinin yönetimi olamaz. Çünkü düzenden gelen insanlar her türlü şeyini kaybediyor. Kişiliğini kaybediyor, kimliğini kaybediyor, insanlığını kaybediyor. Parti ortamımıza gelen insanlar, kaybettiklerini kazanmak için geliyor. Parti yönetimlerimiz, parti kadrolarımız insanlara bunu vermek zorunda. Bunu verirse; o zaman, o yönetim bir parti yönetimidir. Parti yönetimimiz altında insanlarımız gelişip güçlenmezse, kesinlikle orada bir parti yönetiminin olmadığını görmek gerekiyor. Orada parti yönetimi adı altında başka bir sınıfın yönetim anlayışının olduğunu, çoğunlukla da sömürgeci yönetim anlayışının olduğunu görmek ve gidermek gerekiyor. Çünkü PKK yönetimi altında insanlar kaybettikleri kimliklerine kavuşuyor. Yine kaybettikleri kişiliklerini buluyor. Moral buluyor, umut buluyor, inanç buluyor, bilinç buluyor, cesaret buluyor. Eğer bütün bunlar gerçekleşiyorsa, orada bir doğru yönetimden, parti yönetiminden bahsetmek gerekiyor. Aksi taktirde kesinlikle orada düzenin yarattığı kişiliksizliğin başka biçim altında sürdürüldüğünü hemen anlamak, hemen buna müdahale edip gidermek gerekiyor. İnsanlarımız eğer parti yönetimimiz altında kişilik bulamuyorsa, kesinlikle orada bir yanlışlığın olduğunu görmemiz, bunu gidermemiz gerekiyor. İşte bir militanın, kadronun veya yönetimin parti yönetimi, kadrosu, militanı olup olmadığının esas olarak buradan anlayabiliriz.

Bir yönetim eğer yönetim olmak istiyorsa; yönetimin esas görevi ideolojik, siyasal, örgütsel, pratik mücadele yürütmektir, tüm insanlarını bu temelde donatmaktır. Bunu yapan yönetim, yönetim görevlerine bağlı kalan bir yönetimdir, görevini yerine getiren bir yönetimdir. Bu yönetim sorumluluğu altındaki örgüt alanlarını korur, sahalarını korur, gelişmesini sürdürür. Aksi taktirde ideolojik, örgütsel, siyasal ve pratik mücadeleyi yürütmeyen bir yönetimin sorumluluğu altında örgütte aşınma olur, militanda aşınma olur, orada her türlü gerilik ortaya çıkar, her türlü bozgunculuk ortaya çıkar, başarısızlık ve kaybetme ortaya çıkar. Eğer biz de kaybetmek istemiyorsak, kaybetmemenin yolu doğru yönetim olmaktan geçiyor. Yönetim olmanın da esası, göreve bağlı olmaktan; ideolojik, siyasal, örgütsel mücadeleyi, faaliyeti yürütmekten geçiyor. Başka türlü yönetim olunamaz, başka türlü örgüt olunamaz, başka türlü ayakta kalınamaz.

"PKK başarı partisidir. PKK militanı başarının militanıdır. Bu açıdan PKK'de başarısızlığa yer yoktur. Başarısız olan, eğer PKK'de başarısız yaşamayı düşünüyorsa, bu PKK'ye başarısızlığı, olmazlığı dayatmadır. Bu da düşmanın politikasını PKK'de temsil etmektir. PKK kesinlikle böyle bir kişiliği asla ve asla kabul edemez. Çünkü PKK başarının, özgürleşmenin partisidir. Özgürleşen başarır."

Yöntemimiz, yanlışlıkları gidermeli başarıyı kesinleştirmelidir

***Serxwebûn:** Militan yapının devrimin kazanımlarına konmak isteyen reformist-teslimiyetçi çevrelere ve kazanılmış kurumlara, parti değerlerine yaklaşımı nasıl olmalıdır?*

Cemil Bayık: Her zaman alt-üst oluşun arkasından olumlu veya olumsuz gelişmeler ortaya çıkar. Bu her yerde olmuştur. Geçmiş dönemlerde bizde de olmuştur. Yine Parti Önderliğimizin düşmanın eline esir düşmesinden sonra da olmuştur, bundan sonra da şüphesiz olabilir. Bu bir yasadır.

Şimdi bu son alt-üst oluşun arkasından tüm yapımızda, halkımızda fedailik geliştiği gibi, hem de bu fedailik en üst düzeye vardığı halde, bunun tersi durumlar da ortaya çıkmıştır. Bu görülüyor ve daha da ortaya çıkabilir. Mesela bunu fırsat bilen, bu temelde inançsızlığı yaymaya çalışan, kararsızlığı yaymaya çalışan, iradeyi kırmaya çalışan, kendi bireysel yaşamı için birtakım olanaklar elde etmeye çalışan, her şeyi Önderliğin yakalanmasına bağlayarak adeta sağa, oportünizme yatmayı esas alan benzeri bir takım olumlu-olumsuz gelişmeler ortaya çıkabiliyor. Bunları insan görebiliyor. Tabii ki bir militanın görevi, hele hele bu yönetim olursa, yönetimin görevi bu alt-üst oluş dönemlerinde bu tip eğilimlerin, yaklaşımların, pratiklerin, kişiliklerin ortaya çıkabileceğini önceden görmek ve buna karşı zamanında uygun tedbirler almaktır. Ve yanlış eğilimler geliştiğinde bununla doğru bir mücadeleyi yürütmektir.

Tabii ki bu tip yanlış eğilimlerle başarılı bir mücadele yürütmek için, örgütün bir bütün olarak buna hazır hale getirilmesi gerekiyor ki, örgüt bunu hazırlıklı karşılayabilsin; böylesi durumlar ortaya çıktığında hemen tavır alabilsin.

Önderliğimizin bir komployla götürülmesiyle birlikte içimizde belki fazla çıkmadı, ama dışımızda birçok hesap yapan güçler çıktı. Yani artık PKK'nin eskisi gibi yürüyemeyeceği, PKK'nin imkan-olanaklarının olduğu, bu imkan-olanaklara nasıl konulabileceği, PKK'yi etkilemenin nasıl mümkün olabileceği üzerine bir takım yaklaşımlar içerisine girildiğini biliyoruz. Tabii ki bunlar PKK'yi fazla tanımayan, biraz da gafil olan çevrelerdir. Bunu da biliyoruz. Ama böyle de olsa, bu tür hesaplar yapan çevrelerin olduğunu biliyoruz. Belki daha da artabilir. Bu açıdan örgütün hem dıştaki dayatmalara, etkileme çabalarına, yanlış hesaplara karşı hem de dışardan yöneltilen bu saldırı ve müdahalelerden etkilenebilecek içteki sınıf eğilimlerini konuşturabilecek kişiliklere karşı örgütün ve kadronun donatılması gerekiyor. Bu konuda örgütün, kadronun uyanık kılınması gerekiyor. Neden?

Elbette bütün bunları zamanında görebilmek, bunlara karşı doğru bir mücadele yürütebilmek ve yeterli sonuçlar alabilmek için gerekli. Aksi taktirde bu kadar karmaşık saldırılar ve müdahaleler karşısında örgüt donatımsız, kadro donatımsız kalır ve hazırlıksız yakalanır. Dolayısıyla bu saldırı ve müdahaleler de etkili olabilir. Bunların etkisiz kılınması, örgütün yürüyüşüne sağlıklı devam etmesi, ancak neyle mümkün? İşte bu alt-üst oluş dönemlerinde ortaya çıkabilecek olumsuzluklara karşı tedbirlerin zamanında alınmasıyla, örgütün ve kadronun böylesi dönemlere hazırlıklı girmesiyle mümkün. Bunun için, örgütün ve kadronun döneme uygun motivasyonunun sağlanması gerekiyor. Yine ortaya çıkan olumlulukların geliştirilmesi gerekiyor.

"Eskiden Önderliğimiz vardı, bizi yönetiyordu, her türlü yetmezliğimizi, eksiğimizi, hatamızı görüp gideriyordu, yine döneme dayatılması gereken devrimciliği önümüze koyuyordu, ama şimdi bu öğretiden bizim kendi kişiliğimizi yaratmamız gerekiyor, kendi kişiliğimizi o düzeye çıkarmamız gerekiyor. Eğer biz bunu çıkarabilirsek yürütebiliriz, Apo'ya layık olabiliriz. Aksi taktirde bir beklenti içinde olursak, yine işte Önderlik sanki başımızdaymış ve her an bize perspektif verecekmiş, tüm eksiklerimizi giderecekmiş gibi bir yaklaşım içerisine girersek, bu Önderliğe de ihanet olur, kendi kendimize de ihanet olur."

Burada hemen Önderliğin bir özelliğini belirtmekte yarar var. Önderliğin en önemli özelliklerinden biri de; olumluyu esas almasıdır, olumluluğu egemen kılmasıdır. Bunu esas alarak olumsuzluklarla mücadele edip sonuç almayı bir yöntem olarak seçmiş olmasıdır.

Birçok kadromuz burada da yanlışlığa, yetersizliğe düşüyor. Olumsuzlukları, yanlışlıkları esas alıyor, öne çıkarıyor ve buradan yola çıkarak olumsuzlukları gidermeye çalışıyor. Tabii ki yöntem yanlış olduğu için gideremiyor. Olumsuzluklar ve yanlışlıklar, olumluluklar esas alınıp yüceltilerek giderilebilir. Yöntem budur; diğer yöntem kesinlikle yanlış bir yöntemdir. Yöntemde yanlışlık yapmamak gerekiyor.

Bu açıdan eğer biz bu alt-üst oluş sürecinde ortaya çıkan yanlış hesapları, yanlış eğilimleri gidermek istiyorsak, örgütü donatmalı, bir de ortaya çıkan olumlu yanları esas alıp öne çıkartmalıyız. Mesela bu süreçte fedailik halkta ve örgüt yapısında gelişti. Bu fedailiği biz eğer yeterince geliştirirsek ve buna anlam verirsek, bununla her türlü olumsuzluğu rahatlıkla karşılayıp giderebiliriz. Yöntem olarak böylesi bir yöntemi esas alırsak, bu doğru yöntem bize kazandırtacaktır. Çünkü bu yöntem, yanlışlıkları giderebilecek, önünü alabilecek, başarıyı ortaya koyabilecek bir yöntemdir.

Önderliğimiz tepkilenen değil, sürekli etkileyendir

***Serxwebûn:** Militan kadro yapımızın halkımıza, Türkiyeli, Avrupalı ve Kürdistanlı dostlara yaklaşımı nasıl olmalıdır?*

Cemil Bayık: Bu konuda bizim örgütümüzün, Parti Önderliğimizin yaklaşımları var, onlar biliniyor, bunlar yeni değil. Bu açıdan her kadromuzun, hatta halkımızın partimizin ve Önderliğimizin yaklaşımlarını özümsemesi, bu temelde yaklaşımlarını geliştirmesi gerekir.

Bu konuda oldukça resmi olmalı, her türlü duygusallıktan, tepkisellikten uzak olmalı, tümüyle kendisini başarıya kilitlemeli. Başarıyı getiren, geliştiren, hizmet eden ne varsa, bu yaklaşımı esas almalı. Bizi başarıya götürmeyen, yine bize zafer getirmeyen, bizi güçlendirmeyen, geliştirmeyen, bize hizmet etmeyen her türlü yaklaşımdan, davranıştan –bu sözde olur, pratikte olur– kesinlikle uzak durulması gerekiyor. Oldukça olgun, sorumlu, ciddi ve disiplinli davranılması gerekiyor, yaklaşılması gerekiyor.

Bu hem kadro yapımıza, hem savaşçı yapımıza, hem sempatizanlarımıza, halktan insanlarımıza, yine Türkiyeli dostlarımıza, Avrupalı dostlarımıza karşı içine girilmesi gereken bir tutumdur. Yönetimlerimiz, kadrolarımız kesinlikle etkileyici olmalı, kazanımcı olmalı. Daha önce de belirttim; Önderliğimizin en önemli özelliği tepkilenen değil; sürekli etkileyen olmasıdır. En büyük özelliklerinden biri budur. Dikkat edilirse, birçok çevrenin Parti Önderliği'ni etkileme girişimlerine rağmen bunlardan etkilenmemiştir; tam tersine kendisi etkilemesini bilmiştir. Birçok çevreyi etkilemiştir, birçok çevreyi böylelikle kazanmıştır. En tehlikeli bazı çevreleri bile etkileyerek tarafsızlaştırmıştır. Bu çok önemlidir.

Bu özellik, bir önderlik özelliğidir. Bu özelliği kendinde yaratamayan, tabii ki önderlik sanatını icra edemez. Etkilemesini bilemeyen tabii ki kazanmasını da bilemez. Kazanmanın yolu, çözümlemenin yolu, geliştirmenin yolu etkilemekten geçiyor. Eğer sen bir insanı etkileyemezsen, bu insanda ilgi yaratamazsın, o insanı kazanamazsın, o insanı yürütemezsin. Bu bir şahıs için de böyledir, bir sınıf, bir halk için de böyledir.

Kısaca, mutlaka etkilemeyi, ilgi yaratmayı, onu kazanmayı, onu fethetmeyi esas almak gerekiyor. Bu açıdan davranışlarımızdan tutalım, konuşmalarımıza kadar, tüm yaklaşımlarımızı kontrol altında tutmamız, sürekli gözden geçirmemiz, yaklaşımlarımızın geliştirici olup-olmadığını, kazanımcı olup-olmadığını, kaçırtıcı olup-olmadığını, olumsuz etkileyip-etkilemediğini denetlememiz gerekiyor. Eğer bu denetim mekanizmasını üzerimizde, pratiğimizde, yaklaşımlarımızda sürekli işletirsek; kesinlikle yanlış bir yaklaşım içerisine girmeyiz veya girsek de anında farkederiz, onu zararlı olmaktan çıkaratabiliriz. Bu açıdan önemlidir. Özellikle de bu kadar büyük saldırıların, bu kadar büyük komploların üzerimizde geliştirildiği bir dönemde, her PKK militanının bu saldırıları boşa çıkartmak için, birçok çevreye oldukça kazanımcı davranması gerektiğini bilinmelidir. Bu bir görevdir. Yani bunun kesinlikle ihmal edilmemesi gerekiyor. Aksi taktirde düşman, bu saldırılarıyla birçok çevreyi etkileyebilir, sonuç alabilir. Düşmanın sonuç almasını için, boşa çıkarılması için, kesinlikle yaklaşımlarımızı sürekli gözden geçirmemiz gerekiyor.

Oldukça ilkelerimize bağlı, özümüze bağlı, politik yaklaşımlarımız olmalı. Adım atmadan önce ölçüp biçmeli, hesaplamalı ve öyle adımlar atmalıyız. Kesinlikle duygusal, tepkisel tutumlara girmemeliyiz. Düşman, bizi birçok yerde direkt veya dolaylı, tepkisel, duygusal tutumlara itmek isteyebilir, yanlışlıklar yaptırmak isteyebilir. Kesinlikle bu konuda da duyarlı olmamız gerekiyor. Yani düşmanın bu yönlü çalıştığını da hiçbir zaman unutmamalıyız. Düşman tabii ki geriliklerimize, eksikliklerimize, hatalarımıza seslenir. Tabii ki, üzerimizde politika yürütürken, yanlışlıklarımıza, eksikliklerimize, geriliklerimize bunu dayandırır. Düşmanın bu politikalarında başarılı olmaması için, kendimizi sürekli gözden geçirmemiz gerekiyor. Kendimize sürekli yön vermemiz, eksikliklerden, hatalardan, geriliklerden kurtulmamız gerekiyor ki, düşman bunun üzerine bina örgütlemesin.

Dikkat edelim; düşman eğer birçok çevreyi bizden uzaklaştırabiliyorsa, bize karşı çıkarabiliyorsa, bu salt düşmanın başarılı çalışmalarından dolayı ortaya çıkmıyor. Aynı zamanda bizim hatalı, eksik yaklaşımlarımız; ölçüp-biçmediği-

miz hesapsız yaklaşımlarımız birçok çevrede tepkiye yolaçıyor. Ve düşman bunu görüyor, değerlendiriyor. Buradan yüklenerek, bu çevreleri bizden uzaklaştırabiliyor veya o çevreleri bizden koparabiliyor. Eğer düşman sonuç alabiliyorsa, böyle alabiliyor. Dostlarımız ve halkımız üzerinde oynadığı bu oyunları görmemiz gerikiyor.

İşte düşmanın başarılı olmaması için kesinlikle hem kendimizi sürekli yenilemek, zayıflıklarımızı, geriliklerimizi gidermek, hem de yaklaşımlarımızı ölçüp-biçmek, sürekli kendi üzerimizde kontrol kurmak, pratiğimizi tekrar tekrar gözden geçirmek, varsa güven vermeyen, umut vermeyen, moral vermeyen, cesaret vermeyen, kanalize olmayan davranışlarımızı hemen düzeltmemiz gerekiyor.

Kendisinde düşmanı öldüremeyen, başkalarında düşmanı öldüremez

Serxwebûn: *Militan kadro yapımızın düşman ve işbirlikçilerine yaklaşımı çalışma ve örgütlenme sahaları dikkate alınarak nasıl olmalıdır? Örneğin Türkiye metropollerinde, yurtdışında ve ülke zemininde nasıl olmalıdır?*

Cemil Bayık: Tüm yönetimlerimiz, kadro yapımız, hatta halkımız içinden geçtiğimiz dönemin hassasiyetini çok iyi kavramalı. Bu açıdan "*işte dönemi kurtaralım, düşman saldırılarını boşa çıkaralım*" adı altında esnek bir tutum içerisine düşmemeli. Esneklik adına yanlışa kesinlikle düşmemelidir. Düşmanın tutumlarına, davranışlarına karşı en ufak bir müsamaha göstermemeli. Düşmanın davranışlarına karşı, en az onun kadar, hatta ondan daha fazla bir davranışın sahibi olunmalıdır. Eğer böyle davranılırsa dönem kazanılabilir. Başka türlü dönemin kazanılmayacağını herkesin çok iyi anlaması gerekiyor.

Düşman düşmandır, tabii ki düşmanlığını yapar. Biz eğer devrimciysek, yurtseversek, bizim de yurtseverliğimizi ve devrimciliğimizi yapmamız gerekiyor. Düşman bugün birçok komplo ve aldatma peşinde. Bunu direkt yapıyor, dolaylı yapıyor; dışta yapıyor, içimizde yapmak istiyor. Bu konuda hem halkımız, hem militanlarımız düşman gerçeğini çok iyi anlamalıdır. Bu düşmanın tarihte ve günümüzde yaptıklarına bakalım, Önderliğimize yaptıklarına bakalım, burdan kendimize sonuç çıkaralım. Kesinlikle hem geçmişi, hem günceli çok iyi görmemiz gerekiyor. Buradan yola çıkarak nasıl yapmamız gerektiğini çok iyi tespit etmemiz gerekiyor. Başka türlü sü gaflete düşme olur ki, bunun da bedeli çok ağır olur.

Hem kadromuz, hem halkımız neyin bize başarı getirdiğini, neyin bizi gerilettiğini veya neyin tasfiyeye götürdüğünü, ya da götüreceğini çok iyi görmeli, buna karşı oldukça kendini donanımlı kılmalı; anında, zamanında gerekli karşılığı verebilmelidir. Bu ideolojik olur, siyasal olur, pratik olur.. Artık hangisi gerekiyorsa ve ne kadar gerekiyorsa karşılığını mutlaka vermelidir. Bu konuda düşmanca bir davranışa en ufak bir müsamaha göstermemeli. Esneklik adına kesinlikle gaflete düşmemelidir. Eğer müsamaha gösterirse, gözünü kapatırsa veya esnek davranırsa, işte "*dönem hassastır, incitmeyelim, karşımıza almayalım, alırsak belki zarar görürüz*" benzeri hesaplar içerisine girerse kaybettirir. Buna kesinlikle düşmemeli. Kesinlikle bu bize kaybettirir, düşmanın başarısını ortaya çıkartır. Bizim görevimiz; düşmanın başarısını kesinlikle engellemektir. Onun için kendimizden başlayarak, düşmana hizmet eden, düşmanın başarısını kolaylaştıran ne varsa buna karşı amansız bir mücadele içerisinde olmalıyız.

Önce tabii kendimizde düşmanı öldürmeliyiz. Kendimizde düşmanı öldürürsek başkalarında düşmanı öldürebiliriz. Kendisinde düşmanı öldüremeyen, kendisini düşmana karşı her yönüyle donatamayan, başarılı kılamayan, elbetteki başkalarında düşmanı öldüremez. Onun için başkalarında ortaya çıkan düşmanca yanları göremez. Görse bile, yeterince bir mücadelenin sahibi olamaz ve sonuç alamaz. Bu açıdan düşmanı kendi kişiliğimizde öldürmek çok önemli. Ancak düşmanı kendi kişiliğinde öldürenler ve kişiliğinde tamamen bir halkı inşa edenler bir halka bağlı kalabilir, her şart altında bir halkın çıkarını savunabilir, temsil edebilir. Aksi taktirde şu veya bu biçimde düşmanın yedeğine düşebilir, düşmana alet olabilir.

Özellikle de düşmanın bu kadar saldırı geliştirdiği, bu kadar müdahale ve komplo geliştirdiği, dengelerin düşmandan yana olduğu bir ortamda, eğer biz, insanlarımızda düşmana hizmet eden yanları görüp gidermezsek, bunun yoğun çabası içerisinde olmazsak, tabii ki düşmanın bu yönelimleri kişilerde, kişiliklerde, hatta çevrelerde düşman eğilimlerini güçlendirebilir, ortamı provaka edebilir. Bu tehlike vardır. Bu tehlikeyi şimdiden görmek gerekiyor. En çok da bu bize zarar verebilir. Yani düşmanın cepheden bize saldırıları kesinlikle bizi geriletemez, bizlere darbe vuramaz, bizi başarısızlığa götüremez. Düşmanın cepheden saldırıları daima bizi güçlenmeye götürür, bizi başarıya götürür. Düşmanın dolaylı veya sinsi yönelimleri, cepheden olmayan yönelimleri bize daha çok zarar verebilir. Bunun unutulmaması gerekiyor. Bu açıdan da, tehlike gelebilecek tüm kapıların sonuna kadar kapatılması gerekiyor ki, düşman karşıdan savaşsın. Düşman karşıdan ne kadar bizimle savaşırsa, o kadar çelişkiyi arttırır, derinleştirir. Bu bizde çelikleşmeye ve mücadele azmimizin gelişmesine ve başarıya götürür.

Parti tarihimiz iyi incelenirse görülecektir ki; düşmanın karşıdan, cepheden saldırıları kesinlikle hiçbir zaman bizi geriletememiştir. Daima dolaylı, düşmana hizmet eden tutumlar, içimizdeki kişilikten kaynaklanan, sınıf eğilimlerinden kaynaklanan, düşmanın dolaylı olarak içimizde seslendirdiği, körüklediği, geliştirdiği düşmanca eğilimler partiyi uğraştırmış, zarar vermiş ve başarıdan alıkoymuştur.

Düşman yine buna ağırlık verecektir. Bu açıdan kadromuz bu gerçeği bilerek, daha çok da böyle içten gelişebilecek düşmanca faaliyetlere, –ki bunlar sınıf eğilimleridir zaten– bu sınıf eğilimlerine karşı amansız bir mücadelenin sahibi olmalıdır. Kesinlikle bir aşılmaya yolaçabilecek, çizgide yozlaşmaya, kişilikte yozlaşmaya yolaçabilecek en ufak bir davranışa, tutuma, yaklaşıma müsamaha gösterilmemelidir. Bununla mücadeleyi başarının, zaferin bir gereği olarak görmelidir.

Bu konuda en ufak bir tereddüt, en ufak bir gevşeklik veya mücadele etmeme, kesinlikle düşmana kendi elimizle başarıyı sağlama anlamına gelir. Hiçbir PKK militanı da, düşmanına başarı imkanı sunamaz. Böyle bir görevi yoktur. PKK militanın görevi; düşmana başarısızlığı tattırmak ve yaşatmaktır.

Bize layık olan; onurluca şereflice direnmektir, onurluca yaşamaktır

Serxwebûn: *Avrupa, metropoller ve ülkede faaliyet yürüten militan kadrolara ve halkımıza yönelik olarak vermek istediğiniz özgün bir mesaj var mı?*

Cemil Bayık: Biz düşmana karşı '93'ten beri belli bir kavram temelinde yaklaşım gösterdik. Başkan Apo 1993-95-98'de giderek somutlaştırdığı bir program sundu ve bu temelde sorunu siyasallaştırmak, sorunu çözmek istedi. Fakat düşman her defasında bunu bizim bir zayıflığımız olarak gördü, böyle yorumladı ve bundan yararlanarak bizi vurmak istedi. Halbuki Başkanımız bunu bir zayıflığın ürünü olarak değil, sorunu çözmek için yapmaktaydı. Gerçeği de buydu, fakat düşman bunu anlamamazlıktan geldi. PKK bu yönlü sorunu olgunlaştırmak istedikçe, o tam tersi bir yaklaşım içerisine girdi. O açıdan artık bizim düşmana gösterebileceğimiz bir esneklik kalmamıştır. Hele hele öylesi bir komployu gerçekleştirdikten sonra, bizim artık verebileceğimiz bir taviz, atabileceğimiz bir esnek adım yoktur. Bunun böyle anlaşılması gerekiyor.

Düşman tüm iyi niyetimize, tüm çabalarımıza rağmen, bunları elinin tersiyle itmiştir. Yine hiçbir öndere, hiçbir halka uygulanamayacak bir baskıyı, şiddeti, terörü uygulamıştır. Ve bugün bu komployla bir ulus üzerinde, bir ulusun iradesi üzerinde büyük bir soykırım yürütmeye çalışmaktadır. Başarılı olur, başarısız olur bu ayrı bir mesele, ama düşmanın yaklaşımı bu açıdan çok nettir. Yani Başkanımızın şahsında bir halkın, bir ulusun iradesi yok edilmek isteniyor, bir halk soykırımdan geçirilmek isteniyor. En ufak kendini ifade etme imkanı tanınmıyor. Dolayısıyla bize kalan tek şey, tercihimiz olmasa da savaştır ve bu savaşı kazanmaktır. Biz, artık başka bir şey düşünemeyiz. Tamamıyla örgüt olarak, bu örgütün militanları olarak, halk olarak bizim savaşmaktan ve kazanmaktan başka tercihimiz, düşüncemiz olamaz. Kendimizi tümüyle buna kilitlememiz gerekiyor. Başka türlü davranmak kesinlikle büyük bir gaflettir. Bu da kesinlikle soykırımın başarısına her türlü zemini sunmadır.

Bazı çevreler belki barış beklentileri içerisine girebilir. Önderliğin Avukatlar vasıtasıyla kamuoyuna yönelik geliştirdiği mesajlar var. Önderlik kendi koşullarında bir çaba geliştiriyor, Kürt halkına o koşullarda bile yine bir takım mevziler kazandırmaya çalışıyor. Fiziki olarak imha olacaksa da, olmayacaksa da böylesi bir faaliyetin, çalışmanın içerisindedir. Yani Kürt halkı üzerinde geliştirilmek istenen soykırım tehlikesini çok iyi biliyor. Bunun önüne geçmek istiyor. Buradan Kürt halkına yeni bir mevzi kazandırmak istiyor. Tüm çalışmaları bu yönlüdür. Bunun anlaşılması gerekiyor. Bunu başka türlü görmek, anlamak kesinlikle gaflet olur. Bundan kalkarak mücadeleyi geriye çekmek, savaşı geriye çekmek, eylemliliği geriye çekmek kesinlikle düşmanın soykırım politikasına sonuna kadar kapıları açmak olur.

Burada hemen şunu belirteyim: Eğer bu 15 Ağustos Atılımı olmasaydı, idamlar peşpeşe sürecekti. Bugün belki birçok yoldaşımız aramızda olmayacaktı. Eğer bu yoldaşlarımız bugün aramızdaysa, bunu 15 Ağustos Atılımı'na borçlu olduğumuzu bilmemiz gerekiyor, unutmamamız gerekiyor. Eğer biz de Önderliğimizin fiziki imhasının önünü almak istiyorsak, yine Kürt halkının önderliğiyle, kahraman şehitleriyle, kanıyla, emeğiyle yarattığı mevzileri elden çıkarmak istemiyorsak, yapılması gereken bellidir. Yani gaflete düşmemedir, kendi kendimizi aldatmamadır. Tümüyle mücadeleyi en üst düzeyde yoğunlaştırmadır. Kaldıki mücadeleyi yoğunlaştırmak için her türlü imkan var. Oldukça fedakar bir yapımız var, fedakar bir halkımız var. Ayağa kalkmış her şeyiyle varım diyen bir ulusun sahibiyiz. Her şeyiyle varım diyen militanların sahibiyiz. Bu açıdan bu ruhu öldürmemek gerekiyor. Bu ruh bizi başarıya götürecektir, her türlü tehlikenin önünü bu ruh alacaktır.

"Başkanımızın şahsında bir halkın, bir ulusun iradesi yok edilmek isteniyor, bir halk soykırımdan geçirilmek isteniyor. En ufak kendini ifade etme imkanı tanınmıyor. Dolayısıyla da bize kalan tek şey, tercihimiz olmasa da savaştır ve bu savaşı kazanmaktır. Biz, artık başka bir şey düşünemeyiz. Tamamıyla örgüt olarak, militanları olarak, halk olarak bizim savaşmaktan ve kazanmaktan başka tercihimiz, düşüncemiz olamaz."

Eğer gerçekten adım atılması gerekiyorsa, bu PKK'nin atacağı adım değildir. Bunu adımı artık düşman atmalıdır. PKK ve Kürt halkı kendisi açısından atılabilecek tüm adımları atmıştır, artık başka atacağı adım yoktur. Eğer Kürt halkından, PKK'den, onun Önderliğinden daha fazla adım atması isteniyorsa, bunun açık anlamı teslim olmadır. Teslim olmayı istemektedirler. Biz teslim olamayız; biz teslimiyeti kabul edemeyiz. Bu bize layık değildir. Bize layık olan; onurluca, şereflice direnmektir, onurluca yaşamaktır. Bunun dışında artık hiçbir şeyi biz kabul edemeyiz. Bunun çok net anlaşılması gerekiyor.

Bu açıdan, eğer bir adım atılması gerekiyorsa, o da TC'nin atması gereken adımdır. Bilmem arkasındaki güçlerin, dayanılan sistemin adım atması gerekiyor. Önderliğin çok somut çağrıları oldu. İtalya'da oldu, yakın zamanda 8 maddelik çağrısı oldu, ona cevap vermeleri gerekiyor. Hem de pratikte, öyle sözlü de değil. Pratikte cevap vermeleri gerekiyor. O zaman PKK bunu yeniden düşünebilir, değerlendirebilir. Aksi taktirde PKK'nin öyle değerlendireceği herhangi bir şey yoktur.

PKK'nin önünde tek seçenek kalmıştır; o da savaştır, savaşı sonuna kadar geliştirmektir ve zaferdir. Bunun dışında başka bir şeyi PKK düşünemez, halkımız düşünemez, militanlarımız düşünemez. Bu açıdan herhangi bir gevşeklik olmamalı. Gevşeklik kesinlikle hayatımıza malolabilir, kazandığımız mevzilere malolabilir. Ama savaş ve başarı bizi hertürlü tehlikeden uzaklaştıracaktır, bizi zafere götürecektir. Bunun da böyle anlaşılması gerekiyor.

Bu açıdan hem militanlarımız, hem halkımız gelişmeleri anı anına izlemeli, örgütü anı anına izlemeli, Başkanlık Konseyi'ni anı anına dinlemeli, takip etmeli. Onun emir ve talimatlarına, onun değerlendirmelerine göre pratik adımların sahibi olmalıdır. Bu açıdan kendilerini oldukça inisiyatifli kılmalıdırlar.

Örgüt her zaman, her yere ulaşamayabilir. Örgütün ulaşmasını beklemek doğru değildir. Belki ulaşılması gereken alanlar ve yerler için örgütün ulaşmasını beklemek yerindedir, ama her zaman bu mümkün olmayabilir, her yerde mümkün olmayabilir. O açıdan örgüt beklenmemeli. Daha çok örgütün talimatları, değerlendirmeleri, bildirileri, açıklamaları takip edilerek, her yerde bu doğrultuda sonuna kadar inisiyatifli davranmalıdır. Herkes görevini yerinde, zamanında tam yerine getirmesini bilmelidir. Bazıları bunu biraz iş yapmamanın bahanesi olarak görebilir, kullanmaya kalkışabilir. İşte bazıları "*örgüt bize ulaşmadı, talimat vermedi. Örgüt bize ulaşmalı, talimat vermeli*" diyebilir. Hayır; Önderliğiniz talimat vermiştir. Ulusa da vermiştir, PKK'ye de, PKK militanlarına da her türlü talimatı çok önceden vermiştir. Bu talimatlar yakıcıdır. Herkes bu talimatların özüne göre bulunduğu yerde yaşamalı, savaşmalı ve görevlerini yerine getirmelidir.

Unutulmamalı ki; biz olağanüstü bir dönemden geçiyoruz. Oldukça tehlikeli, riskli ve bir o kadar da başarılarla yüklü bir dönemden geçiyoruz. Bu açıdan dönem yakıcıdır, her şey de olağanüstüdür. Böylesi bir dönemde herkesin kendi görevini zamanında tam yapması gerekiyor. Olağanüstü bir dönem, ancak olağanüstü bir kişilikle, olağanüstü bir çalışmayla aşlabilir. Bu da görevlerin olağanüstü düzeyde yerine getirilmesiyle mümkündür. Eğer döneme böyle yaklaşılırsa, bu dönem her türlü başarıyı da olanaklı kılan bir dönemdir. Sadece tehlikeleri görmek, saldırıları görmek doğru değil. Onları da görmek, ama esasta da başarı imkanlarını görmek ve buna göre görevlerini, sorumluluklarını yerine getirmek gerekiyor.

Burada hemen Önderliğimizin yine çok önemli bir özelliğini belirtmeliyim:

Önderliğimiz en olmadık koşullarda, imkansızlıkların, zorlukların olduğu koşullarda, dengesizliğin olduğu koşullarda sıfır imkanlarla mücadeleyi başlatan, her türlü zorluklarla savaşan ve kazanan bir önderliktir. PKK'nin, PKK Önderliği'nin gelişimi tamamen böyledir. Eğer bugün bu düzeye geldiysek, bu kadar başarının, imkanın sahibi olduysak, bu özellikten dolayıdır.

Bu açıdan hiçbir militanımız ve halkımız zorlukları, tehlikeleri, riskleri öne çıkarmamalı, düşmanı fazla esas almamalıdır. Zaten düşman biraz da psikolojik savaşla kendisinin esas alınmasını istiyor. Biz düşmanı esas aldığımızda kaybederiz. Düşman, bizim için hiçbir zaman esas alınamayacak bir güçtür. Evet, düşmanı görürüz, her türlü saldırılarını da görürüz, ama hiçbir zaman düşmanı esas almayız, kendimizi esas alırız. Belirleyici olan bizim kendi durumumuzdur. Bu defalarca ortaya çıkan bir gerçekliktir.

İşte eğer kendimizi esas alırsak, düşmanı fazla esas almazsak, Önderliğimizin her koşul altında zorluklarla mücadele etme, dengeleri fazla hesaba katmama, imkansızlıklardan başarıyı yaratma özelliğini kendimizde yaratırsak ve kendimizi başarıya, zafere kilitlersek, bunun dışında hiçbir şey tanımaz ve bu konuda oldukça inisiyatifli, kararlı davranırsak zafer kesindir, buna herkes güvenmelidir.

Halkımıza bu temelde başarılar, selamlar, saygılar.

Nisan 1999

Yurtsever halkımıza, devrimci yurtsever güçlere ve özgür uluslara!

Emperyalist ve siyonist güçler TC'nin saldırgan-faşist bir güce dönüştürülmesi sürecini tamamlamış bulunmaktalar. 18 Nisan seçimlerinin sonuçları bunun bir ifadesi olmuştur. DSP ve MHP'nin seçim galibi olmaları çok önceden uygulamaya sokulan bir planın gereğidir. Ulusal Önderliğimize karşı düzenlenen komplo, MED-TV'nin kapatılması, Kürt halkına yönelik saldırılar ve daha birçok faşist girişim TC'nin verilen role uygun bir konuma getirilmesi için yapılmıştır. Seçimlerde ortaya çıkarılan sonuçlarla, emperyalizmin ve siyonizmin hizmetine her bakımdan hazır Türk ordusunun, ihtiyaç duyduğu siyasal oluşum gerçekleştirilmiştir. Böylece içerde Kürt halkına ve anti emperyalist güçlere, dışarda ise emperyalizmin 'Yeni Dünya Düzenine' ters düşen ve uyum sağlamayan güçlere karşı saldırıya geçme süreci tamamlanmıştır. Artık o, hem içe hem de dışa yönelik harekete geçecek, yoğun katliam ve baskı uygulamalarıyla, hizmetinde olduğu güçlerin kendisine verdiği görevleri yerine getirecektir. Yayılmacı bir güç olarak; Ortadoğu, Kafkasya ve Balkanlara saldıracaktır.

ABD, sosyalist sistemin dağılmasının ardından dünyayı çıkarlarına uygun bir düzenlemeye tabi tutmaya girişmiştir. 'Yeni Dünya Düzeni' adını verdiği planını gerçekleştirmek için girişimlerini Ortadoğu, Balkanlar ve dağılan sosyalist sistemin etki alanlarında yoğunlaştırmıştır. Bu doğrultuda askeri, siyasal, ekonomik ve kültürel sahalarda saldırılar geliştirmiş, kendisine karşı direnen güçleri ezmek için son derece acımasız davranarak bu güçlere tam bir teslimiyeti dayatmıştır. Emperyalist sistem ve işbirlikçi güçlerle ittifak içinde bu saldırılarını tırmandırarak sürdürmüştür. NATO'nun Yugoslavya'ya karşı başlatarak hâlâ devam ettirdiği tek taraflı savaş, bu teslim alma planın bir parçası olarak gündemleştirilmiştir. Teslimiyet ve imha dışındaki seçeneklere olanak tanımayan emperyalist saldırılar insanlığa büyük yıkımlar getirmiştir. İnsan kaybının yanında üretim güçlerinin tahribi, telafisi mümkün olmayan boyutlara varmıştır.

Emperyalizm; ölüm, açlık, sefalet, sürgün ve yıkımdan başka sonuç getirmeyen saldırganlığının gerçek amaçlarını insan hakları ve demokrasiyi savunma adına gizlemeye çalışmaktadır. Yugoslavya'ya yönelik saldırının, 'Kosova halkının özgürlüğe kavuşturulması' için gerçekleştirildiği propagandasını yapmaktadır. Gerek Kuzey, gerekse Güney Kürdistan'da halkımıza ve onun Önderliğine karşı TC'nin yürüttüğü imha savaşına her türlü desteği sunan Ulusal Önderliğimizi yakalayıp TC'nin işkenceci celladlarına teslim eden, binlerce köyün yakılıp-yıkılmasına, halkımızın katliamına, sürgününe, talan ve işkenceden getirilmesine onay veren emperyalistlerin Kosova halkının özgürlüğü için savaşma iddiası bir yalandan ibarettir. Kosova halkının özgürlüğü uğruna savaşanlar, Kürdistan'daki sömürgeci imha savaşına asla destek veremezler. Bir halkın özgürlük savaşının önderini, ölüm tezgahına asla teslim edemezler. Orta yerde duran gerçek, yapılan propagandaların aksine emperyalistlerin kirli çıkarları uğruna, dünyanın birçok alanında kanlı bir savaş yürüttükleridir.

Dünyanın emperyalist egemenlik altına alınması amacının başarılması için halkımız kurban edilmek istenmektedir. ABD, İsrail, İngiltere ve diğer emperyalist güçlerin TC'ye sundukları desteğin altında bu gerçek yatmaktadır. TC'nin Ortadoğu'da, Kafkasya ve Balkanlar'da kullanılması planının gereği neyse o yapılmaktadır. Bunu gerçekleştirmenin bir gereği olarak; ulusal kurtuluş savaşımızın bastırılması için, sömürgeci faşist savaş tırmandırılmaktadır. MHP ve DSP'nin iktidara getirilmesi, sömürgeci-imha savaşının en üst noktaya çıkarılması ve dışta aktif müdahale sürecinin başlatılması içindir. Bundan böyle halkımız üzerinde tam bir imhaya dönüşecek olan katliam, sürgün, işkence, talan ve yıkım uygulamaları sınırsız bir hal alacaktır. Partimizin Genel Başkanı Abdullah Öcalan yoldaşa yönelik komplo süreci, MED-TV örneğinde görüldüğü gibi, devrimci basının susturulduğu bir ortamda derinleştirilecektir. Türkiye'de islami hareket ve devrimci-demokrat güçler faşist saldırıların hedefi haline gelecektir. Güney Kürdistan'ın işgali daha ileri boyutlara çıkarılıp kalıcılaştırılacak giderek Türkiye'nin sömürgesi konumuna getirilecektir.

Ulusal Önderliğimizin, -TC'nin kazandığı yeni faşist karekterin bir gereği olarak- hukuk dışı uygulamalarla tasfiyesi için hedeflenme durumu ağırlaşacaktır. Fiziki, psikolojik ve tıbbi işkenceler daha da artırılacaktır. Başkan Apo'nun içinde bulunduğu koşullar ağır işkence ve imha koşullarıdır. Ve günlük olarak fiziki, psikolojik ve tıbbi işkencelere maruz kalmaktadır. Tabuttan farkı olmayan bir ortamda daha fazla işkence ve onur kırıcı uygulamalara tabi tutulmak için yaşatılmaktadır. Bütün insani gereksinimlerinden yoksun bırakılmakta, kendisine radyo,kitap, gazete, televizyon vb. verilmemektedir. Hem Avukatları ve hem de ailesiyle rahat konuşmasına fırsat tanınmazken kendisine götürülen malzemelere el konulmaktadır. İçinde bulunduğu koşullar nedeniyle savunma hazırlıklarını yapamamaktadır. Ulusal Önderliğimizin sağlığı ayağa kalkamayacak düzeyde bozulmuştur. Seçimlerden bir gün sonra uygulanmaların daha da şiddetlendirilmesi dayanılması olanaksız koşulların alabildeğine ağırlaşacağının delili olmaktadır.

Böylesi uygulamalar altında TC'nin yapacağı mahkemenin amacının, bir imhayı gerçekleştirmek olacağı kesinlik kazanmıştır. Diğer taraftan İngilterenin tam da bu süreçte MED-TV'yi susturması dikkat çekicidir. Seçimler nasıl DSP ve MHP'nin kazanmasına uygun biçimde düzenlendiyse, Önderliğimizin mahkemeside imha amacının gerçekleştirilmesine uygun düşücek biçimde düzenleniyor. İnsan hakları ve demokrasi hem halkımızın, hem de Önderliğimizin imhasının olanaklarını yaratmak için rafa kaldırılıyor. Bütün bunlar TC'nin emperyalist çıkarları doğrultusunda girişeceği müdahalelerin ortamını yaratmak için yapılıyor.

Aynı şekilde bu gerçeklikler, HADEP ve diğer devrimci yurtsever güçlerin seçim çalışması için de söylenebilir. Tutuklama, miting ve yürüyüşlerin yasaklanması, zorla faşist partilere oy verdirtme, HADEP'e verilen oyların imhası, tehdit, şantaj, yurtsever basının susturulması gibi uygulamaların tümü bilinen planın diğer boyutudur. Bundan dolayıdır ki, emperyalist güçler TC'nin şaibeli seçimlerini itirazsız, özgürce yapılan seçimler diye ilan etmişlerdir.

Kürdistan ulusal kurtuluş hareketine ve anti-emperyalist güçlere karşı büyük bir saldıraya hazırlanan TC'yi durmanın tek yolu direniş savaşını geliştirmektir. TC'nin tehdidi altında olan bütün güçler eğer onursuzca teslim olmak istemiyorlarsa direnişe geçmek zorundadırlar. Bu güçlerin kendi aralarında ittifaka girerek direnişe hazırlanmaları gerekir. Türk faşizminin saldırılarılarını durdurmanın başka yolu yoktur. Aksi halde bütün devrimci, ilerici, yurtsever ve anti-emperyalist güçleri bekleyen şey; faşizmin katliam, işkence ve baskıdan ibaret olan kapkaranlık yaşamıdır. Özgür yaşam, faşizmin yenilgiye uğratılması ile mümkün olacaktır.

Partimiz sömürgeci faşist TC'nin imha saldırılarına karşı direniş savaşını yükseltecektir. Halkımıza ve Önderliğimize karşı dayattığı imha savaşına, kurtuluş savaşını güçlendirerek cevap verecektir. Onun Türk halkı ile Kürt halkını birbirine kırdırtma politikasını gerilla, serîhildan ve fedai savaşı ile sonuçsuz bırakmak için ne gerekiyorsa o yapılacaktır. Bu temelde kurtuluş savaşımızı yükseltirken TC'nin gerek Önderliğimize, gerekse halkımıza yönelik imha planlarının en sert biçimde karşılık bulacağının bilinmesi gerekir. Halkımıza yaşam hakkı tanımayanlara, partimiz de yaşam hakkı tanımayacaktır. Barışa-barış, savaşa-savaş, kitlesel şiddete-şiddetle karşılık vermek vazgeçilmez çizgimiz olacaktır. Önderliğimiz ve halkımız üzerindeki bütün uygulamaları konusunda, TC'yi uyarıyor tutumunu gözden geçirmeye çağırıyoruz.

Yurtsever Kürdistan Halkı

Sahte seçimler sonucunda iki faşist partinin iktidar olma durumu yaratılmıştır. Bizzat yaşayarak gördünüz ki, DSP ve MHP adındaki faşist partiler hileli bir biçimde iktidar yapılmıştır. Bunlar içte ve dışta daha kapsamlı saldırılar geliştirecek konuma getiriliyor. Aynı zamanda Ulusal Önderliğimizin imha edilmesinin ortamı yaratılıyor. Yapılmak istenen şey özgür geleceğimizin karartılmasıdır. Ulusal kazanımlarımızın yok edilmesi, faşizmin barbarca uygulamaları altında ulusal varlığımızın tarihten silinmesi amaçlanıyor. Sömürgeci faşizm bunu hem Kuzey, hem Güney Kürdistan'da yapmak istiyor. O tüm halkımızı ezerek Kürdü tarihten silmeye çalışıyor.

Bu durumda yapılacak tek şey ulusal kurtuluş için direnişi güçlendirmek ve yaygınlaştırmaktır. Halkımız hiçbir tereddüte düşmeden öz savunma ve direnişi olanaklı kılacak örgütlenmeleri hızla yaratmalıdır. Öz savunma, direniş ve intikam için gecikmeden örgütlenmeli, örgütsüz hiç kimse kalmamalıdır. Faşist düşmanın dayattığı savaş, örgütlü kurtuluş savaşı ile yenilgiye uğratılacaktır. Böylece her Kürdistan'lı örgütlü bir biçimde savaşta yerini almalı, bu doğrultuda harekete geçmelidir.

Şerefimizi korumak, yaşama hakkımızı güvenceye almak, Önderliğimizi savunmak ve kurutuluşu gerçekleştirmek için yediden yetmişe her insanımız savaşa daha güçlü katılmalıdır.

Devrimci demokratik güçler

Sonuçları önceden planlanmış seçimlerle ortaya çıkarılan iktidar alternatifi, TC'nin tam ve azgın bir faşist güç haline getirilmesidir. MHP ve DSP'nin iktidar olacağı koşullarda halkların yaşamı büyük bir tehdit altına girecektir. Bu durumda Türkiyeli ve Kürdistanlı devrimci, demokrat, yurtsever, ilerici ve insani güçlere, acillen gerçekleştirilmesi gereken görevler düşmektedir. Faşizme karşı harekete geçmek, onu halkların direnişi ile yenilgiye uğratmanın savaşını vermek, görevlerin en kutsalı durumundadır.

Partimiz PKK sizleri kendisi ile ittifak içinde sömürgeci faşizme karşı daha etkili bir direnişi sergilemeye çağırır.

TC'nin tehditi altında bulunan uluslar

ABD, İsrail ve diğer emperyalist güçler TC'yi Ortadoğu, Kafkasya ve Balkanlar için fiili müdahale gücü haline getirmişlerdir. O her alana müdahale etmeye hazırdır. MHP ve DSP'nin faşist yönetimindeki TC, egemen uluslara saldıracaktır. Sizlerin özgür gelişmenizi ortadan kaldırmak isteyecek, Pan Türkizmin amaçlarını gerçekleştirmek için Osmanlı'lar gibi sizleri kan deryasında boğmaya çalışacaktır.

Eğer özgür uluslar böyle bir akibete uğramak istemiyorlarsa, halkımızla ittifak içinde direnişe hazır olmalı ve Kürdistan ulusal kurtuluş savaşına gecikmeden destek vermelidirler. Bunun bir gereği olarak, özgür ulusları harekete geçmeye çağırıyoruz.

Partimiz, dünyanın her yerindeki devrimci, demokratik, ilerici ve insani güçleri, bugün Hitler faşizminin rolünü yüklenen TC'ye karşı tavır almalarının gereğini vurgularken, tarihi sorumluluklarını yerine getireceğini önemle belirtir.

Ulusal Önderimiz Abdullah Öcalan yoldaşın, TC tarafından sahte yargılamasının, Hitler faşizminin Dimitrov'u yargılamasından farkı yoktur. Dimitrov davasının akibeti bu davada gerçekleşecek ve yargılanıp mahkum olan TC faşizmi olacaktır.

Zafer kurtuluş için direnen halkımızın ve özgür ulusların olacaktır.

24 Nisan 1999
PKK Başkanlık Konseyi

İnsanlık yürüyüşçüleri, işçiler, emekçiler ve ezilen halklar!

İşçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günü olan '99 1 Mayıs'ında dünya işçi sınıfı, ezilen halklar ve emekçiler çok yönlü saldırı ve ağır koşullar altında yaşamaya devam ediyorlar. Emperyalist sistem onların büyük fedakarlıklarla yürüttükleri mücadeleler sonucu elde edilen kazanımlarını yok etmek için her yola başvurmaktadır. Katliamlardan yalana dayalı propagandaya kadar ezilenlere karşı yoğun bir şiddet uygulanıyor. Böylece ezilenlere iradesizleştirme, teslimiyet ve en az olanla yetinme dayatılıyor. Sosyalist sistemin dağılışının ardından, bu durum gün geçtikçe daha vahim bir hal aldı. Ezilenlerin mevzileri ve kazanımları birer birer çökertiliyor. İşçi sınıfının, ezilen halkların ve emekçilerin en haklı istemler için verdikleri mücadeleler 'terörizm' suçlamasına maruz bırakılarak hemen bastırılırken, en kaba faşist uygulamalar demokrasi ve insan hakları adına kutsanıyor. Özellikle bu süreçte emperyalist sistemin karanlık bir dönemi egemen kılmak istediği artık tartışma götürmeyecek bir netlikle açığa çıkıyor.

TC'nin Kürt halkı ve emekçiler üzerindeki uygulamaları bu gerçeğin çarpıcı ifadesi oluyor. Başta ABD olmak üzere, emperyalist güçlerin desteğindeki TC, kelimenin tam anlamıyla azgın faşist bir güç haline getirilmiştir. DSP ve MHP'nin iktidara taşınmaları bunun varmış olduğu son aşamadır. Emperyalistler '99 1 Mayıs'ının hemen öncesinde bu iki faşist partiyi iktidara getirerek, halkımıza ve Türkiye emekçilerine kirli amaçlarını göstermişlerdir. TC'nin Kürdistan'da binlerce köyü yakıp-yıkmasına, on binlerce insanımızı katletmesine, yüzbinlercesini işkenceden geçirmesine, milyonları sürgün etmesine, insan haklarını pervasızca çiğnemesine kayıtsız şartsız onay veren emperyalistler, şimdi de onu Ortadoğu, Kafkasya ve Balkan halklarına saldırtacak konumda tutuyorlar. Sömürgeci-faşist rejim, Kürt halkı ve Türkiye emekçileri için yaşamı zindana çevirdiği gibi, adı geçen bölgelerdeki halkları da benzeri bir geleceğe mahkum etmek amacındadır. Bunun bir gereği olarak, şovenizm her geçen gün daha çok şahlandırılıyor.

Ulusal kurutuluş hareketini bastırmak ve ulusal imhayı tamamlamak, Kürdistan halkı için öngörülen gelecektir. Bu nedenledir ki, ülkemiz Kürdistan kan gölüne çevrilmiş, sosyalizmin ve dünya işçi sınıfının seçkin önderlerinden ulusumuzun önderi Abdullah Öcalan yoldaş, emperyalist sistem tarafından TC'nin işkence tezgahına teslim edilmiş, ezilenlerin sesi MED-TV, NATO'nun 50. kuruluş yıldönümünde kapatılmış ve MHP-DSP faşist ikilisi iktidara getirilmiştir. Son girişimler, ulusal imhanın tamamlanmasının hazırlıkları olarak gerçekleştirilmiştir. Diğer taraftan Türkiye emekçileri baskıyla sindirilmiş, iyi yaşam koşulları yerine şovenizmle uyutularak yoksulluğa ve kirli savaşı desteklemeye mahkum edilmişlerdir. Emekçiler insan olmanın gereklerinden uzaklaştırılırken, Türkiye halkına biçilen rol, başta Kürt halkı olmak üzere Ortadoğu, Kafkasya ve Balkanlar'daki halkların celladı durumuna düşülmektir. Gelinen noktada TC, halkların ve emekçilerin celladı olma görevini daha geniş bir coğrafyada icra edecektir. Bütün bunları yaparken, Türkiye emekçilerini de kendisine suç ortağı yapmaya çalışacaktır.

Emperyalizmin, halkaların ve emekçi sınıfların başına bela haline getirdiği TC gibi faşist ve tehlikeli bir güç karşısında, tek çıkış yolu 1 Mayıs'ın birlik, dayanışma ve mücadele ruhunu sahiplenerek harekete geçmektir. Onun kirli savaşına özgürlük savaşı ile karşılık vermektir. Bunun bir gereği olarak sosyalizme, demokrasiye ve insan haklarına sahip çıkmaktır. Kürdistan halkı, Türkiye emekçileri ve TC'nin tehditi altında bulunan özgür uluslar ancak böylece dünya işçi sınıfı ve emekçileri ile dayanışma içinde olabilirler. Kurtuluşa, özgürlüğe ve onurlu bir yaşama kuvuşabilirler. Aynı zamanda ulusların imhasının, halkların ve emekçilerin köleleştirilmesinin önüne geçebilirler.

Faşizmi geriletebilmek, hak ve mücadele kazanımlarını koruyabilmek ve halklarımızı özgürlüğe taşıyabilmek için, Türkiye halkının devrimci-demokrat öncü güçleri, ilerici sendikalar ve demokratik kitle örgütleri, halklarımızın ağır bir tehdit altına alındığı bu süreçte mevcut güç birliğini yaşamın her alanına indirebilmeli, dayanışmayı dönemin ve 1 Mayıs'ın ruhuna ve çağrısına uygun bir temelde geliştirebilmelidirler.

İşçiler, emekçiler ve ezilen halklar!

Emperyalizme, siyonizme, sömürgeciliğe ve gericiliğe karşı harekete geçme vakti gelmiştir. 1 Mayıs'ın şanlı birlik, dayanışma mücadele bayrağını yükseklerde dalgalandırın. Meydanlarda, dağlarda ve yaşamın her alanında zafer şiarıyla kutsal özgürlük savaşına katılın. Faşizme yaşam hakkı tanımayın. Sosyalizmin, demokrasinin ve insan haklarının tüm insanlığın vazgeçilmez yaşam tarzı haline getirilmesi için herşeyinizi ortaya koyarak savaşın.

Emperyalizmin vurucu gücü TC faşizminin Kürdistan'da yürüttüğü soykırıma ve insanlık için yarattığı tehdite her alanda bütün mücadele biçimleriyle karşı koyun. Sosyalizm, demokrasi ve insan haklarının seçkin temsilcilerinden ulusumuzun Önderi Başkan Apo'nun etrafında kenetlenin. TC'nin Kürt ulusunu ve Önderliğini imha etmesine fırsat tanımayın. Tam tersine bütün insanlığın ortak düşmanı haline gelen bu faşist gücü yenilgiye uğratmak için seferber olun.

Partimiz ve onun önderliği altında yürüyen emekçi halkımız 1 Mayıs ruhunu gerilla, serîhildan ve fedai savaşında güçlü biçimde yaşatacak "*Önderliksiz yaşam, Zafersiz Kürdistan Olmaz*" şiarıyla Kürdistan'ı sömürgeci-faşizme ve ihanete mezar yapacaktır. Sosyalizm, demokrasi ve insan hakları bayrağını güzel Kürdistan'ımızın her alanında onurluca dalgalandıracaktır.

Yaşasın 1 Mayıs!

Yaşasın halkımızın kutsal özgürlük mücadelesi!

Yaşasın insanlığın ortak mevzisi PKK!

Yaşasın ulusal önderimiz Başkan Apo!

1 Mayıs 1999
PKK MK

APOCU RUH başarmanın esasıdır

PKK Başkanlık Konseyi Üyesi Cuma (Cemil Bayık) yoldaşla yaptığımız röportaj...

***Serxwebûn:** VI. Kongre devam ederken, henüz sonuçlanmamış durumdayken, 15 Şubat süreci yaşandı ve Parti Önderliği uluslararası bir haydutlukla kaçırılıp tutsak edildi. Bu olay kongre delege yapısını nasıl etkiledi? Ruhta ve bilinçte hangi gelişme ve sıçramalara yolaçtı? Bu çerçevede VI. Kongre'deki egemen, ruhsal durumu biraz açabilir misiniz?*

Cemil Bayık: Bu komplo gerçekleştirildiğinde bizler kongre ortamında bulunuyorduk. İlk olayı duyduğumuzda tabii ki olay bir şok etkisi yarattı. Sadece kongre yapımızda değil, tüm halkımızda da, hatta uluslararası bazı çevrelerde de böylesi bir etki yarattı. Özellikle kongremizi daha çok etkiledi. Diyebilirim ki, bir ruhsal alt-üst oluş yarattı. Başlangıçta dağınıklığa, "*nasıl oldu, bu durum nasıl böyle gelişti, nasıl buna daha önceden tedbir alamadık*", gibi düşüncelere yolaçtı. Tabii kısa sürede hemen tüm kongre yapısı bunu atlattı. Bir arayış başladı. Bu arayış kısa sürede kongre delegelerinde PKK'nin özünü yakalamaya yolaçtı. Bu fedailik biçiminde gelişti, herkes Önderliğe kilitlendi, bireysel yetmezliklerini, sorunlarını, istenmeyen yaklaşımlarını, kısaca bunları bir tarafa bıraktı, bir kilitlenme hemen ortaya çıktı. Bu, kendisini bir öfke biçiminde ortaya koydu. Birbirini yüceltme azmini daha çok geliştirdi, birliği daha çok pekiştirdi.

Kısa sürede bu alt-üst oluş yerini daha çok durumu anlamaya, buna denk atılması gereken adımlar ve görevler nelerdir, bu komplo nasıl karşılanabilir, buna nasıl karşılık verilebilir, bunu düşünmeye ve bu temelde bunu kararlara dönüştürmeye yolaçtı. Nitekim belgeler daha sonra incelenirse, bunu kararlarda görmek mümkün.

***Serxwebûn:** VI. Kongre birleşen, kenetlenen ve çizgi içinde eriyen bir kolektif önderliğin ortaya çıkarılması görevini tam manasıyla gerçekleştirebildi mi?*

Cemil Bayık: Bizim Önderlik gerçeğimiz biliniyor. Daha başlangıçtayken önderlik sorunu ortaya çıkarken, bizdeki önderlik Başkan Apo'da, tek bir kişide somutluk kazandı, temsilini buldu. Bu, bizde bugüne kadar böyle gelişti. Bu Önderlik her konuda oldukça yetkin bir önderlikti, oldukça çözümleyici gücü olan bir önderlikti. Dolayısıyla tüm çalışmalara, tüm gelişmelere cevap veren ve egemen olan, hakim olan bir önderlikti. Tabii ki; Önderliğimizin yakalanması, esir alınması örgüt açısından, devrim açısından yeni bir durum ortaya çıkardı.

Şimdiye kadar önderlik Başkan Apo'da temsilini bulurken; şimdi bunun bir ekipte temsilini bulması gerekiyor. Çünkü bizde öyle tek başına Başkan Apo'nun yürüttüğü görevleri üstlenecek fonksiyonda bir arkadaş yoktur. Fakat Başkanlık Konseyi böylesi bir görevi üstlenebilecek güçtedir. Buna tüm kadrolarımız, halkımız güvenebilir. Öncü kadro dediğimiz kadro, belki bir kişi olarak bu görevi üstlenmeyebilir, fakat Başkanlık Konseyi olarak Başkanlık Konseyi'ndeki yoldaşlar Önderlik'ten boşalan bu fiili önderliğe cevap olabilir, bunu yerine getirebilir.

Yeni dönemde, bir kişiyle önderliği yürütmek doğru değil, mümkün de değil zaten. Fakat yeni dönemde Başkanlık Konseyi olarak bu görevi üstlenmek hem gerekli, hem de gerekli olduğu kadar bir zenginliği yaratır. Biz buna inanıyoruz. Belki bazı zorlukları olabilir, olacaktır da. Çünkü şimdiye kadar bizim yönetim gücümüz Önderlik'ti, biz onun yönetim altında çalışmayı yürütüyorduk. Fakat Önderliğin yakalanmasıyla birlikte Başkanlık Konseyi olarak ilk kez önderlik yapma, yönetme olayı üzerimize düştü. Bu ilk kez omuzlarımıza düştüğü için, bu konuda hemen bunun çok güçlü karşılanabileceğini söylemek gerçekçi olmaz. Ama kısa bir sürede bunun istenildiği biçimde temsil edilebileceğini belirtmek mümkün.

***Serxwebûn:** VI. Kongre ile doruklaşan, tartışılan Apocu fedailiği ve fedai ruhu biraz açabilir misiniz?*

Cemil Bayık: Şimdi Önderliğimiz bize her türlü birikimi, her türlü değeri başarmanın bütün yol-yöntemlerini yaratmış bulunuyor. Bizden istenen bunu biçimlendirmektir. Yoksa bize birçok şeyi yeniden yaratma görevi düşmüyor. Çünkü bütün bunları Önderliğimiz oldukça kapsamlı gündeme getirdi. Birçok şeyi başarı için hazırladı. Bize düşen bunları ete-kemiğe büründürmektir, bunları biçimlendirmektir. Şimdi bizim aslında sorunumuz, Apocu ruhu kişiliklerimize yeterince sindirememedir. Bizim sorunumuz buradan kaynaklanıyor. Partiyi zorlayan da aslında bu nokta oluyor. Eğer parti militanları Önderlik ruhunu yeterince kişiliklerine işlemiş olsalardı, parti bugün belki daha farklı bir konumda, devrimimiz belki farklı bir aşamada olacaktı. Eğer daha ileri bir düzeye varamadıysa, yine bazı sorunlar yaşadıysa, bu tamamen kişiliklerimize bu ruhun yeterince işlememesinden kaynaklanıyor. Şimdi yapılması gereken, bu ruhun kişiliklere nakşedilmesidir. Bu da kendisini tabii ki görevde ortaya koyacaktır. Görevi karşılama gerçeği bizim için ortaya çıkıyor. Görevi karşılama da ancak Apocu bir kişilikle mümkündür. Başka türlü görevi başarmak Kürdistan'da mümkün değil. Bu da ancak kendini fedaileşme düzeyine getirmekle mümkün. Başkan, "*Köylü kişilikle, normal bir kişilikle kesinlikle görevler karşılanamaz, döneme cevap verilemez*" diyordu. Şüphesiz, her yönüyle görevler artmıştır, ağırlaşmıştır, ama sorun her konuda kendimizi yoğunlaştırma sorunudur, kişiliğimizi Apoculaştırma sorunudur, o ruhu özümseme, kendimize maletme, kendimizi o ruh temelinde yeniden düzenleme sorunudur. Eğer bu gerçekleştirilirse, o zaman rahatlıkla görevlere cevap olunabilir.

Şimdi bu ruhun özünü iyi kavramak gerekiyor. Bu ruh, yani Apocu ruh etkileme ve çözme gücü olan bir ruhtur. Zorluklarla yaşamasını bilen, savaşmasını bilen, yenmesini bilen bir ruhtur. Düşürülmüşlüğü kabul etmeyen, zayıflığı kabul etmeyen, öyle fazla dengelere dayanmayan, olanaklarla yola çıkmayan bir ruhtur. Başarıya kendisini kilitleyen, başarmanın dışında hiçbir şeyi kabul etmeyen, hiçbir engel tanımayan, başarmada oldukça inatçı olan bir ruhtur. Yani bu ruhun böylesi özellikleri var. Bu ruhu kişiliklerimize sindirmeden, tabii ki biz bu Önderliğin militanı haline gelemeyiz. Dolayısıyla başarının sahibi olamayız, görevlere zamanında tam, yeterli cevap olamayız.

Bu nedenle her militan açısından, yine halkımızın her ferdi açısından yapılması gereken, kendisini birer Apo yapmasıdır. Eğer kendisini birer Apocu haline getirirse, her türlü görevin altından rahatlıkla kalkabilir. Yapılması gereken budur, şimdiye kadar başarılmayan da budur. Bu başarılamadığı için zaten sorunlar yaşanmıştır. Belki de uluslararası komplo, ruhta yaşanan bu yetmezlik nedeniyle bu düzeyde gerçekleşmiştir. Eğer bu ruh kişiliklerde gerçekleştirilmiş olsaydı, elbette hiçbir zaman bu komplo da bu düzeyde etkili olamayacaktı. Hatta belki bugün partimiz ve mücadelemiz daha farklı bir düzeyde olacaktı. Bütün bunlar gerçek olan hususlar.

"Apocu ruh etkilenme ve çözme gücü olan bir ruhtur. Zorluklarla yaşamasını bilen, savaşmasını bilen, yenmesini bilen bir ruhtur. Düşürülmüşlüğü kabul etmeyen, zayıf kabul etmeyen, öyle fazla dengeleri hesaplamayan, olanaklarla yola çıkmayan bir ruhtur. Başarıya kendisini kilitleyen, başarmanın dışında hiçbir şeyi kabul etmeyen, hiçbir engel tanımayan, başarmada oldukça inatçı olan bir ruhtur."

***Serxwebûn:** Fedailik sadece sonu ölümle biten intihar eylemleri yapmak mıdır, yoksa militan yapımızın yıllardır aşamadığı partiye doğru katılım sorununu aşmak mıdır? Yani Önderlik gerçeğini, devrimi ve görevleri iliklerine kadar yaşamak, bir insanda yetenek ve güç adına gelişebilecek ne varsa hepsini açığa çıkarıp kendisini ruhta, bilinçte ve pratikte sınırsız ve sakınmasız ortaya koyarak, her şeyini devrim için ayağa kaldırarak feda etmesi midir?*

Cemil Bayık: Tümüyle belirttiğiniz gibidir. Yani kendisine ait olmaktan kendini çıkarma, tümüyle kendini bir halkın kurtuluşu, özgürlüğü davasına adamadır, tümüyle onun için yaşamaktır, kendisini tümüyle ona vermektir. Fedailikten bunu anlamak gerekiyor. Yoksa gidip bir eylemde kendini feda etme, başarılı bir eylem.koyma biçiminde anlaşılmamalıdır. Bu çok dar bir yaklaşım olur. Apocu fedai ruh; kendini bir eylemle gerçekleştirme olayı değildir. Apocu fedai ruh; kendini yeniden yaratmaktır, kendini yüceltmektir, düşüncede yoğunlaşmaktır, ideolojide derinleşmektir, siyasette çok yönlü ve keskin olmaktır, askerlikte yine taktik başarıdır. Apocu fedai ruhu böyle anlaşılmalıdır. Çalışmada, gelişmede, başarmada yine sınır tanımamaktır. Hiçbir engeli, hiçbir bahaneyi özgürlük önünde, başarı önünde kesinlikle tanımamaktır. Her türlü engelle, zorlukla mücadele etmektir. Sürekli kendini yenilemektir, sürekli kendini yaratmaktır. Zaferin öngördüğü bir kişiliği, öngördüğü bir çalışmayı, öngördüğü bir örgütü, öngördüğü bir militanlığı yaratmaktır. Apocu fedailikten bunu anlamak gerekiyor. Diğer yaklaşım kesinlikle bu anlayışla terstir, oldukça geri ve dar bir anlayıştır.

Önümüzdeki dönem, saldırıların daha da devam edeceği bir dönemdir

***Serxwebûn:** Gelinen bu aşamada an'ın dayattığı devrimcilik nedir? Dönemin kabul edebileceği militan tip kimdir ve nasıl olmalıdır? Militan yapıya düşen görevler nelerdir?*

Cemil Bayık: Emperyalizmin partimize, onun öncülüğündeki özgürlük mücadelemize yönelik bir saldırı başlattığı ve bunu sürdürdüğü öteden beri biliniyor ve bu saldırıların daha da süreceği bir gerçek. Emperyalizm Önderliğimizi esir almakla sonuç alabileceğini sanıyordu. Çünkü Kürt tahlilini en az onlar da bizim kadar incelemişti. Önderlikleri tasfiye olan tüm isyanların dağıldığını görmüşlerdi. Kürt tarihi böylesi bir tarihtir. Yine izleyen herkesin bilindiği gibi Önderliğimiz zaman zaman bu mücadeleyi ve savaşı tek başına yürüttüğünü belirtiyordu.

Önderliğin belirttiği bu gerçekleri dar değerlendiren emperyalistler bu iki noktadan hareketle, "*eğer Önderlik esir alınırsa, PKK hareketi ve onun öncülük ettiği ulusal kurtuluş savaşı tasfiye olur*" anlayışıyla harekete geçtiler. Fakat gördülerki bu gerçekleşmedi. Hatta tam tersine bir gelişme ortaya çıktı. Partide bir kenetlenmeye yol açtı. Yine hem gerillada, hem halkda bir fedaileşme, yoğun katılım, ulusun topyekün ayağa kalkışı, yine her parçada ve yurtdışında halkın birliği, Önderlik etrafında birleşmesi, Kürt halkı dışında Ortadoğu halklarının Önderliğe sahiplenmesi yaşandı. Yeni gelişmeler ortaya çıktı.

Dikkat edilirse, yaşanan bu gelişmelerin hemen ardından Amerika Dışişleri Bakanlığı bu tip gelişmelerin olabileceğini tahmin etmediklerini söylemek zorunda kaldı. Ki bu bir gerçeği itiraf ediyordu. Çünkü onlar kesinlikle bu komplodan sonra böyle bir gelişmeyi beklemiyorlardı. İşte "*komplodan sonra birçoğu ya intihar eder, ya teslim olur, ya kaçar, böylelikle biter*" biçiminde bir yaklaşım içerisindeydiler, ama bu gelişmeler ortaya çıkınca hiç de umdukları gibi olmadığını gördüler. PKK'nin öyle kolay kolay yenilemeyeceğini gördüler, PKK Önderliği'nin kolay kolay yenilemeyeceğini gördürler, PKK Önderliği'nin bir çizgi, bir örgüt, bir mücadele örgütü, mücadele eden bir ulus yarattığını; bu Önderliğin ve bu çizginin sadece Kürdistan'la sınırlı olmadığını; bu sınırların da dışına taştığını, uluslararası boyut kazandığını gördüler. Bu biçimiyle sonuç alamayacaklarını anladılar ve saldırılarını başka bir biçimde sürdürler.

İşte televizyonların kapatılması, sürekli tehditler bundan ötürüdür. Bununla da sınırlı kalmayacaklardır. Çünkü bu tip yönelimler de sonuç vermeyecektir. O açıdan önümüzdeki günlerde bu yönelimlerini daha da geliştireceklerdir. Tüm çabaları PKK'yi kuşatmaktır, PKK'yi her yerden çembere almaktır, sıkıştırmaktır. Böylelikle iş yapamaz duruma getirmek veya mümkün olursa teslim olmaya zorlamaktır, teslim almaktır. Eğer bu gerçekleşmezse, fiziki imhalara yönelmektir.

Dikkat edilirse; Önderliğimizi isteselerdi yakaladıklarında fiziki olarak imha edebilirlerdi. Ama bunu yapmadılar, yapamadılar. Çünkü bunu yapsalardı aleyhlerine olurdu. Önderlik'le eğer uzlaşmayı başarırlarsa, bunu kendileri için daha doğru bir yol olarak görüyorlar. Şimdi buna çalışıyorlar. İşte Önderlik üzerinde o yürüttükleri bu kadar baskı bundan ötürüdür. Uzlaşmaya zorlamak, işte giderek mümkünse çizgi değişikliğine zorlamak ve böylelikle PKK'yi teslim almak. Yani devrimci özünden boşaltıp uzaklaştırmak, böylelikle teslim almak. Eğer bunu başaramazlarsa tabii ki fiziki imhaları gündeme getirecekler, dışarda yine yönelimlerini arttıracaklar. Bu açıdan önümüzdeki dönem saldırıların daha da devam edeceği bir dönemdir. Bunu böyle anlamak gerekiyor. Bu konuda kesinlikle kendi kendimizi aldatmamamız gerekiyor. Yani bu komplo Önderlik'le sınırlıdır veya bazı basın-yayın kuruluşlarının kapatılmasıyla ya da sınırlandırılmasıyla sınırlıdır gibi bir yaklaşım kesinlikle doğru değildir. Bunun peşi sıra bazı yönelimler daha gelişecektir. Buna hazırlıklı olmak gerekiyor. Düşüncede, ruhta, örgütte, mücadelede tümüyle bu saldırıları göğüsleyebilecek düzeye kendimizi getirmemiz gerekiyor.

Herkesin kendisini birer Apo yapması gerekiyor

***Serxwebûn:** VI. Kongre kararları ışığında militan yapının örgüte, örgütsel görevlere, emir ve talimata yaklaşımı nasıl olmalıdır? Bu dönemde*

● devamı 24. sayfada